

BOŽIA KARANTÉNA

MÔJ POHĽAD NA SITUÁCIU DNEŠNÝCH DNÍ

Úvahy počas epidémie COVID-19

Jozef Tóth

Úvodom

Milí priatelia!

Na začiatku marca, keď sa obávaný COVID-19 začal šíriť aj na Slovensku, sa na Facebooku objavili rôzne povzbudzujúce statusy a citáty, ako napr. 46. a 91. Žalm. Našiel som tam aj obrázok, ktorý sa mi zapáčil, a tak som ho zdieľal ďalej. Bol zo života izraelského národa a pripomínal udalosť, kedy izraelské rodiny mali pred vyslobodením z egyptského otroctva natrieť zárubne dverí krvou ročného baránka. Tým bol ich dom chránený pred zhubcom, ktorý vykonával súd nad egyptskými prvorodenými. Synovia Izraela mali zákaz vychádzania, museli byť doma za zatvorenými dverami. Boli vlastne v Božej karanténe.

Tento obrázok bol aplikovaný na aktuálnu situáciu. Ako hroziacim nebezpečenstvom bol znázornený koronavírus a tou ochranou bola krv Božieho Baránka, Ježiša Krista. Keď som tento obrázok zdieľal, dostal som prosbu, aby som k nemu napísal vysvetlenie. Tak ako udalosti napreodovali, prežíval som intenzívne nutkanie, verím, že od Svätého Ducha, aby som na ne reagoval a v písaní pokračoval. Takto sa zrodili tieto úvahy, ktoré som počas štyroch mesiacov v 26 častiach zdieľal na Facebooku. Teraz ich ako celok dávam k dispozícii všetkým záujemcom.

Tieto úvahy mali vo svojom čase svoju aktuálnosť. Po počiatkových prísnych opatreniach sa môže zdať, že „búrka už prehrmela“ a udalosti posledných štyroch mesiacov zostali len spomienkou. Preto sa môže zdať, že aj tieto úvahy už stratili na aktuálnosti. Nie je to však celkom tak!

Koronavírus je vo svete, žiaľ, stále na vzostupe. Ako noviny píšú, „chytá nový dych“. V čase písania týchto riadkov počet infikovaných denne rastie priemerne o 250 tisíc a už prelomil hranicu 20 miliónov, priemer denných úmrtí je okolo 6 tisíc, spolu už skoro 735 tisíc. Ani na Slovensku ešte boj nie je vyhraný! Po dvoch mesiacoch stabilizácie počet infikovaných znovu prudko rastie a približuje sa k marcovým hodnotám.

Koniec tunela teda stále nevidíme. Tak ako koniec rozostavaných slovenských diaľničných tunelov 😊.

Cirkev Ježiša Krista však má blahoslavenú nádej. My vidíme koniec tunela. Poznáme koniec filmu! My vidíme svetlo! Nevieme, či to všetko vyústi do príchodu Pána Ježiša, alebo tento svet dostane ešte od Pána Boha čas milosti. Konečné víťazstvo je však zaručené! Pretože „*či žijeme či umierame, sme Pánovi.*“ (Rim 14:8).

Prajem Vám požehnané čítanie!

V Nových Zámkoch, 9. augusta 2020

Jozef Tóth

Božia karanténa

12. 03. 2020

„Mojžiš zavolať všetkých starších Izraela a povedal im: Chodte, obstarajte si zviera zo stáda podľa svojich rodov a zarežte ho ako veľkonočného baránka. Potom vezmite zväzok yzopu, namočte ho v krvi, ktorá bude v miske, potrite ňou obe veraje aj ich hornú časť. Nech nikto z vás až do rána nevychádza z dverí svojho domu. Hospodin bude totiž prechádzať a biť Egyptanov. Keď uvidí krv na oboch verajach a ich hornej časti, Hospodin prejde popri dverách a Zhubcovi nedovolí vojsť do vašich domov a zabíjať.“ Exodus 12:21-23

„Pod', môj ľud, vstúp do svojich izieb, zatvor za sebou dvere, na chvíľu sa skry, kým nepominie hnev. Pozri, Hospodin vychádza zo svojho príbytku, aby potrestal vinu obyvateľov krajiny. Zem odhalí krv vyliatu na nej a nebude už skrývať zabitých.“ Izaiáš 26:20-21

Dostal som prosbu, aby som k obrázku, ktorý som zdieľal na FB napísal vysvetlenie.

Ako viete, žijeme v dobe, keď koronavírus drží ľudí v strachu a v neistote. Nikto nevie, ako ďalej, dokedy epidémia bude trvať a aké bude mať dôsledky. Jedno je však iste, že život na Zemi už nebude taký, aký bol. Nastávajú veľké zmeny.

V Biblii čítame, že pred druhým príchodom Pána Ježiša budú sa diať udalosti, keď *„bude zovrenie národov, nevediacich, kam sa podieť, keď bude hučať more a vlnobitie, takže zmŕtvujú ľudia od strachu a od očakávania toho, čo všetko príde na svet...“* Ale vy – povedal Pán Ježiš svojim učeníkom: *„...keď sa to začne diať, vzpriamte sa a pozdvihnite svoje hlavy, lebo sa blíži vaše vykúpenie.“* (Luk 21:25-28). Teda, učeníci Ježiša Krista v každej dobe, aj v dobe neistoty, môžu nájsť istotu a bezpečie v Ňom.

Tento obraz hovorí o jednej starozákonnej udalosti, keď izraelský národ bol vyslobodený z egyptského otroctva. Egyptský faraón nechcel ich prepustiť, a preto Hospodin dopustil na Egypt 10 rán. (2. Mojžišova / Exodus od 3. až po 15. kapitoly). Posledná rana bola smrť všetkých prvorodených v jednej noci. Izrael však mal byť pred touto ranou uchránený. Dostali od Boha príkaz, aby po rodinách zabili ročného baránka a krvou baránkovou potreli zárubne dverí, aby anjel vykonávajúci rozsudok nad Egyptom, vidiac znamenie krvi, domy Izraelitov obchádzal. K tomu však oni museli zostať v dome. Keby v tej noci niekto, nejaký prvorodený Izraelita bol vonku, nebol by pod Božou ochranou.

Táto udalosť je predobrazom obeti Pána Ježiša Krista, ako Božieho Baránka. Znovuzrodení veriaci, Božie deti, tí, ktorí v Ježiša Krista uverili a prijali Ho za svojho Spasiteľa a Pána svojho života, majú dvere svojho srdca krvou Baránkovou očistené, akože potreté. Táto svätá krv Ježišova duchovne znamená ochranu a bezpečie v každej dobe a pred každým nebezpečenstvom, ktoré príde na tento svet. Ľudia majú strach a neistotu, odumierajú od očakávania toho, čo má prísť na tento svet, ale my môžeme (aj Ty! môžeš) mať Boží pokoj, bezpečie a istotu. Podmienkou je však, aby sme mali srdce krvou Pána Ježiša očistené, potreté. To znamená, aby sme mali odpustené svoje hriechy a v pokání sa posväcovali. Taktiež, aby sme zostali v Ňom, teda aby sme mali s Pánom Ježišom skrze Svätého Ducha neustále vzťah, obecenstvo. Pretože, ak by sme sa napr. zapájali do rôznych zábav tohto sveta, to by znamenalo, že by sme nezostali v dome pod ochranou, ale išli von do tmavej noci, a tak Boží súd, ktorý má prísť na svet by nás neobišiel.

K dnešnej situácii len toľko, že na jednej strane sú ľudia, ktorí nebezpečenstvo koronavírusu bagatelizujú, podceňujú. Možno nerešpektujú ani nariadenia štátnych orgánov, ktoré vyzývajú na opatrnosť, na nosenie rúšok a karanténu. Možno niektorí veriaci tiež nezodpovedné hlásajú, že hygienické opatrenia nemusíme dodržiavať, my máme vieru a Pán nás ochráni. Takto hazardujú so svojím zdravím aj so zdravím iných. Na druhej strane sú ľudia, ktorí podľahli panike, vykupujú obchody a žijú v strachu. Ani to nie je zdravé myslenie.

Biblia hovorí o tom, že pred príchodom Pána Ježiša budú sa diať rôzne udalosti, ktoré na jednej strane majú ľudí prebudiť z ľahostajnosti, viesť k pokániu a návratu k Bohu, zároveň budú znameniami Jeho skorého príchodu. Keď sledujeme udalosti vo svete, tak za posledný rok bolo veľa takých udalostí, veľmi vážnych a rozsiahlych: zemetrasenia, výbuchy sopiek, požiare v Kalifornii a v Austrálii, invázie kobyliiek v Afrike a teraz celosvetový koronavírus. Môžeme to považovať aj predzvesťou toho, že Boh bude súdiť svet? Myslím si, že áno! Aký má byť náš postoj? Máme mať strach alebo máme byť ľahostajní? Máme tieto znamenia ignorovať, alebo brať vážne a sa posväcovať?

V ev. Matúša 24:37-39 Pán Ježiš hovorí, že *„tak ako bolo za dní Noeho, tak bude aj za príchodu Syna človeka: lebo ako v tých dňoch pred potopou jedli a pili, ženili sa a vydávali – (Lukáš 17:28 pridáva, že vo dňoch Lotových ľudia aj kupovali, predávali, sadili, stavali) – /môžeme pridať, že aj sa zabávali!/ až do toho dňa, ktorého vošiel Noe do korábu, a nezvedeli /NEZBADALI NIČ!!!/, až prišla potopa a všetkých zachvátila: tak bude aj za príchodu Syna človeka.“*

To charakterizuje aj dnešnú dobu: konzumný životný štýl! Myslím si, že ešte je to dobou Božej milosti, ktorá sa však čoskoro skončí. Ľudia aj dnes sú voči Bohu ľahostajní, a žijú tak, akoby na tejto zemi si mali zabezpečiť večný blahobyť. Žijú bez Boha, jedia, pijú, kupujú a predávajú, sadia a stavajú – to všetko je v poriadku! – žiaľ, už sa neženia a sa nevydávajú. Ako vo dňoch Lotových, uprednostňujú mimomanželské vzťahy a homosexualitu. Hlavne však sa zabávajú /ešte aj v cirkvi!/ a NEVNÍMAJÚ znamenia doby. Preto si myslím, že Boh ešte raz potrasie zemou a nebom (Iz 13:13, Ag 2:6-7, Žid 12:26-27), aby sa ľudia z tejto ľahostajnosti zobudili, prehodnotili svoje životné priority, a začali hľadať Boha a svoje spasenie. Keď však tieto prebúdajúce udalosti prídu na svet, Boží ľud na jednej strane pred prichádzajúcim Božím hnevom má byť ukrytý, byť v Božej karanténe, ako o tom hovorí prorok Izaiáš: *„Chod', môj ľud, vstúp do svojich komôr, zatvor za sebou dvere, na chvíľu sa skry, dokiaľ neprejde hnev. Lebo, hľa, Hospodin vychádza zo svojho miesta, aby potrestal nepravosť obyvateľov zeme.“* (Izaiáš 26:20-21). Preto som dal názov týmto úvahám: Božia karanténa.

Na druhej strane my kresťania, okrem toho, že sa dupľom máme posväcovať, v tejto dobe máme aj inú úlohu: pôsobiť pokoj a povzbudenie. Poukázať ľuďom na cestu spasenia a na tú nepohnutelnú, pevnú SKALU, ktorou je sám Kristus, Ktorý ako jediný môže dať pokoj, istotu a záchranu. Tento pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, prajem aj Vám!

Jozef Tóth

Milí priatelia, príbuzní a Božia rodina (bratia a sestry)!

Ďakujem Vám, že ste moje úvahy o Božej karanténe tak mnohí lájkovali a zdieľali. Som rád, nie kvôli sebe, ale kvôli tomu, že môžem byť Vám na povzbudenie a na požehnanie.

Už som vo svojich predošlých úvahách napísal, a myslím, všetci si to uvedomujeme, že žijeme vo veľmi vážnej, kritickej dobe. V dobe, na akú sa Zem od druhej svetovej vojny nepamätá. Je to globálna kríza, obkľučujúca celý svet.

Mám už takmer 78 rokov, ale na podobnú situáciu sa nepamätám. Počas vojny som bol malý chlapec, žil som v rodine milujúcich a starostlivých rodičov, tak som si ani neuvedomil hrôzu, ktorú svet prežíval. Môj život mal rôzne úseky. Som sa narodil s hendikepom, ktorý poznačil celý môj život. V detstve zomrela moja milujúca mamička. V živote som prechádzal mnohými životnými skúškami, ale ani neviem ako, prežil som, prežili sme to všetko. „*Ében-ézer - Až potiaľto nám pomáhal Hospodin.*“ (1Sam 7:12).

Viete, môj pohľad je už asi širší a obsiahlejší než pohľad mladých ľudí. Mladí ľudia majú pohľad ako lastovičky. Mám rád lastovičky, sú veľmi milé a užitočné vtáčiky. Obdivujem, ako šikovne budujú svoje hniezda, ako veselo lietajú, ako bravúrne chytajú hmyz, muchy, komáre a krmia svoje mláďatá. Avšak pohľad majú trochu obmedzený. Lietajú ako blesk, ale len do výšky cca. 100-200 metrov a svoj pohľad sústreďujú len na korisť. Orol má úplne iný pohľad. Komótno vyletí až 10 násobne vyššie a inak vidí svet než milá lastovička. Viete, ja som už taký starý orol 😊.

Vy, ktorí ma poznáte, viete, že pre svoje fyzické vlastnosti a schopnosti by som sa nikdy neodvážil napr. padákom zoskočiť z lietadla. Avšak s Božou pomocou vo svojej mladosti urobil som jedno veľmi dôležité rozhodnutie, ktoré radikálne zmenilo môj život, a ovplyvnilo, predurčilo celú moju budúcnosť (teraz už viac ako 50 ročnú minulosť) ako aj budúcnosť mojich detí, vnúčat, mojej rodiny. Toto rozhodnutie vo svojej knihe prirovnávam parašutistickému zoskoku. Odvtedy som absolvoval ďalšie dve 😊. (Tri zoskoky do neznáma <https://www.acnesvady.sk/kazen/160>)

Keď som v mladosti odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi, mal som neľahké boje, a pamätám sa, že na jednom modlitebnom zápase, keď som so slzami otvoril svoju Bibliu, ako v žiariacom okienku svietil predomnou tento verš: „*Poznám tvoje skutky. Hľa, DAL SOM PRED TEBOU OTVORENÉ DVERE, ktoré nikto nemôže zavrieť. Lebo (viem, že) MÁŠ MÁLO SÍL, ALE ZACHOVAL SI MOJE SLOVO a nezaprel si moje meno... Pretože si zachoval slovo mojej trpezlivosti, AJ JA ŤA OCHRÁNIM A VYTRHNEM Z HODINY POKUŠENIA, KTORÁ PRÍDE NA CELÝ SVET skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi!*“ (Zj 3:8, 10).

Toto Slovo ma sprevádzalo celý život: „*Viem, že máš málo sily...*“ Vždy som si to uvedomil, že nie som „superman“, ale ma povzbudilo to, že môj Pán o tom vie. Keď ma povolal do služby, chcel som byť len „osliatkom“ Pána Ježiša. Vždy som sa cítil, že som odkázaný na Neho. Avšak On bol aj Ten, Ktorý ma aj posilnil. Ako apoštolovi Pavlovi povedal: „*Dosť ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti.*“ (2Kor 12:9).

„*Zachoval si moje slovo...*“ I keď sa s tým nemôžem chváliť, o to som sa usiloval. Zachovať a vyučovať Božie Slovo. Chcel by som však to počuť jedného dňa z Jeho úst: „*Dobré, môj verný služobník...! Vojdi do radosti svojho Pána!*“

Taktiež celý život ma sprevádzalo slovo o Jeho príchode: udalosti posledných dní, vytrženie Cirkvi a Jeho slávny príchod. Netvrdím, aké bude poradie týchto udalostí, ale mám zaslúbenie: „*...i ja Ťa ochránim a vytrhnem Ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet.*“ Chcem byť pripravení, či ma Pán k sebe povolá cestou smrti tela alebo vytrženia. Verím, že Ten, ktorý ma povolal, a ktorý započal vo mne dobré dielo, ho aj dokoná a zachová ma až do dňa Ježiša Krista. (Fil 1:6).

V týchto dňoch vždy viac a viac vidím a uvedomujem si, že tento deň je veľmi blízko. „*A od fíka sa naučte podobenstvu: keď už zmäkne jeho letorast a vyženie lístie, viete, že je už blízko leto. Tak aj vy, keď uvidíte všetko toto, vedzte, že je blízko, predom dvermi. Amen vám hovorím, že NEPOMINIE TOTO POKOLENIE, až sa to všetko stane.*“ (Mt 24:32-34).

„Nepominie toto pokolenie...“ KTORÉ POKOLENIE? Figovník je symbolom Izraelského národa. Židia takmer 2000 rokov nemali svoju vlasť. Predsa, napriek mnohým prenasledovaniám, zachovali svoju národnú identitu. Potom Boh podľa proroctiev splnil svoje zaslúbenie, zhromaždil svoj ľud na zem otcov a 14. mája 1948 bol založený štát Izrael. „Zlorečený figovník“ ožil, a napriek mnohým útokom až do dnešného dňa kvitne a rozkvitá. Podľa slov Pána Ježiša POKOLENIE, KTORÉ UVIDÍ, ŽE LETORAST FIGOVNÍKA ZMÄKNE A VYŽENIE LÍSTIE, NEPOMINIE DO JEHO NÁVRATU. Uvedomujem si, že je to moje pokolenie, moja generácia. Mal som 6 rokov, keď sa to udialo a teraz mám 78. Izrael je ako ručičky na hodinách svetových dejín, ktoré už ukazujú takmer polnoc. A v podobenstve Pána Ježiša „o polnoci povstal krik: Hľa, ženích ide! Vyjdite mu v ústrety!“ (Mt 25:6).

Naozaj, je už „polnoc“? Alebo ako apoštol Peter hovorí, že „v posledných dňoch prídu posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich vlastných žiadostí a hovoriť: Kde je to zaslúbenie o jeho príchode? Lebo odkedy zosnuli otcovia, všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku stvorenia!“ (2Pt 3:3-4).

Ako som napísal, môj život mal rôzne úseky. Politické systémy sa zmenili a svet išiel ďalej. Narodil som sa počas druhej svetovej vojny, potom sme v Maďarsku mali tvrdý komunistický režim s kultom osobnosti politických vodcov. Po krvavej revolúcii v r. 1956 režim bol už miernejší. Vtedy som žil svoj život bez Boha. Po mojom obrátení som sa oženil a presťahoval do Československa, kde politický systém podobne všemožne sa snažil utláčať vieru kresťanov. V tej dobe Cirkev čakala skorý príchod Pána Ježiša! Kázalo sa, že „anjeli už leštia svoje trúby.“ Pán neprišiel, ale prišla SLOBODA! Haleluja! A tak náhle! Možno, sme ani neverili, že to raz príde, že režim padne. Veď to malo byť na večne veky a nikdy inak! Bolo nám to tak, ako keby sa nám snívalo! (Žalm 126:1). Ktorí ste ešte nežili, neviete si to ani prestaviť.

Aká úžasná bola tá eufória! Zrazu padli bariéry, reťaze, železná opona, otvorili sa hranice. Štátny dozor nad cirkvami spolu s ŠTB zanikol, všemocní cirkevní tajomníci boli odvolaní. Mali sme doteraz nepredstaviteľné možnosti zvestovať evanjelium na námestiach, uliciach, v kultúrnych domoch aj v stane. Taktiež sme mohli rozdávať traktáty a predávať literatúru, ktorú sme pred rokmi dostali zo západu, vtedy nelegálnym spôsobom. Roky, keď kresťania zo západu riskovali väzenie i svoje životy, už boli len nepríjemnou spomienkou.

Pamätám sa na prvé slobodné Vianoce. Na Štedrý večer sme aj predtým chodievali spievať vianočné piesne pod okná členov nášho zboru v troch dedinách, na troch – štyroch autách. Avšak neporovnateľne väčšia bola naša radosť a eufória na Vianoce 1989, keď sme na uliciach v Nových Zámkoch spievali vianočné piesne. Zdalo sa nám, že celé mesto je vonku a nálada bola ako v novembri v Bratislave na námestí SNP. Prvé slobodné Vianoce!

Na prvú evanjelizáciu sme pozvali Bratský spevokol. Dostali sme zadarmo kultúrny dom na námestí v Nových Zámkoch. Dokonca boli ochotní vysielat' v mestskom rozhlase nahrávky Bratského spevokolu. Nezabudnem na ten úžasný pocit, keď som prvý krát počúval ako sa celým mestom niesli krásne melódie piesní Bratského spevokolu.

Potom prišli ďalšie evanjelizácie, stanová misia, následne založenie zboru v Nových Zámkoch a stavba našej nesvadskej modlitebne. Naša mládež bola zapálená a aktívne sa zúčastňovala v tejto službe. Nehanbili sme sa cez deň chodiť po dedine, či v Nových Zámkoch s vedierkom v ruke a lepiť plagáty všade, kde sa len dalo.

Mali sme veľké očakávania, veľké plány. Mysleli sme, že už to bude raj, Božie kráľovstvo na Zemi.

Prišla sloboda, nové možnosti, avšak nielen pre evanjelium. Naše skromné plagáty sa postupne stratili medzi plagátmi politických strán a plagátmi, ktoré pozývali na disko párty alebo ponúkali erotické či veštecké služby. Tie boli väčšie a atraktívnejšie. Otvorili sa hranice aj pre špinu, pre nemorálnosť a zlo. Zo Západu sa dostali k nám pornografické videokazety a drogy. Pred tým sme nevedeli, čo znamená byť nezamestnaným či bezdomovcom. Nevedeli sme, čo znamená slovo „výpalníctvo“, gamblerstvo alebo „PRIDE“. O mafii sme mysleli, že existuje len niekde na Sicílii. Čoskoro sme sa dozvedeli, čo je politická vražda, korupcia a iné „delikatesy“. Postupne naša eufória ochabla, a naše vnútro sklamané kričalo: „NIE TOTO SME CHCELI!“ (pokračovanie najbližšie 😊).

Milí priatelia, príbuzní a Božia rodina (bratia a sestry)!

Aj teraz Vám ďakujem, že lájkujete moje príspevky. Vo svojom poslednom príspevku som robil krátky prehľad udalostí počas môjho života s konštatovaním, že na takúto globálnu krízu, akú dnes celý svet pre koronavírus prežíva, nikto z dnešných ľudí sa nepamätá. Od druhej svetovej vojny boli rôzne nešťastia, epidémie, hladomor, zemetrasenia, požiare a pôvodne, ale tie mali len lokálne rozmery zasahujúce len niekoľko tisíc ľudí, kým táto epidémia ohromila celú Zemeguľu. Nechcem množiť negatívne prognózy, cez médiá vo svete je ich dosť, je však faktom, že sme s takým rozsahom vopred nepočítali. Verím, že nakoniec to dobre dopadne a NA KONCI MOJICH ÚVAH TIEŽ DOSPEJEME K POZITÍVNEMU ZÁVERU. Verím, že Pán Boh ešte k ľudstvu stále je zhovievavý a milostivý, avšak v živote ľudí aj v živote svojich detí niečo chce dosiahnuť. Pretože *„...je čas, aby sa začal súd od domu Božieho!“* (1Pt 4:17).

Na začiatku možno sme všetci mysleli, že je to len obyčajná chrípka, a že je to od nás ďaleko. Aj vtedy, keď sa už dostala k nám, sme si mysleli, že to za dva-tri týždne „prehrmí“. Naša vláda urobila určité opatrenia, ako napr. zákaz hromadného stretávania ľudí. Boli zrušené hromadné športové, kultúrne, spoločenské podujatia, a tak preventívne na dva týždne, od 10. do 23. marca 2020, sa zatvorili divadlá, kiná, športové haly, štadióny, tiež kostoly a naše modlitebne. Tie dva-tri týždne prešli a môžeme vidieť, že epidémia po svete sa šíri s rýchlou lavínou. Vďaka Bohu, naše Slovensko patrí medzi štáty, ktoré zatiaľ najúspešnejšie bojujú proti vírusu, a tak u nás epidémia sa šíri pomalšie. Možno preto, lebo – ako niektorí tvrdia – u nás sa málo testuje. Mali sme málo testovacích súprav a preto sa denne len pomerne málo ľudí bolo testovaných. Tento stav sa však zmení, pretože keď už viac ľudí budú môcť testovať, rastie aj počet ľudí s pozitívnym výsledkom. Teda nikto nevie, aký bude vývoj epidémie, dokedy bude trvať, aké budú straty na životoch a aké budú jej zdravotné, hospodárske a sociálne dôsledky.

Správy o epidémii v médiách (TV, noviny, internet) presahujú 80 % všetkých správ. Doterajšie páľčivé senzácie, politické a justičné aféry, ktoré v médiách u nás doteraz dominovali, oproti koronavírusu dnes majú len zanedbateľný priestor. A práve v tejto najkritickejšej dobe sme mali výmenu vlády, parlamentných poslancov a štátnych orgánov, ktorí preventívne opatrenia ešte patrične sprísnil.

Možno, už som mal vo svojich úvahách skôr zmieniť sa o tej nesmiernej zodpovednosti, ktorá ako obrovský balvan náhle spadla na novú slovenskú vládu. Keď boli parlamentné voľby, sme sa tešili z víťazstva novej politickej garnitúry. Ešte o koronavíruse sme veľmi málo vedeli, počuli. Avšak za dva týždne, pri zostavení novej vlády už to sa nebezpečne rozmáhalo. Vďaka Bohu za to, že aj vo vláde aj v parlamente je viac znovuzrodených kresťanov, ktorí práve v tejto najkritickejšej situácii spolu s ostatnými dostali dôveru a prijali zodpovednosť čo s najmenšou stratou viesť a vyviesť národ z tejto situácie. Väčšina nových poslancov a členov vlády – medzi nimi pán Matovič vo funkcii premiéra a hlavne náš brat Marek Krajčí, ako minister zdravotníctva – nemá veľké politické skúsenosti. Práve preto potrebujú zvláštnu Božiu priazeň, múdrosť a vedenie zhora. Veríme, že Boh je ten, ktorý ich povolal, On dopredu vedel o tomto číhajúcom nebezpečenstve a oni nemohli cúvnuť.

Podobne ako Ester sa dostala v kritickej situácii do pozície kráľovnej, aby Pán skrze ňu spôsobil záchranu pre svoj ľud.

Mardocheus jej odkázal: *„Kto vie, či nie práve pre čas, ako je toto, si prišla ku kráľovstvu!“* (Est 4:14).

Nová vláda a zvlášť náš brat Marek potrebuje Božiu múdrosť, Jeho nadprirodzené zmocnenie a vedenie, tak ako Jozef v Egypte a Daniel v Babylone. A my ich neustále máme nosiť na našich modlitbách. Taktiež musíme sa modliť za lekárov, lekárnikov, zdravotníkov, členov organizačných štábov, ktorí stoja v prvej línii tohto súboja a obetavo sa venujú nemocným. Paleta tých, ktorí nesebecky pomáhajú, je široká, vrátane dobrovoľníkov, ktorí šijú rúška, či robia donáškovú službu osamelým ľuďom. Modlime sa za nemocných, aby priebeh ich nemoci bol čím priaznivejší ako aj za smútiacich, ktorí stratili svojich blízkych a nemohli sa zúčastniť ani na pohrebe.

Vďaka Bohu, epidémia u nás ešte nemá obeť, ale v mnohých krajinách je to pohroma. Myslime na tých, ktorí sú odkázaní zostať doma, ako aj na tých, ktorí musia chodiť do práce a vykonávať nadmerné úsilie pre fungovanie spoločnosti aj namiesto svojich chýbajúcich kolegov. Prosme ďalej o Božiu ochranu za šoférov, ktorí dlhé hodiny jazdia na kamiónoch alebo musia stať v niekoľkokilometrových kolónach, aby zabezpečili potraviny, zdravotný materiál či iný tovar do obchodov. Zaslúžia si náš obdiv a uznanie. Vďaka Bohu za hrdinov našich dní! Za učiteľov, ktorí slúžia online a za žiakov, ktorí sa učia online. Myslime na osamelých seniorov, ktorí možno ani online nie sú spojení okolitým svetom. Čítal som, že len v Bratislave je 21 tisíc osamelých seniorov! Vnímame, že v tejto situácii je v spoločnosti súdržnosť, ktorá sa prejavuje rôznymi spôsobmi. Aj táto kríza je dobrá na niečo, na... – naozaj, na čo?

Budú to nepopulárne slová, ale zamyslite sa, či nie je to tak? Pokrokový svet, západná civilizácia už si myslela, že je na vrchole všetkých vymožeností. Ešte snád' len niečo málo chýba a budeme bohovia. Stávali sme akúsi modernú babylonskú vežu a už sme neboli ďaleko k jej dostavbe až k nebu. Nevieť vymenovať všetky zázraky modernej doby, len spomeniem niektoré.

Symbolmi modernej babylonskej veže by mohli byť po prvé, zázraky techniky. Nechcem pohrdáť modernou technikou, aj ja využívam jej vymoženosti, mám „múdry“ telefón, a bez počítača, internetu by som nemohol s Vami zdieľať tieto riadky. Avšak, ako v dejinách už mnohokrát sa stalo, ľudia (inšpirovaní zlým) tieto vymoženosti zneužívali na záhubu ľudstva. Mám obavu, že ľudstvo sa stane rukojemníkom, otrokom techniky a technika zničí ľudstvo. Čo by bolo napríklad, keby nejaký vírus globálne napadol internet a počítačové systémy sveta. Možno, už troška preháňam, ale apokalyptické udalosti často predchádzajú nejaké apokalyptické sci-fi filmy, ktoré sa stanú realitou. Napríklad film „Nákaza“ z roku 2011, ktorý dnes znovu sa stal hitom.

(pokračovanie najbližšie 😊).

Vidím, že niektorí z Vás čakáte na pokračovanie, tak uverejním aj ďalšiu, 3. časť 😊.

Poslednú časť mojich úvah sme ukončili myšlienkou, že ľudstvo už si myslelo, že vlastní všetku múdrosť sveta, stávali sme akúsi modernú babylonskú vežu, ktorej symbolom by mohli byť po prvé, zázraky techniky.

Žijeme v dobe pred príchodom Pána Ježiša. Ak tomu stále neveríš, asi patríš medzi posmievačov, „ktorí budú chodiť podľa svojich vlastných žiadostí a hovoriť: Kde je to zaslúbenie o jeho príchode? Lebo odkedy zosnulí otcovia, všetko ostáva tak, ako bolo na začiatku stvorenia!“ (2Pt 3:3-4).

Žijeme, v dobe, keď sa má svetu zjaviť aj antikrist, „človek hriechu, syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa volá Boh, alebo čomu sa dáva božská česť, takže sa posadí do chrámu Božieho ako Boh a bude sa vydávať za Boha... - ...ktorého príchod je podľa mocného pôsobenia satanovho so všetkou mocou a so znameniami a s lživými zázrakmi a s každým zvodom nepravosti medzi tými, ktorí hynú, pretože nepriali lásky pravdy, aby boli spasení“ (2Tes 2:3-4, 9-10). „A drak /satan/ jej dal svoju moc i svoj trón i veľkú právomoc.“ (Zj 13:2). „A videl som inú šelmu, vystupujúcu zo zeme, ktorá mala dva rohy, podobné Baránkovým, ale hovorila ako drak. A vykonáva všetku moc prvej šelmy pred ňou a pôsobí, aby sa zem i tí, ktorí bývajú na nej, klaňali prvej šelme, ktorej to smrteľná rana bola uzdravená. A robí veľké divy, takže aj ohňu dáva zostupovať z neba na zem pred ľuďmi, a zvedie tých, ktorí bývajú na zemi, pre divy, ktoré sú jej dané urobiť pred šelmou, a káže obyvateľom zeme, aby spravili obraz šelme, ktorá mala ranu od meča a ožila. A bolo jej dané, aby dala ducha obrazu šelmy, aby aj hovoril obraz šelmy, aj aby urobila to, aby všetci, ktorí by sa neklaňali obrazu šelmy, boli pobití.“ (Zj 13:11-15). Aj keď čakáme vytrženie Kristovej Cirkvi ešte pred dobou Božieho hnevu a súdu, aj v týchto proroctvách potrebujeme vidieť znamenia doby.

Myslím si, že satan v tej dobe bude sa snažiť napodobniť Božiu trojicu. To všetko bude riadiť sám satan (otec lží), antikrist (syn zatratenia) a tretia osoba je duch antikrista, ktorý už pôsobí.

Antikrist sa môže narodiť ako obyčajný človek, ktorý neskôr vo svojom živote nechá sa úplne ovládať satanom a bude ochotný naplniť jeho plány. Jeho predobrazom by mohol byť napr. Judáš.

Alebo skrz modernú techniku. Satan vždy sa nažil kopírovať, napodobňovať Boha, aby dokázal, že aj on vie stvoriť, a tak nie je pravda správa o biblickom stvorení sveta, života a človeka. Už dnes existujú roboty, ktoré nahrádzujú ťažkú ľudskú prácu vo fabrikách napríklad v automobilkách. Moderná technológia ponúka však nepredstaviteľné možnosti. Sú úsilia vedcov vytvoriť živé bunky, klonovať a robiť iné genetické manipulácie. Pomocou virtuálnej reality (VR), hologramov, laserovej techniky, nanotechnológie a inteligentných robotov s kombinovaním biotechnológie a klonovania sa usiluje vytvoriť umelú superinteligenciu. Jeden z pionierov tohto hnutia tzv. transhumanistov je človek maďarského pôvodu, žijúci v USA Zoltán István, ktorý kandidoval za prezidenta vo voľbách v r. 2016 a tak isto kandiduje aj teraz v r. 2020. Pomocou virtuálnej reality už dnes sa dajú vytvoriť zázračné atrakcie. Napríklad, v múzeách vystavené poklady je možné verne nahradiť virtuálnymi kópiami, ktoré sú vytvorené hologramami. Taktiež napr. jeden politik v tom istom čase môže sa zjaviť naraz na viacerých javiskách bez toho, žeby fyzicky tam musel byť. Pomocou laserovej techniky a hologramov je možné produkovať holografické predstavenie, laserové show, premietanie na „neviditeľnom plátne“, premietanie na oblohe, 3D animácie, ktoré spôsobia nadprirodzené zdanie. Podmienky k vytvoreniu obrazu šelmy sú pripravené.

Možno, symbolmi modernej babylonskej veže by mohli byť aj architektonické zázraky, mrakodrapy, ktoré rastú ako huby vo všetkých veľkých mestách /nielen/ západného sveta. New York, Chicago, Peking, Šanghaj, Singapur, Dubaj... – sú to architektonické zázraky a zázraky a techniky. Sú to úžasne stavby, ktoré pohľad človeka naplňujú úžasom, a ktoré z výšky poskytujú úžasný výhľad na okolie. Z tých mrakodrapov pohľadom priam kyprí bohatstvo a pýcha. „Dvojčky“ v New Yorku už dostali smrteľnú ranu, ale ľudstvo odvtedy sa usiluje prekonať všetky hranice predstavivosti. Samozrejme, nemám výhrady proti tým stavbám a úprimne je mi ľúto za obeť katastrofy 11. septembra 2001.

Dávno pred stavbou babylonskej veže Boh dal človeku príkaz, aby sa množili a naplnili Zem. Ľudia po potope však povedali: Nie, my nechceme byť rozptýlení, chceme žiť v jednej veži! „Nože vystavme pre celé ľudstvo jedno mesto, vysokú vežu, ktorej vrch bude siahať až do neba. A učiňme si meno (slávu pre seba!), aby sme neboli rozptýlení po tvári celej zeme.“ (1M 11:4).

Na jedenej strane obdivujem, akú moc a schopnosti dal Stvoriteľ človeku, ale na druhej strane v tieni mrakodrapov v kontraste vidím chudobné svetadiely s umierajúcimi deťmi od hladu. Tiež myslím si, že ľudia, ktorí bývajú v tej betónovej džungli, nie sú šťastnejší než tí v prírodnej džungli. Asi aj epidémie majú rovnakú šancu sa rozšíriť vo veľkých mestských aglomeráciách a v chudobných afrických dedinách. Obidve miesta rovnako môžu byť ohniskom epidémií. Okrem toho v tieni mrakodrapov pre neustály hustý smog z výfukových plynov takmer nesvieti ani Slnko.

Denník Pravda (09.03.2020) píše o tom takto: „Peking, Šanghaj či Wu-chan, ktorý je epicentrom epidémie, boli predtým doslova zahalené smogom. Vďaka tomu, že v mestách zatvorili takmer polovicu fabrík a došlo k poklesu automobilovej dopravy, sa situácia značne zlepšila. To je asi jeden z mála pozitívnych príkladov toho, čo so sebou priniesol koronavírus.“

Vychádzal som z toho, že aj táto kríza je dobrá na niečo. Ako som opísal, pokrokový svet už si myslel, že je na vrchole všetkých vymožeností. a zrazu prišla armáda nejakých neviditeľných, maličkých, nanometrických vírusov, ktorá zastavila stavbu babylonskej veže. Prišlo to tak náhle! Tak ako Pán Ježiš povedal: „Lebo príde ako osídlo na všetkých, ktorí bývajú na tvári celej zeme.“ (Lk 21:35). V tieni svojich „mrakodrapov“ sme sa už cítili bezpečné, a zrazu ako ap. Pavol píše: „Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie...“ (1Tes 5:3).

Zrazu vo veľkomestách sveta sa zastavil rušný život. Stíchlí diskotéky, zatvorili sa zábavné parky, školy, univerzity, kiná a divadlá, kostoly, modlitebne. Dokonca prázdne sú aj luxusné sály mega zborov rovnako ako aj nové moderné futbalové štadióny, športové haly a zimné štadióny. Národné majstrovstvá, ligové súťaže sa nedohrali. Zrušili sa aj celosvetové športové podujatia, olympiáda, majstrovstvá sveta v hokeji, majstrovstvá Európy vo futbale. Je to aj veľká finančná strata pre športové kluby a organizátorov. Určite, aj mnoho športových celebrit zostalo bez odmeny.

Zastavila sa letecká doprava, zatvorili sa hranice, veľké automobilky a pre doporučené obmedzenie vychádzky sa vyprázdnil aj ulice. Ľudia, najmä starší sú v dobrovoľnej domácej karanténe. Len v nemocniciach je veľký ruch! Nikto nevie, dokedy to ešte bude trvať, kedy bude kulminovať, kedy sa skončí a aká bude ešte strata na životoch, v hospodárstve štátov a celého sveta. Už teraz je evidentné, že táto epidémia bude mať nepredstaviteľné celosvetové hospodárske a sociálne dôsledky. Podnikatelia a živnostníci, ale aj veľké firmy stoja na pokraji krachu, alebo budú musieť masovo prepúšťať zamestnancov, a tak narastie počet nezamestnaných, ktorých bude musieť podporovať štát.

Vznikla iniciatíva na sídliskách večer aplauzom poďakovať za obetavú službu zdravotníkov, ktorá sa ujala aj u nás. Temperamentnejší Taliani a Španieli ešte v prvých dňoch veselo vyspevovali, mali koncerty na uliciach, na balkónoch, na steny budov premietali filmy, avšak čoskoro namiesto veselosti prišiel národný, ba nadnárodný smútok. Nie je div, veď len v Taliansku zomrelo viac ako 10000 ľudí a len dnes (28. marca) skoro 900, v Španielsku skoro 6000 a dnes 682. Celosvetovo je už takmer 660 tisíc ochorení a viac ako 30 tisíc mŕtvych. Sú to hrôzostrašné údaje, ktoré nemôžeme ignorovať, ale máme nad tým vážne zamyslieť. Prečo? Skúsime hľadať odpovede najbližšie.

Svet stíchol. V tomto tichu však, môže počuť láskavý hlas Stvoriteľa?

(pokračovanie najbližšie 😊).

Poslednú časť mojich úvah som ukončil hrôzostrašnými číslami, počtom postihnutých ľudí a úmrtí, ktoré odvtedy výrazne narástli a stále rastú. Podľa najnovších informácií analytikov vrchol pandémie na Slovensku čakajú v polovici júla.

Nedávno som napísal, že verím, že nakoniec to dobre dopadne... Áno, dobre dopadne, lenže nie pre každého.

Dobre dopadne pre tých, ktorí to – verím, že – prežijeme alebo pre tých, ktorí sa vyliečia, resp. už sú vyliečení. Avšak aj pre nás všetkých, najmä pre tých, ktorí stratili svojich blízkych, bude to nezabudnuteľná spomienka. Svet už nebude taký aký bol. Možno, po rôznych stratách a hospodárskych opatrení budeme mať tenšiu peňaženku a menej eur na účte, predsa budeme bohatší o mocné skúsenosti – s Bohom. A to sa nedá merať peniazmi!

Pred tým však budeme musieť zamyslieť sa nad svojim životom, nad vecami, ktoré nás prinútiť k prehodnoteniu našich priorít a niektorým zmenám nášho zmýšľania a spôsobu života.

Teraz by som Vás chcel povzbudiť a dať tri rady, ako toto obdobie môžeme prekonať:

- 1.) Dodržíme všetky doporučené opatrenia od vlády a odborníkov.
- 2.) Posilňujeme a chráňme svoju imunitu.
- 3.) Nedopúšťajme strach do svojho života.

O dodržiavaní ochranných opatrení a potrebe chrániť, resp. posilňovať svoju imunitu máme dost informácie z médií. O tom nechcem hovoriť. Najväčším problémom väčšiny ľudí však v tejto situácii je strach.

Už na začiatku výskytu epidémie som vnímal, že panika spôsobila väčšiu škodu než samotný vírus. Pán Ježiš hovoril (Lk 21:25-28), že pred Jeho príchodom bude doba, keď ľudia zmŕtvujú od strachu a od očakávania toho, čo príde na svet. Je evidentné, že v tejto uponáhľanej dobe – najmä teraz, keď nad ľudstvom visí nebezpečenstvo tohto vírusu – ľudia od strachu, od stresu a obáv „zmŕtvujú“, dostávajú infarkt či mozgovú porážku. Mnohí sú aj psychicky paralyzovaní. Tak ako had svojim pohľadom paralyzuje svoju korisť, nejakého zajačika, tak pôsobí aj strach. Odborníci hovoria aj to, že strach oslabuje imunitný systém. **TY VŠAK NEMUSÍŠ BYŤ STRACHOM NAPLNENÝ A OVLÁDANÝ!**

Pán Ježiš dáva aj radu a ukazuje riešenie: „*Pozdvihnite svoje hlavy!*“

Ako však to mám robiť? Ako mám pozdvihnúť svoju hlavu a kam? **AKO MÁM BOJOVAŤ PROTI STRACHU?**

Zovšadiaľ počujeme dnes samé negatívne správy. Podľa analytikov nádej na zlepšenie situácie zatiaľ je v nedohľadnej budúcnosti. **KDE MÔŽEM POČUŤ DOBRÚ SPRÁVU?**

DOBROU SPRÁVOU JE EVANJELIUM JEŽIŠA KRISTA. Jadro tejto dobrej správy je napísané v evanjeliu podľa Jána 3. kap. 16. verši: „*Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.*“

Je napísaný v Biblii jeden príbeh (4M 21:4-9), keď Boh skrz Mojžiša vyviedol izraelský národ z egyptského otroctva, rozdelil pred nimi aj Červené more a mnohokrát zázračne dokázal svoju moc, svoju ochranu a starostlivosť voči nim, oni predsa počas putovania často reptali a vzbúrili sa proti Bohu a Mojžišovi. Raz už „*pohár Božej trpezlivosti*“ sa naplnil a Boh poslal na ľud jedovatých hadov ohnivých, ktorí štípali ľud, takže zomrelo množstvo ľudu z Izraela. V týchto bolestiach ľudia činili pokánie, prišli k Mojžišovi a vraveli: Zhrešili sme, keď sme hovorili proti Hospodinovi i proti tebe. Modli sa k Hospodinovi, aby odstránil od nás hadov. A Mojžiš sa modlil za ľud. A Hospodin riekol Mojžišovi: Sprav si ohnivého hada z medi a vystav ho na tyč. A stane sa, že každý, kto je uštipnutý, keď ho uvidí, bude žiť. Vtedy spravil Mojžiš medeného hada a vystavil ho na tyč. A bolo tak, že keď uštipol had niekoho, a keď pozrel uštipnutý na medeného hada, žil.

Pán Ježiš v rozhovore s jedným významným náboženským vodcom, Nikodémom – poukazujúc na seba – tento príbeh vysvetľuje takto: „*Ako Mojžiš povýšil hada na púšti, tak musí byť povýšený Syn človeka, aby nikto, kto verí v neho, ne zahynul, ale mal večný život. Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, ne zahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho.*“ (Jn 3:14-17).

Tak ako Mojžiš povýšil medeného hada na púšti, tak bol povýšený na golgotskom kríži aj Boží Syn. To je evanjelium, radostná zvesť. K spaseniu stačí len tak málo! Ešte včas s vierou a pokorným, kajúcim srdcom sa pozrieť na Toho, Ktorý z lásky voči nám vzal na seba trest za naše hriechy, Ktorý bol za Tvoje a moje hriechy pribitý na kríž, aby nikto, kto uverí v Neho ne zahynul, ale mal večný život. Je to také jednoduché! A zadarmo, z milosti! Túto milosť nikto si nemôže zaslúžiť. Len prijať s vierou a pokáním, alebo pohrdavo odmietnuť.

Keď ľud – alebo človek jednotlivec – činí pokánie, vždy príde Božie riešenie. V tomto prípade Boh dal globálne riešenie pre celý národ, ktoré bolo efektívne a mohlo znamenať záchranu pre jednotlivcov na princípe viery. Uzdravenie nebolo paušálne. Určité boli mnohí, ktorí toto riešenie považovali za bláznovstvo a ním pohrdali: „*Čo by nám mohol pomôcť nejaký medený had?*“ – a zomierali vo svojich bolestiach. Avšak mnohí, ktorí už v smrteľných bolestiach sa zvierali, pozbierajúc svoje posledné sily, pozdvihli a otočili svoju hlavu smerom ku vyvýšenému hadovi, zrazu boli uzdravený. Pán nás volá dnes, aby sme prijali Jeho ponúknutú milosť a lásku, ktorú voči nám dokázal. Je to také jednoduché a pravdivé, avšak ani dnes neprijíma každý toto Božie riešenie. Ako apoštol Pavol hovorí: „*Lebo slovo kríža je tým, ktorí hynú, bláznovstvom; ale nám, ktorí dosahujeme spasenie, je mocou Božou.*“ (1Kor 1:18).

STRACH JE NÁSLEDKOM PÁDU ČLOVEKA DO HRIECHU. V raji človek nepoznal žiadne zlé veci, len dobré. Žil v Božej prítomnosti bez strachu. Ale keď jedol z ovocia zakázaného stromu, hneď mal strach a skryl sa pred Bohom, Ktorého prítomnosť predtým bola príjemná a nepostrádateľná.

Tým človek bol nainfikovaný vírusom hriechu, ktorý je nebezpečnejším než COVID-19, a ktorý od tej doby hľadá v srdci každého človeka. Jeho žihadlo spôsobí nielen fyzickú smrť, ale aj večné zatratenie. Zároveň v duši každého človeka je nepokoj, strach, až kým toto žihadlo nie je odstránené. Ľudí znepokojuje to vedomie, hoci v podvedomí, že ich hriechy nie sú odpustené. Jediným liekom na tento vírus hriechu je krv Božieho Baránka Pána Ježiša Krista.

Pán Ježiš svoje riešenie „*Pozdvihnite svoje hlavy!*“ – nedáva celému svetu, ale len svojim učeníkom. Teda, ak v týchto dňoch chceš žiť bez strachu, musíš patriť k Pánovi Ježišovi. „*Ak je Boh za nás, kto je proti nám?*“ (Rim 8:31).

Ak chceš teraz urobiť toto rozhodnutie a prijať Božiu ponúknutú milosť, môžeš to urobiť formou tejto modlitby:

„*Drahý Bože! Prichádzam k Tebe, pretože potrebujem Tvoje odpustenie. Vyznávam, že som zhrešil proti Tebe. Dlho som Ťa odmietal a ignoroval Tvoju lásku. Teraz však verím, že Ježiš Kristus aj za mňa zomrel na kríži, aby som mohol byť ospravedlnený, a mohol sa stať novým stvorením, Božím dieťaťom. Prosím Ťa, odpusť všetky moje hriechy a očisti moje srdce od každej nečistoty! Pane Ježišu, ďakujem Ti, že si za mňa zomrel na golgotskom kríži. Ďakujem, že Tvoja preliata krv je dostatočná k vytrhaniu všetkých mojich hriechov. Rozhodol som sa, že sa odvrátim od hriešneho spôsobu života, a prijmem Ťa do svojho srdca za svojho Spasiteľa a Pána môjho života. Prosím Ťa, aby si skrz Tvojho Svätého Ducha preformoval môj život a učiň ma takého, akého ma Ty chceš mať. Vyznávam, že Ty si môj Spasiteľ a Pán. Prosím, naplň moje srdce Tvojim Duchom Svätým a daj mi silu Ťa verne nasledovať. Vierou prijímam odpustenie svojich hriechov a dar večného života. Ďakujem Ti, Pane Ježišu, že si ma zachránil a prišiel si do môjho života. Verím, že teraz, keď som činil pokánie, Ty si mi odpustil. Ďakujem, že sa môžem postaviť na túto skalú. Ďakujem za odpustenie, ďakujem za milosť, ďakujem za večný život! Amen!*“

Keď si to myslel úprimne, Boh prijal Tvoju modlitbu a dáva do Tvojho srdca svoj pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum. Pokoj z odpustenia! Pretože hlavným zdrojom strachu je, že ľudia nie sú zmierení s Bohom. Ani nevedia o tom, že ich hriechy môžu byť odpustené, že Pán Ježiš aj za nich zomrel. Preto celý život vláčia so sebou ťažké bremeno hriechu a výčitiek, ktoré by mohli položiť pod golgotským krížom.

Ale, „*keď sme ospravedlnení z viery, máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista.*“ (Rim 5:1). Príčina strachu bola odstránená a už máš právo pozdvihnúť svoju hlavu! A toto je riešenie strachu.

Avšak budme úprimní, obavy a strach prichádzajú aj do života Božích detí. My však máme právo (aj musíme!) proti strachu v mene Pána Ježiša Krista sa postaviť a ho odmietnuť!

Pretože „*Boh nám nedal ducha strachu, ale moci a lásky a zdravého rozumu.*“ (2Tim 1:7).

Pán Ježiš povedal: „*O nič nebudte ustarostení!*“ (Mt 6:25-34). Často človek už dopredu sa obáva: „*Ako to bude?*“ Ale zo skúsenosti hovorím, vo väčšine prípadov obavy sú úplne zbytočné, lebo všetko bude inak. A ukáže sa, že to bola len domýšľavosť, skrz ktorú diabol chcel v našom srdci pôsobiť strach.

Ďalšie rady:

Buď naplnený s Božou láskou, pretože láska vyháňa strach (1Jn 4:18). Láska a strach v jednej nádobe spolu sa nezmestia! Miluj Boha a ľudí!

Buď naplnený Svätým Duchom! Pretože Božia láska do našich srdc sa vylieva skrze Svätého Ducha (Rim 5:5).

Buď posilnený Božím Slovom ako Dávid v kritickej situácii (1Sam 30:6). „*Slovo Kristovo nech prebýva vo vás bohato!*“ (Kol 3:16).

Polož svoj život do rúk svojho milujúceho nebeského Otca! Dôveruj Mu a Jeho Slovu! „*Dúfaj v Hospodina celým svojím srdcom a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Poznávaj Ho na všetkých svojich cestách, a On sám bude urovnávať tvoje chodníky. Nerob sa múdrym vo svojich vlastných očiach, ale maj bázeň pred Hospodinom a odstúp od zlého.*“ (Prísl 3:5-7).

Maj Božiu bázeň, ktorá neznamena strach od Boha, ale zbožnú úctu, milovanie Boha s rešpektom.

Neobráť svoj pohľad a svoje uši k množstvu negatívnych správ, ale – tak, ako tí ľudia na púšti – obráť svoju pozornosť na Pána Ježiša, Ktorý nielen zomrel za Tvoje hriechy, ale aj slávne z mŕtvych vstal, žije a môže Ťa zachrániť.

To je dedičstvo Božích detí! „*Nijaký nástroj (ani COVID-19!), utvorený proti tebe, sa nepodarí, a každý jazyk, ktorý by povstal proti tebe na súde, odsúdiš. To je dedičstvo služobníkov Hospodinových a ich spravodlivosť odo mňa, hovorí Hospodin.*“ (Iz 54:17).

(pokračovanie najbližšie 😊).

Jeden môj priateľ mi povedal, že píšem príliš dlhé články, ktoré ľudia neprečítajú. Vraj, dnešní ľudia (najmä mladí) neradi čítajú. Je to tak? Nechceš dokázať, že môj priateľ nemal pravdu? 😊

Žiaľ, je to tak, ľudia dnes neradi čítajú. Najmä Bibliu. Dokonca ani kresťania. Je to na škodu. Preto veľa kresťanov nevie, čo učí Biblia, a tak vznikajú falošné učenia, a preto majú aj falošné proroctvá živnú pôdu.

Ja by som chcel dnes ísť trochu do hlbšej vody a hovoriť o veciach, ktoré možno trochu hladinu rozvíria, možno niektorých z vás poburujú, možno niektorých zas k niečomu vyburcujú.

Študenti jednej biblickej školy raz boli vyslaní na prax do rôznych zborov kázať. Keď sa vracali, profesor sa ich pýtal: „No, ako to bolo, čo sa stalo?“ Oni jednohlasne odpovedali: „Nič zvláštne.“ Profesor na to odpovedal: „Tak nedobre ste kázali. Pretože, keď dobre kázate, niečo sa stane. Keď kázate pravdu, ľudia buď sa obrátia alebo sa nahnevajú!“ Ja nechcem nikoho nahnevať, a to, čo mám na srdci, chcem Vám napísať s láskou. Povedať pravdu (ako ja poznám) v láske!

Ako vidíme, situácia okolo nás je deň čo deň vážnejšia a vnímame, že už sa nehrá o fazuľky! Nie je čas na žarty a rozptýlenie.

Mnohí si dávajú otázku: Ako sa to mohlo stať? Tak pokojne sme žili už dlhší čas a zrazu...? Odkiaľ prišiel tento vírus?

Náboženský ľudia sa pýtajú: Je to Boží trest? Od koho pochádza? Alebo je to dielo diabla, ktorý je vrahom od počiatku? Alebo predsa Boh to mohol dopustiť alebo dokonca aj poslať? Keď áno, ako znie otázka: „Prečo? Pre akú príčinu?“ Alebo: „Za akým účelom?“ Je tu hromada otázok a otáznikov, a má niekto na tie otázky jednoznačnú odpoveď?

Aj svet sa pýta: prečo? – a objavujú sa dohady, že asi preto..., pretože...

Niektorí si myslia, že príčinou je voľné medzinárodné, medzikontinentálne cestovanie. Svet sa stal malou globálnou dedinou. Iní túto pliahu pripisujú na účet nedostatočných hygienických podmienok východných krajín, kde na potravinárskom trhu panujú primitívne hygienické podmienky, alebo nie sú žiadne hygienické pravidlá vôbec.

Sú tí, ktorí obviňujú laboratóriá, že vírus unikol z nich pri výskumoch lieku na rakovinu. Je to tak? Ako sa mohli uvoľniť tie vírusy? Kto je za to zodpovedný? Prečo zodpovední ľudia nedávali pozor? Čo zanedbali?

Iní vo svojom chode myšlienok idú ďalej a tvrdia, že COVID-19 bol vyvinutý a úmyselne vypustený ako biologická zbraň proti premnoženiu populácie sveta. Je to konšpiračná teória? Aká je pravda?

Na internete koluje jeden článok, ktorého autor je neznámy. Možno, už ste ho aj čítali, ale ja tu priložím: „*LUDSTVO DOSTALO PRESNE TAKÚ CHOROBU, AKÚ POTREBOVALO...*“

Prestávali sme si vážiť zdravie, a preto sme dostali takú chorobu, aby sme si uvedomili, že na ňom úplne najviac záleží...

Prestávali sme si vážiť prírodu, a preto sme dostali takú chorobu, aby bol pobyt v nej pre nás taký vzácny...

Prestali sme vedieť fungovať v rodinách, a preto nás táto choroba zavrela do našich domovov, aby sme sa ako rodina opäť naučili fungovať...

Prestávali sme si vážiť starých a chorých, a preto sme dostali túto chorobu, aby sme si pripomenuli, akí sú zraniteľní...

Prestávali sme si vážiť zdravotníkov a lekárnikov, aby sme zistili, akí sú nepostrádateľní...

Prestávali sme mať úctu voči učiteľom, a preto nám táto choroba zavrela školy, aby si to rodičia mohli sami vyskúšať...

Mysleli sme, že si môžeme kúpiť všetko, byť kdekoľvek a s kýmkoľvek chceme, a preto sme dostali takúto chorobu, aby sme si uvedomili, že to všetko nie je samozrejmosť...

Mamona nás opantala, voľný čas sme trávili v nákupných centrách, preto nám ich táto choroba zavrela, aby sme pochopili, že šťastie si nemôžeme kúpiť...

Zameriavali sme veľa pozornosti na náš vzhľad a výzor a porovnávali sa, preto nám táto choroba zakryla tváre, aby sme pochopili, že tam netkvie naša krása...

Mysleli sme si, že sme páni na tejto zemi, a preto sme dostali túto chorobu, aby nás niečo miniatúrne, čo ani nevidno, dokázalo skrotiť, dať nám príučku a trochu pokory...

Táto choroba nám veľa berie, ale zároveň nám dáva možnosť sa toho tak strašne veľa naučiť a pochopiť čo je v živote najdôležitejšie...

Dostali sme chorobu ušitú na mieru. Asi sme ju ako ľudstvo naozaj potrebovali... 😊 😞

DOSTALI SME, ALE OD KOHO? Od osudu? Od prírody? Od nejakého kozmického božstva? Od diabla? Alebo je to Božie dopustenie? Môže to byť Boží súd?

Bežné sa hovorí, že „Boh je dobrý Boh, diabol je zlý diabol!“ To je pravda! Ale mojou otázkou je, či ten dobrý Boh môže dopustiť niekedy nejaké zlé, nepríjemné veci do života ľudí, jednotlivca, národa či ľudstva? Môžu pochádzať od Boha napríklad prírodné katastrofa, nemoci, vírus...?

Väčšina veriacich na to hneď odpovie: „V žiadnom prípade! Boh je dobrý Boh, On je láska! Akoby mohol ľudí trápiť chorobou, nešťastím! Diabol je ten zlodej a vrah od počiatku, ktorý prišiel, aby kradol, hubil a zabíjal!“ (Jn 10:10).

Prepáčte, bratia, ktorí sa takto rozmýšľate, možno, ma budete považovať za heretika, ale myslím si, že je to veľmi jednostranný, povrchný pohľad. Je to pohľad LETmý pohľad, aký má mladá lastovička počas LETu. Už som povedal, že potrebujeme na Božie veci pozeráť z pohľadu orla. Potrebujeme byť takí, akí boli veriaci v Berei, ktorí „boli šľachetnejší ako tí v Tesalonike a prijali slovo s celou ochotou a SKÚMALI PÍSMA KAŽDÝ DEŇ, ČI JE TOMU TAK.“ (Sk 17:11).

Základom našej viery a našich názorov má byť Sväté Písmo, Biblia. Miera poznania Boha závisí od poznania Božieho Slova. Boh samého seba, svoj charakter, vlastnosti a spôsob ako On koná, zjavuje vo svojom Slove, osvietením Svätého Ducha. Bez správneho poznania Biblie naše poznanie Boha bude skreslené, nedostatočné a povrchné.

Pozrime sa hlbšie, čo na túto dilemu hovorí Božie Slovo! Pozrime sa najprv na to, Kto je Boh a aký je Boh Biblie?

KTO JE BOH? Viem, že nie je možné nekonečného Boha zdefinovať, no snáď môžeme Ho predstaviť takto: Boh je večne existujúca osobná duchovná bytosť, Stvoriteľ, suverénny Pán a Vládca sveta, vlastníaci absolútnu svätosť, moc, inteligenciu, spravodlivosť a lásku.

AKÝ JE BOH? Nemôžeme vymenovať všetky Božie vlastnosti, o ktorých Písmo hovorí. Spomeniem len niektoré. Božie hlavné atribúty sú: svätosť, spravodlivosť a láska. Okrem toho vieme, že Boh je všadeprítomný, všemocný, vševediaci. Vieme, že Boh je láska, ale neviem, či ste čítali aj to, že Boh je aj hnevlivý, oheň spaľujúci. On je slávny, svätý, oddelený od všetkého nečistého. On je spravodlivý sudca, ale milujúci Otec. Tieto vlastnosti sa navzájom prelínajú a dopĺňajú, preto nie je možné Ho jednoducho „zaškatuľkovať“. I keby sme mali dokonalý zoznam všetkých Jeho vlastností, nedokázali by sme Ho vystihnúť. Keď si človek myslí, že už má o ňom dosť informácií, zistí, že ešte stále Ho nepozná, lebo On je úplne iný než ľudská predstava. On je viac než súhrn Jeho vlastností, On je väčší než naše chápanie. On je suverénny Boh. Keď zvláštnym spôsobom dá okúsiť svoju lásku, neprestane byť svätým a spravodlivým, ktorý nenávidí hriech. A keď prejaví svoj hnev, neprestane byť láskou. Skutočnosť, že Boh je nemenný, verný a v svojich sľuboch stály, nie je v rozpore s tým, že oľutuje a neuskutoční svoj trest, ktorý si zaumienil, ak človek učiní pokánie. No, predsa zostane Bohom Biblie! Božia dobrota súčasne obsahuje, zahrňuje Božiu lásku, zároveň aj Jeho svätosť a spravodlivosť. Pretože, keby Boh nebol spravodlivý, nebol by ani dobrý.

Je pravdou, že Boh je dobrý, ale či máme správne vnímanie o tom, čo je to „dobro“? Môj obľúbený americký autor, pastor John Bevere, vo svojej knihe „*Dobro alebo Boh*“ (Good or God) píše o tom, že my, ľudia často máme skreslený obraz o Bohu. Máme skreslené pojmy aj o tom, čo je dobré. Za dobré považujeme to, čo je populárne, príjemné a nie to, čo nám pôsobí na dobre. V inej knihe „*Ži s perspektívou večnosti*“ zas píše o tom, že veľa ľudí žije tak, akoby tu na zemi mal žiť naveky. Všetci však vieme, že to, napriek všemožným úsilím lekárov, vedcov a výskumníkov predĺžiť ľudský život, hoci na inej planéte, nie je možné! Pretože: „*Je uložené ľuďom raz zomrieť a potom bude súd!*“ (Žid 9:27). „*Lebo my všetci sa musíme ukázať pred súdnou stolicou Kristovou, aby si jeden každý odniesol to, čo vykonal skrze telo, už či bolo dobré či zlé.*“ (2Kor 5:10). Či už človek tomu verí alebo neverí, smrťou všetko neskončí! Je pokračovanie vo večnosti buď v Božej sláve alebo vo večnom zatratení! Áno v pekle! Preto múdry a - predovšetkým k sebe - úprimný človek by nemal hľadať v tomto krátkom pozemskom živote to, čo je preňho to CHVÍLKOVÉ dobro, ale to, čo je to VEČNÉ dobro!

Zo srdca Vám prajem, aby sme svoj život žili s perspektívou večnosti!

(pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Čitatelia! Ďakujem za Vaše spätné väzby a teším sa, že s mojimi príspevkami môžem byť Vám na úžitok a požehnanie. Som vďačný Bohu za Jeho milosť, že v mojom veku ešte môžem byť užitočný. Náš pastor Janko Lakatos zvykne hovoriť, že Boh nemá dôchodcov. Abraháma povolal, keď mal 75 rokov, Mojžiša dokonca vo veku 80 rokov a na púšti ešte 40 rokov viedol izraelský národ. Ja ešte toľko nemám, ale ako som už písal, mám určité pohybové obmedzenia a už nemôžem ísť medzi ľuďmi kázať evanjelium. Kázať som nikdy ani nevedel, často som zakoktal, možno aj preto, lebo už som mal 30 rokov, keď som začal učiť sa po slovensky. Pred 35.-mi rokmi Pán ma povolal do služby pastora v nesvadskom zbore ACS, kde som slúžil takmer štvrté storočie, plus niečo navyše. V zbore na začiatku bola žiaduca aj maďarčina, to mi išlo lepšie. Teraz som už štafetu odovzdal mladším, avšak na chválach s nimi ešte som rád hrával na saxofóne. To som vedel lepšie než kázať a mimochodom je to aj menšia zodpovednosť. Teraz však, keď nemáme bohoslužby, nehrávam ani na saxofóne. Ako väčšina z nás, sme doma a tento čas určitej formy „dobrovoľnej karantény“ túžil som využiť užitočne. A tak Pán ma svojím Duchom vyučoval a pobádal k tomu, aby som aj s podporou trpezlivosti mojej manželky začal písať tieto úvahy.

Povzbudil ma jeden príbeh, ktorý som už dávnejšie čítal o chlapcovi mrzáčikovi, ktorý sa volal Tom. Býval vo veľkomeste v manzardke starého domu u svojej tety, a deň čo deň sa nudil. Raz v novinách objavil článok o Božom mužovi, ktorý sa volal Ježiš. Bol to inzerát na Bibliu. Veľmi zatúžil dozvedieť sa viac o Ježišovi a mať svoju Bibliu. Poprosil svojho jediného kamaráta, ktorý ho občas navštevoval, aby mu tú Bibliu zohnal. Keď ju dostal, s veľkou túžbou začal čítať a odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi. So svojím pokladom chcel sa podeliť aj inými, ale nevedel chodiť. Od svojej tety vypýtal staré papiere, ktoré nastrihával a na ktoré vypisoval biblické veršičky, a cez okno ich vyhadzoval na ulicu. Božie Slovo je mocné a pôsobiace, a tak sa stalo, že mnohí boli oslovení, povzbudení a našli spasenie skrze cedulky mrzáčika Toma.

Tento príbeh ma inšpiroval a prajem aj Tebe, milý čitateľu, aby Boh Tvoj život učinil plodným, aby si mal vplyv na svoje okolie a bol požehnaním pre ľudí, ktorý žijú okolo Teba.

Ale pokračujme aktuálnu tému, ktorú sme začali.

Naposledy sme hľadali odpoveď na otázku: „*Odkiaľ koronavírus pochádza?*“ Je to niečo náhodné, prirodzené vírusové ochorenie, ako každoročná chrípka, ktoré sa rozšírilo po svete kvôli nedostatočným hygienickým podmienkam? Alebo ten vírus unikol z niektorého laboratória následkom ľudského zlyhania, či satanskou zlomyseľnosťou bol úmyselne vypustený? Je to dielo diabla? Kde bol Boh a prečo to dopustil? Alebo je to Boží trest? Ako mohol dobrý Boh niečo také dopustiť? Môže vôbec dobrý Boh niekedy dopustiť nejaké zlé, nepríjemné veci do života ľudí, národa či ľudstva?

Väčšina veriacich na to hneď odpovie: „*V žiadnom prípade! Boh je dobrý Boh, On je láska!*“

Hľadali sme, čo na túto dilemu hovorí Božie Slovo? Skúmali sme, kto je Boh a aký je Boh Biblie? Konštatovali sme, že Boha nie je možné „zaškatuľkovať“. On je úplne iný než naša predstava a je väčší než naše chápanie. Je pravdou, že On je dobrý a láskavý, ale to neznamená, že by prestal byť svätým a spravodlivým, ktorý nenávidí hriech. On je suverénny Boh. Jeho suverenita však je limitovaná Jeho Slovom. On je Bohom Biblie! On svoje Slovo rešpektuje a nikdy nekoná nič, čo by bolo v rozpore s ním. Z Božieho Slova môžeme spoznať aj Jeho plány, ktoré skrz proroctva zjavuje.

Je pravdou, že Boh je dobrý, ale často máme skreslené predstavy o tom, čo je to „dobro“? To, čo my považujeme za dobro, to CHVÍLKOVÉ dobro, čo je populárne, príjemné, možno humánne či „brutálne“ dobré, alebo to, čo nám pôsobí na naše VEČNÉ dobro.

Mnohí považujú za dobro bohatstvo, hojnosť, zdravie, úspech, kariéru, popularitu... Sú to veci, ktoré môžu byť požehnaním, ak človek s nimi zaobchádza podľa Božej vôle, ale tak isto tie veci môžu byť zdrojom problémov. Koľko slávnych, úspešných ľudí, celebrít sa stali otrokmi alkoholu a drog, dostali sa na psychiatriu, alebo nakoniec hľadali východisko vo samovražde! Mysleli si, že smrť všetko ukončí. To je najväčšia lož diabla!

Sú to veci chvíľkové, pozemské, ktoré v bráne večnosti stratia svoj lesk a svoju hodnotu. Pretože: „čo osoží človeku, keby získal čo hneď i celý svet a svoju dušu utratil?“ (Mk 8:36). V týchto dňoch tieto slová nadobudnú iný rozmer než pred mesiacom. Apoštol Pavol hovorí: „*Naozaj veľkým ziskom je pobožnosť so spokojnosťou. Lebo nedoniesli sme nič na svet, a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť. Ale keď máme pokrm a odev, s tým sa uspokojujeme. Ale tí, ktorí chcú byť bohatí, upádajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nezmyselných a škodlivých, ktoré pohružujú ľudí do záhuby a do zatratenia. Lebo koreňom všetkého zlého je milovať peniaze, po čom niektorí zatúžili a tak zablúdili od viery a naplnili sami seba mnohými bolesťami.*“ (1Tim 6:6-10).

Dnes by som chcel spolu s Vami hľadať odpoveď na otázku: AKO BOH SPRAVUJE SVET?

Ako som už povedal, medzi otázkami dneška je aj otázka: „*Kde bol Boh, keď tento vírus unikol a naplnil strachom celý svet? Nevymykla sa situácia z Božích rúk?*“

Možno najviac sa to pýtajú ateisti a mädlia si ruky: „*No vidíte! Aký je ten váš Boh... a kde je teraz?*“ Len to nechápem, prečo Ho vôbec spomínajú, keď podľa nich Boh neexistuje? Nech dá Pán, aby v tejto situácii, keď strácajú svoje neisté istoty, sa pokorili, volali na Neho a uverili. Lebo ako sa hovorí: „*V rútiacom sa lietadle zrazu každý je veriaci.*“

CHCEM VÁS UISTIŤ, ŽE BOH SEDÍ NA TRÓNE AJ V ČASE TEJTO KRÍZY! On má všetko pod svojou kontrolou! Nevypustil zo svojich rúk kormidlo! On nezmätkuje, nespravuje svet chaoticky, nestratil kontrolu nad udalosťami. On kraľuje a spravuje svet aj teraz MOCOUCO, MÚDROŠŤOU AJ LÁSKOU, a „*dokočíruje*“ ho až do slávneho, víťazného konca!

Ale, keď On spravuje svet, ako mohol niečo také dopustiť? Túto otázku si kladieme aj my, kresťania, Jeho deti. Pretože nechápeme. Keď On riadi svet a túto epidémiu predsa dopustil, naša otázka by nemala znieť: „*Pre akú príčinu?*“ ale skôr: „*Za akým účelom?*“ Možno aj prvá otázka je namieste, lebo asi má aj dôvod, prečo túto krízu dopustil, ale skôr si myslím, že Pán s touto krízou hlavne sleduje svoj zámer pre svet. Chce niečo dosiahnuť. Dokonca aj so svojou Cirkvou!

Pretože aj veriaci žijú tak, akoby tu na zemi mali žiť naveky. Cirkev zabudla na to, že „*naše občianstvo je v nebesiach, odkiaľ očakávame aj Spasiteľa, Pána Ježiša Krista.*“ (Fil 3:20). Zabudla na príchod Ženícha, zabudla na Božie plány, a preto aj Cirkev potrebuje budiček!

AKÉ SÚ BOŽIE PLÁNY? AKÝ JE TEN SLÁVNY VÍŤAZNÝ KONIEC?

Skúsím to vysvetliť od začiatku.

K pochopeniu Božích plánov a prorociev potrebujeme brať do úvahy niekoľko skutočností:

1. BOH JE PÁNOM DEJÍN A MÁ PRESNÝ PLÁN PRE TENTO SVET. On je Pánom aj nad svojím plánom, ktoré zjavil ľuďom vo svojom Slove, v Biblii. On je Pánom aj nad svojím Slovom a bdie nad svojím Slovom, aby ho naplnil (Jer 1:12). „*Nebo a zem pomínie, ale Jeho Slovo nikdy nepomíne.*“ (Mt 24:35).

2. BOH JE PÁNOM NAD DEJINAMI. U Boha jeden deň je ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň (Ž 90:4, 2Pt 3:8). Sedem dní = sedemtisíc rokov, sedemtisíc rokov = sedem dní. Ja osobne neverím v Darwinovu evolučnú teóriu o miliardách rokov vývoja Zeme a života. Verím však Biblii. Na základe biblických údajov je jasne, že od stvorenia Adama uplynulo cca. 6000 rokov. Večný Boh v momente, keď vyslovil stvoriteľské slovo: „*Nech je...!*“ – stvoril čas a priestor. Zjavenie sa Boha stvorenstvu je ako „*odkrytý*“ trojžilový kábel. Od večnosti bol „*zakrytý*“, pri stvorení sa zjavil ako trojjediný Boh. Boh (Otec) stvoril svet skrze svoje Slovo (Logos), ktoré sa stalo telom (Syn) /Jn 1:14/ „*a Duch Boží sa oživujúci vznášal nad vodami.*“ (1M 1:2-3). Boh za šesť dní stvoril svet, siedmy deň si odpočinul, za šesťtisíc rokov stvorí nový svet. Siedmy tisíc rokov bude kraľovanie pokoja Pána Ježiša Krista. Potom časnosť sa navráti do večnosti. „*A keď mu (Synovi) bude všetko podrobené, vtedy sa i sám Syn podrobí tomu, ktorý mu všetko podrobil, aby bol Boh všetko vo všetkom.*“ (1Kor 15:28). Trojžilový kábel znovu sa „*zakryje*“ a pokračuje vo večnosti.

3. On nečiní nič bez toho, žeby „*...zjavil svoju tajnú radu svojím služobníkom, prorokom*“ (Am 3:7).

4. Ďalej potrebujeme brať do úvahy tzv. prorockú perspektívu. Čím bližšie sú k nám udalosti, tým jasnejšie vidíme kontúry prorociev.

5. Izrael – Ručičky na hodinách svetových dejín.

6. Vzťah knihy Daniela a Zjavenia Jána.

Niektoré zastávky udalostí tejto cca. 6000 ročnej cesty: cca. 1000 rokov po Adamovi bol vytrhnutý Enoch. Asi o 600 rokov neskôr bola potopa, cca. 2000 rokov po Adamovi Abrahám mal obetovať svojho syna Izáka, cca. o 500 rokov neskôr, teda asi 1500 rokov pred Kristom bol Izrael vyslobodený z egyptského otroctva, o 500 rokov neskôr, 1000 rokov pr. Kr. bola najväčšia sláva Izraela a o cca. 500 rokov neskôr pád a rozptýlenie Izraela. Cca. 4000 rokov po Adamovi prišiel Pán Ježiš Kristus a s Jeho narodením sa začal nový letopočet. Jeho golgotskou obeťou sa začala nová doba, doba Božej milosti, ktorá podľa mnohých znalcov Písma trvá cca. 2000 rokov. SKÚS ODHADNÚŤ, V AKEJ FÁZE DEJÍN ŽIJEME!? Čoskoro nastane blahoslavená nádej Kristovej Cirkvi (1. vzkriesenie a vytrženie), krátka doba veľkej skúšky, z ktorej niečo ešte aj Cirkev prežije na zemi. Potom budú vyliate kalichy Božieho hnevu a súdu na Zem a nastane druhý príchod Pána Ježiša, Jeho 1000 ročné kráľovstvo pokoja na Zemi, posledný súd a večnosť.

Veríme, že všemocný Boh už pred založením sveta mal svoj večný plán pre svet, ktorý mienil stvoriť. Chcel stvoriť bytosť, ktorá bude objektom Jeho lásky. Tou bytosťou mal byť, bol a je človek! On túžil po obecenstve s človekom a plánoval preňho pripraviť tie najúžasnejšie podmienky na Zemi, v raji.

Niečo však sa stalo. Ešte pred stvorením sveta v nebeskej sfére nastala vzbura jedného zo slávnych Božích anjelov, ku ktorému sa pridala tretina všetkých anjelov. BOH však touto vzbúrou NEBOL ZASKOČENÝ a so vzbúrencami sa vysporiadal, boli vyhodení z nebeskej sféry. Nemôžeme ísť do podrobnosti, pretože o tom aj Biblia mlčí.

Potom Boh uskutočnil svoj plán, stvoril celý vesmír a človeka, ktorého umiestnil v krásnej záhrade, v raji. Človek v raji nepoznal zlé veci, len dobré. Nepoznal chudobu, hlad, choroby, bolesti, smrť, smútok ani nenávisť..., nevedel, čo znamenajú tieto pojmy. V raji boli len samé dobré veci. Všetko to zlé človek spoznal a okúsil až vtedy, keď zjedol z ovocia stromu „*poznania dobrého a zlého*“ a tým jeho živý vzťah lásky s Bohom bol porušený (1M 3. kap.).

Boh stvoril človeka so slobodnou vôľou. Nestvoril naprogramované roboty, ale bytosti, ktoré sú predmetmi Jeho lásky, no zároveň sú schopné rozhodnúť sa túto lásku opätovať alebo odmietnuť. Slobodná vôľa však nemala by žiadny význam bez skúšobného kameňa. Tým skúšobným kameňom bolo to zakázané ovocie. Človek v tejto skúške neobstál. BOH ani pádom človeka do hriechu NEBOL ZASKOČENÝ. Mal pripravený svoj plán spásy od večnosti aj pre túto situáciu. Človek raj musel opustiť, aby v tomto stave hriechnosti náhodou nejedol aj zo stromu života. Nech to znie paradoxne, ale aj to vyhnanie bolo prejavom Božej lásky. Pretože keby človek v stave hriechnosti jedol zo stromu života, naveky by zostal v tomto zlom stave a už by nemal žiadnu šancu na obnovenie vzťahu so svojim Stvoriteľom.

Zároveň Boh v raji dal zaslúbenie, že príde niekto, a to bude „*semenom ženy*“, kto rozdrví hlavu toho starého hada.

Toto zaslúbenie Boh počas tisícročia viackrát potvrdzoval rôznym spôsobom, symbolickými predobrazmi, proroctvami až keď v čase plnosti (Gal 4:4) toto „*semeno ženy*“ v osobe Pána Ježiša Krista prišlo na svet a na kríži Golgoty vyslovil víťazné prehlásenie: „*DOKONANO JE!*“ Jeho vykupiteľskou smrťou a slávnym vzkriesením hlava „starého hada“ bola rozdrvená. Avšak ten starý had Jeho päťu ešte stále hryzie. Definitívne víťazstvo Pána Ježiša je blízko a pretože satan vie, že má málo času, jeho aktivity sú intenzívnejšie. Konečné víťazstvo však je zaručené! My už vieme ako to všetko skončí! Poznáme koniec filmu!

A preto, lebo koniec je blízko, Boh bude jednať a jedná aj so svetom, aj s Izraelom aj so svojou Cirkvou! Božie spravovanie sveta má tri oblasti, ktoré k zodpovedaniu našej otázky potrebujeme si vyjasniť a rozlíšiť.

AKÉ JE BOŽIE JEDNANIE S NÁRODAMI, S IZRAELOM A S CIRKVOU? O tom najbližšie 😊.

Milí priatelia! Po dlhšom čase sa znovu hlásim s pokračovaním mojich úvah. Možno, sa zdá, že tentoraz troška odbočím od aktuálnej reality týchto dní, ale túto obchádzku považujem za dôležitú.

V poslednej časti som hovoril o tom, ako Boh spravuje tento svet.

Urobili sme prehľad dejín od vzbury satana cez pád človeka do hriechu, o Božích zaslúbeniach, o Jeho plánoch, ktoré sa už počas dejín uskutočnili ako aj o perspektíve budúcnosti, ktorá je ešte pred nami. Konštatovali sme, že BOH SEDÍ NA TRÓNE A ON AJ V ČASE TEJTO KRÍZY spravuje svet s MOCOUI, MÚDROŠŤOU AJ LÁSKOU, a „dokočíruje“ ho až do slávneho, víťazného konca! Konečné víťazstvo je zaručené! My už vieme ako to všetko skončí! Poznáme koniec filmu! Ten koniec však nie pre každého bude slávny a víťazný, len pre Boží ľud. Nebude slávny predovšetkým pre satana, pre padlých anjelov a pre ľudí, ktorí „neprijali lásky pravdy, aby boli spasení.“ (2Tes 2:10).

Hovorili sme, že BOH NEBOL ZASKOČENÝ ani vzburou Lucifera, ani pádom človeka do hriechu a NIE JE ZASKOČENÝ ani pandemiou dnešných dní! On vládne nad svetom a jedná so svetom aj teraz.

Sme hovorili, že Božie spravovanie sveta má tri oblasti: NÁRODY, IZRAEL A CIRKEV.

Od vyhnania z raja tento svet, ľudstvo pre hriech je pod zlorečenstvom. Ako ap. Ján píše: „Vieme, že... celý svet leží vo zlom.“ (1Jn 5:19). Od pádu človeka a zvlášť po Kainovej bratovražde hriech sa rozmnožil ako lavína. Až do takej miery, že podľa záznamov Biblie cca. o jeden a pol tisícročia Boh oľutoval, že stvoril človeka. Môžeš pochopiť Božie sklamanie? Milovaný objekt Božej lásky, človek, sa tak pokazil, že Boh sa rozhodol súdiť svet. Poslal potopu. Mal na to dobrotivý, milosrdný a láskavý Boh právo?

Potopa bola strašná vec, nespôsobil ju však diabol, ale Boh! Diabol spôsobil to, že ľudí naviedol na hriech, bezbožnosť a násilie až do takej miery, že „pohár Božej trpezlivosti“ sa naplnil a Boh sa rozhodol – okrem spravodlivého Noacha a jeho rodiny – ľudstvo zotrieť z povrchu zeme. Pretože svet dozrel na Boží súd.

Boh však nerobil to bez varovania. Už samotná stavba korábu bola svedectvom pre ľudstvo. „Ale ľudia jedli, pili, ženili sa a vydávali... (určite, aj sa zabávali a Noachovi aj sa posmievali!) a nezbadali nič...“ – až keď už bolo neskoro.

Mal Boh právo ľudstvo zničiť? MÁ VÔBEC BOH PRÁVO SÚDIŤ SVET? Aj v dejinách sveta v minulosti, aj v budúcnosti! Pre naše humanistické myslenie je ťažko pochopiť, že láskavý Boh môže mať právo aj súdiť! Dokonca človek chce súdiť Boha! Kto Ho môže brať na zodpovednosť? Kto Ho môže súdiť? „...ktože si ty, človeče, že odvrávaš Bohu? Či môže výtvor povedať majstrovi: Prečo si ma tak urobil?“ (Rim 9:20).

Čítal som príbeh, keď jeden ateista na námestí vykrikoval davu: „Keď je nejaký Boh, tak keď zomriem, chcem pred neho predstúpiť a povedať mu: Prečo si dopustil chudobu, vojnu, hlad, rakovinu...? Ja ho strhnem dole z trónu a mu poviem: Odstúp! Preč s tebou!“ Jeden nemecký pastor (Wilhelm Busch) zakričal: „Celkom správne! Preč s týmto bohom!“ – Rečník bol zarazený: „Vy ste predsa farár! Ako môžete kričať: 'Preč s týmto bohom!'“ - Farár odpovedal: „Počúvajte! Taký boh, pred ktorého by ste takto mohli predstúpiť, na ktorého by ste si takto mohli otvárať ústa, ktorého možno takto predvolávať k zodpovednosti - je iba vo vašej fantázii. Preto i ja môžem povedať: 'Preč s týmto bohom!', ktorého si naša doba vytvorila, ktorého môžeme žalovať a odstrkovať preč od seba - a zase pozvať späť podľa potreby! Taký boh neexistuje. Ale ja vám niečo poviem: Existuje jeden celkom iný a skutočný Boh, pred ktorého keď raz predstúpíte ako obžalovaný, nebudete môcť si ani len ústa otvoriť, lebo On sa vás bude pýtať: 'Prečo si Ma nectil? Prečo si Ma nevzýval? Prečo si žil v hriechu...?' A vtedy vám slová zostanú trčať v hrdle! Niet takého Boha, ktorému by sme mohli povedať: 'Preč s Tebou!' Ale je tu svätý, živý, skutočný Boh, ktorý v ten deň mnohým povie: 'Preč s tebou na večný oheň!'“

VZNIK NÁRODOV

Po stvorení Adama a Evy Boh ich požehnal a povedal: „*Plodte sa a množte sa a naplňte zem...*“ (1M 1:28). Po páde do hriechu v raji Boh im dal zaslúbenie, že „semeno ženy“ rozdrví hlavu hada. V Božom pláne spásy bolo, aby to „semeno ženy“, zaslúbený Mesiáš, prišiel na svet vo svojom čase skrz líniu prvorodených synov Adamových potomkov. Počas stáročia izraelské ženy očakávali, že práve ich prvorodený syn bude Mesiášom, a preto neplodnosť bola považovaná za Božiu nepriazeň. Adamovi a Eve sa narodili dvaja synovia: Kain a Ábel. Keď Eva počala a porodila prvorodeného Kaina, s radosťou vykrikla: „*Dostala som muža od Hospodina!*“ Možno myslela, že zaslúbenie sa práve naplnilo. Čoskoro však so sklamaním musela konštatovať, že Kain zabil svojho brata. Ábel zomrel, prvorodený Kain, pretože bol zlorečený, nemohol sa stať dedičom požehnania. Avšak Adamovi a Eve potom sa narodil Set, a on sa dostal do tohto reťazca (1Moj 5. kap.) ako pokračovateľ tejto požehnanej línie, ktorá ako červená niť vedie cez pokolenia prvorodených až ku Pánovi Ježišovi. Myslím si, že o tomto pokolení Setových potomkov hovorí Biblia (1M 6:1-2), že „*synovia Boží*“, a to druhé pokolenie boli Kainovi potomkovia, ktorých „*dcéry ľudské*“ boli krásne. Po určitom čase to sväté pokolenie „*Božích synov*“ sa miešalo s „*ľudskými dcérami*“ zlorečeného kainovského pokolenia, hriech sa rozmnožil tak, že Boh oľutoval, že stvoril človeka. A to viedlo k potope.

Je jedna teória, ktorá hovorí, že tí „*synovia Boží*“ boli anjeli, ktorí zostúpili a smilnili s „*ľudskými dcérami*“, a z toho vzťahu sa rodili obri. Podľa slov Pána Ježiša (Mt 22:30) anjeli sa neženia, sú duchovnými bytosťami, nie sú schopní plodiť sa. Tu je len konštatovanie, že „*V TÝCH DŇOCH BOLI obri na zemi, a TIEŽ I POTOM...*“ – Pri potope každý človek, teda aj títo obri zahynuli. V Biblii čítame, že obri boli aj inokedy, oveľa neskôr, napríklad Goliáš. Teda táto poznámka neznamena, že obri boli splodení anjelmi, ktorí „*vošli k ľudským dcéram...*“ Zástancovia tejto teórie sa odvolávajú na nebiblické tzv. apokryfické knihy, na knihu Enocha a na Knihu Jubileí, v ktorých údajne sú nejaké zmienky o tejto udalosti. Avšak Kniha Enocha ani Kniha Jubileí nie je v Biblii. Enoch nemohol napísať, pretože bol vytrhnutý Bohom asi 70 rokov pred narodením Noacha. Tieto knihy pochádzajú z doby okolo roku 200 pred Kr., teda z doby, keď Boh už prestal hovoriť k svojmu ľudu, Izraelovi. V tej dobe – asi 400 rokov pred príchodom Pána Ježiša – Boh mlčal, Svätý Duch už nehovoril, neboli ani proroci. Posledným prorokom bol Malachiáš. A keď Boh mlčal, vtedy vznikli všetky tie tzv. apokryfické knihy.

Po potope potomkovia Noácha sa rozmnožili a naplnili Zem. Noach mal troch synov: Sema, Chama a Jafeta (1M 5:32), „*od týchto bola zaľudnená celá zem*“. (1M 9:19). Noach vysadil vinicu, pil víno a keď sa opil, Cham uvidel nahotu svojho otca, Sem a Jafet ho zas prikryli. Preto Noach Chámovi zlorečil a žehnal Semovi: „*Nech je požehnaný Hospodin Boh Semov, a Kanaán nech mu je sluhom. Nech rozšíri Boh Jafeta, a nech býva v stanoch Semových, a Kanaán (Chám) nech im je sluhom.*“ (1M 9:20-27). Do mesiášskeho reťazca teda sa dostal Sem, ktorý je PRAOTCOM SEMITOV.

Chámov vnuk, Nimród začal byť mocným hrdinom... a počiatkom jeho kráľovstva bol Babylon. On vystavil aj Ninive (1M 10:9-11). Po potope Boh dal príkaz Noáchovi: „*Plodte sa a množte sa a naplňte zem.*“ (1M 9:1). Nimródovi ľudia však našli rovinu v zemi Sineáre, tam sa usídlili a povedali si: „*Nože, učiňme si meno, aby sme neboli rozptýlení po celej tvári zeme.*“ Mysleli si, že to im môže poskytnúť bezpečie, istotu a s takýmto spôsobom môžu si zaistiť jednotu, zachovať si prežitie a svoju identitu. Domnievali sa, že tá veža ich môže držať spolu v jednote: „*A povedali: Nože si vystavme mesto a vežu, ktorej vrch bude siahať až do neba.*“ (1M 11:4).

Tento plán bol v rozpore s Božím plánom a zámerom z viacerých dôvodov:

1. Boh povedal: „*Naplňte zem!*“ Človek oponuje: „*Nie, my nechceme byť rozptýlení, chceme žiť v jednej veži!*“ Čo by bolo sa stálo, keby sa to uskutočnilo? Odkiaľ by boli zobrali potravu, keby neboli role, len jedna vysoká veža? Odkiaľ by boli zobrali vodu? Kyslík tam hore už je veľmi riedky. Na Himalájach voda vrije pri 65 °C. Ani vajíčko sa tam neuvarí. Boh oveľa viac predvídava udalosti, a preto povedal: „*Tú vežu nepostavíte! Pretože to by bolo na škodu celého ľudstva!*“ A to bol prejav Božej lásky aj v Jeho súdení.

2. Po potope ľudstvo malo jeden spoločný jazyk. Vymysleli si jeden spoločný plán. Mali jeden spoločný cieľ, zjednotiť celý svet, čo by sme dnes mohli nazývať slovom „globalizácia“. Myšlienka tohto zjednotenia pochádza už od Nimróda, ktorý je jedným z predobrazov antikrista. Vystupoval ako ochranca a zjednotiteľ ľudstva.

3. Namiesto bezpečnosti v Bohu začali hľadať ľudskú bezpečnosť a istotu. Pochopiteľne každý človek túži po istote. Kým Adam mal s Bohom dobrý vzťah, Boh mu dal istotu, zabezpečenie. Od pádu človeka do hriechu ľudia neustále sa snažia hľadať ľudskú bezpečnosť. To bolo jedným z motívov aj stavby babylonskej veže

4. A povedali: „*Nože, učiňme si meno!*“ Pýcha človeka vždy sa prejaví aj v tom, že chce sebe „učniť meno“. Za týmto úžasným plánom stál sám Lucifer, ktorého pradávnu snahou bola túžba po sláve: „*Budem podobný Najvyššiemu!*“ (Iz 14:11-15). Aj človeka v raji nahováral: „*Budete ako bohovia!*“ – Pýcha Lucifera aj tu sa prejavila: „*Vrch veže bude siahať až do neba.*“ Boh však hovorí: „*Svoju slávu nikomu nedám!*“ (Iz 42:8).

Človek do dnešného dňa sa nevzdal tejto snahy „*siahať až do nebies*“ a pomocou modernej techniky sa usiluje o to, aby našiel niekde vo vesmíre lepšie miesto bývania než na Zemi. Hoci aj ja používam „zázraky“ techniky, mám však obavy, ako sa to skončí? Okrem výskumných prístrojov, čo všetko „krúži“ už hore vo vesmíre? Určite aj produkty modernej vojenskej techniky. Ľudstvo sa chystá na „hviezdnu vojnu“ (Star Wars!!!) – a obávam sa, že sa naplnia slová proroka Abdiáša: „*Pýcha tvojho srdca ťa oklamala, oj, ty, ktorý bývaš v skalných rozsadlinách, ...ktorý hovoríš vo svojom srdci: Kto ma strhne na zem?! Keby si si spravil vysoko ako orol, a keby si položil svoje hniezdo medzi hviezdami, aj odtiaľ ťa strhnem, hovorí Hospodin.*“ (Abd 1:3-4).

Stavbu babylonskej veže Hospodin prekazil tým, že im zmiatol jazyk, aby sa medzi sebou nedorozumeli. A tak prestali stavať mesto, a Hospodin ich odtiaľ rozptýlil po tvári celej zeme. (1M 11:7-9).

TAKTO VZNIKLI RÔZNE NÁRODY A RÔZNE JAZYKY. A tiež modloslužobné kulty. Archeológovia v Mezopotámii objavili pozostatky viac takých veží a zistili, že tieto stavby boli astronomické pozorovateľne, ktoré slúžili ako svätyne babylonského kultu. Egypťania, Asýrčania, Feničania zbožňovali stromy, zvieratá, Slnko, hviezdy a Mesiac. Svojim bohom robili podobizne vo forme sošiek (z dreva, kameňa, zo zlata, železa), obrazov, oltáre, a im rôznym spôsobom obetovali. Je známe, že vo viacerých pohanských náboženstvách prinášali božstvám aj ľudské obete, a to všetko pochádzalo z Babylona. Kananejci obetovali svoje deti Molochovi, ktorý mal hlavu býka a v jeho bruchu horiaci oheň strávil obete. Z Babylona sa rozšírilo aj uctievanie „*kráľovnej nebies*“, ktoré neskôr prevzali aj Izraelci, a proti ktorému hlavne prorok Jeremiáš pozdvihol svoj hlas (Jer 7:18, 44:17-19). Babylonské náboženstvo bolo prvé, kde objektom uctievania bola matka s dieťaťom. Tento kult „*matky s dieťaťom*“ neskôr sa rozšíril po celom svete: v Egypte, v Asýrii, v Číne, v Indii, v gréckom, v starorímskom a starogermánskom, nakoniec aj v „*kresťanskom*“ náboženstve. Na konci 4. storočia, keď v Rímskej ríši kresťanstvo sa stalo povinným náboženstvom, už takmer všetky prvky babylonského náboženstva sa nachádzali aj v rímskom (katolíckom) náboženstve. Kult uctievania zomrelých svätých je vlastne kult uctievania mŕtvych v rôznej podobe: modlitba k mŕtvym (k Márie a svätým), modlitba za mŕtvych, platené zádušné omše za vyslobodenie z (neexistujúceho) očistca, zjavovanie mŕtvych „svätých“ (Márie), uctievanie relikvií. Čo to je, keď nie modloslužba? A to sprevádzalo ľudstvo cez všetky generácie! ČI NIE JE OPRÁVNENÝ BOŽÍ HNEV?

O tom píše ap. Pavol v 1. kapitole knihy Rimanom od 18. verša takto: „*Lebo Boží hnev sa zjavuje z neba proti každej bezbožnosti a nespravodlivosti ľudí, ktorí nespravodlivosťou prekazujú pravde. Ved' im je zjavné, čo možno poznať o Bohu; Boh im to totiž zjavil. Lebo jeho neviditeľnú skutočnosť, jeho večnú moc a božstvo možno od stvorenia sveta poznávať uvažovaním zo stvorených vecí. A tak nemajú ospravedlnenie, pretože hoci poznali Boha, neoslavovali ho ako Boha ani mu neďakovali. Vo svojom uvažovaní upadli do márnosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo.*“

Tvrдили, že sú múdri, a stali sa bláznami. Slávu nepominuteľného Boha zamenili za zobrazenú podobu pominuteľného človeka, vtákov, štvornožcov a plazov. Preto pre túžby ich srdc vydal ich Boh napospas nečistote, takže sami zneuctovali vlastné telá. Božiu pravdu zamenili za lož a úctu a službu preukazovali stvorenstvu namiesto Stvoriteľovi, ktorý je požehnaný naveky. Amen. Preto ich Boh vydal napospas hanebným vášňam. Lebo ich ženy zamenili prirodzený styk za protiprirodzený. Podobne aj muži zanechali prirodzený styk so ženou a rozpálili sa rozkošnickou vášňou jeden voči druhému; muži s mužmi páchali hanebnosti a sami na sebe si odniesli zaslúženú odplatu za svoje poblúdenie. A pretože odmietli uznať Boha, vydal ich Boh napospas ich skazenému rozumu, takže robia, čo sa nesluší. Sú plní všelijakej nespravodlivosti, zloby, lakomstva, zla, plní závidi, vraždy, sváru, podvodu, nízkości. Sú to ohovárači, klebetníci, nenávidia Boha, povyšujú sa, sú pyšní, vychvaľujú sa, vymýšľajú zlé veci, neposlúchajú rodičov, sú nerozumní, nestáli, neláskaví, nemilosrdní. Poznajú Božie ustanovenie, že tí, čo páchajú takéto veci, zasluhujú si smrť. A predsa to nielen sami robia, ale aj schvaľujú, keď to robia iní.“

Spomedzi týchto pohanských národov, ktoré uctievali modly, Boh oslovil jedného muža z pokolenia SEMA, ktorého meno bolo Abrám. Jeho meno Boh neskôr premenil na Abraháma. Keď ho Boh oslovil, už mal 75 rokov a býval v meste Cháran. Jediný živý a svätý Boh sa mu zjavil, síce nie viditeľne, ale hlasom, a povolal ho, aby vyšiel zo svojej zeme, z modlárskeho prostredia na miesto, ktoré mu ukáže. Abrahám spoznal Boží hlas, dôveroval Mu a vo viere Ho poslúchal. Boh mu dal zaslúbenie, že v jeho smene (v Mesiášovi) budú požehnané všetky pokolenia. Abrahám už bol starý a ešte nemal syna. Napriek tomu Boh splnil svoje zaslúbenie. Už mal sto rokov, keď sa mu narodil SYN ZASLÚBENIA IZÁK. Stalo sa to cca. 2000 rokmi pred Kristom. Od Izáka cez Jakoba (ktorého meno Boh zmenil na Izraela) ako červená niť viedla požehnaná línia K ZRODU IZRAELSKÉHO NÁRODA, neskôr (s niektorými výnimkami) cez prvorodených k zaslúbenému Mesiášovi, Pánovi Ježišovi, ktorý prišiel, aby bol v Ňom viditeľný, zjavený živý Boh. Nasledovníci Pána Ježiša Krista tvoria Cirkev. CIRKEV JEŽIŠA KRISTA bola založená zoslaním Svätého Ducha na 120 člennú skupinu Jeho nasledovníkov v Jeruzaleme na deň Letníc.

VÝVOJ ĽUDSTVA V DEJINÁCH SPÁSY: Z mora všetkých NÁRODOV bol povolaný IZRAEL, z izraelského národa prišiel Mesiáš, Ktorý ustanovil svoju CIRKEV, ktorej jadro tvorili učenici, výlučne zo židovského národa. Neskôr do Cirkvi boli povolaní aj veriaci z pohanských národov. Božie jednanie teda sa deje na týchto troch oblastiach: S NÁRODAMI, S IZRAELOM A S CIRKVOU.

(pokračovanie najbližšie 😊).

V poslednej časti mojich príspevkov som opísal VÝVOJ NÁRODOV od Adama. Tu uvádzam stručný reťazec prvorođených:

Adam - Set - Enoš - Kénan - Mahalalél - Jared - Enoch - Matuzalem - Lámech - Noach - Sem (1M 5:3-32) - Arfaxad - Šelah - Héber - Péleg - Reu - Serúg - Náchor - Térach - Abram (1M 11:10-26) - Izak (1M 21:5) - Jakob (1M 25:26)=IZRAEL (1M 32:28)

Ako sme videli, Boh povolal Abraháma spomedzi národov, uctievajúcich modly, a dal mu zaslúbenie, že v jeho semene (v Mesiašovi) budú požehnané všetky pokolenia. Už mal sto rokov, keď sa mu narodil SYN ZASLÚBENIA IZÁK. Od Izáka cez Jakoba, ktorého meno Boh zmenil na IZRAEL ako červená niť viedla požehnaná línia k ZRODU IZRAELSKÉHO NÁRODA, neskôr k zaslúbenému Mesiašovi, Pánovi Ježišovi. On bol tým „*semenom ženy*“ (1M 3:15) narodený z panny (Iz 7:14) splodený „*zatônením*“ Svätého Ducha (Lk 1:35), Ktorý prišiel, aby bol v Ňom viditeľný, zjavený jediný živý Boh (božská prirodzenosť). Zároveň On bol tým semenom Abrahámovým (ľudská prirodzenosť), v ktorom sú požehnané všetky národy. Z mora všetkých NÁRODOV bol povolaný IZRAEL, a z izraelského národa prišiel Mesiaš, ktorého nasledovníci všetkých čias tvoria CIRKEV.

Božie jednanie teda sa deje na týchto troch oblastiach: S NÁRODAMI (so svetom), S IZRAELOM A S CIRKVOU.

Videli sme, že po páde človeka a zvlášť po Kainovej bratovražde hriech sa rozmnožil ako lavína. Až do takej miery, že Boh oľutoval, že stvoril človeka a poslal potopu. Po potope Nimródovi ľudia zaumienili si stavať „*vežu, ktorej vrch bude siahať až do neba.*“ Bolo to prejavom neposlušnosti, pýchy a nerozumnosti. Stavbu babylonskej veže Hospodin prekazil tým, že im zmiatol jazyk, aby si medzi sebou nedorozumeli. Ako sme videli, to bol prejav Božej lásky aj v Jeho súdení. A tak prestali stavať vežu a rozptýlili sa po tvári celej zeme. Ľudstvo však nehľadalo živého Boha, ale začali uctievať modly. Modloslužba sa z Babylona rozšírila do celého sveta. A to sprevádzalo ľudstvo cez všetky generácie!

Ap. Pavol v Rim 1:18 nn. píše, že BOŽÍ HNEV VOČI ĽUDSTVU JE OPRÁVNENÝ, pretože ľudstvo zo stvorenstva mohlo spoznať Boha, Jeho božstvo a stvoriteľskú moc, pretože Boh im to zjavil. Okrem toho do srdca každého človeka zapísal svoj zákon svedomia (Rim 2:15), aby nemali výhovorku. No, napriek tomu, hoci Ho mohli poznať, neoslavovali Ho ani Mu neďakovali a namiesto Stvoriteľovi preukazovali úctu stvorenstvu.

Pre hriech prvého človeka celé ľudstvo sa dostalo do stavu zlorečenia, do stavu odlúčenosti od Boha. Človek bol odrezaný od zdroja života, a to je stav duchovnej smrti, ktorý – ak sa niečo nestane – skončí vo večnej smrti, vo večnom zatratení. Každý človek prichádza na tento svet v tomto stratenom stave, so skazenou, od Adama cez predkov zdedenou prirodzenosťou a každé dieťa už má v sebe zárodok hriechu. To je tragédia človeka! Apoštol Pavol píše: „*Všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.*“ (Rim 3:23). Hoci to znie veľmi kruto, žiaľ, je to pravda! Možno, hovoríš: „*To je predsa prehnané, veď je veľa dobrých ľudí. Dokonca aj ja som čestný, poctivý, spravodlivý...!*“ Môžeme mať pravdu, kým sa porovnávame s inými, ale keď sa úprimne postavíme do svetla Božej svätosti, uvidíme, že „*naša spravodlivosť je ako ohyzdné rúcho.*“ (Iz 64:6). Ako som povedal, my všetci sme sa narodili v stratenom stave, v bahne hriechu pod hladinou. Niektorí, tí najlepší z nás len 5 cm pod hladinou, iní možno 2 m, a tí najhorší možno 10 m pod hladinou. Avšak všetci sa topíme a potrebujeme záchranu. Ak nepríde záchrana, zahynieme!

TO JE JEDNA PRAVDA, ale EXISTUJE RIEŠENIE na tento problém. Záchrana je ponúknutá v Kristovej obeti, a tí, ktorí ju prijmu, dostanú sa z toho bahna nad hladinu, budú očistení a dokážu voľne dýchať!

Našou otázkou je: AKO BOH JEDNÁ SO SVETOM?

1. Konštatovali sme, že BOŽÍ HNEV VOČI ĽUDSTVU JE OPRÁVNENÝ a Boh má právo súdiť svet!

2. DRUHÁ PRAVDA JE, že BOH MILUJE SVET a chce ho zachrániť.

A TOTO JE EVANJELIUM, radostná správa.

Boh nemá záľubu v smrti hriešnika a chce ho zachrániť!

„Či mám azda záľubu v smrti bezbožného, hovorí Pán Hospodin, či azda nie v tom, aby sa odvrátil od svojich ciest a žil?“ (Ez 18:23). „Ako že ja žijem, hovorí Pán Hospodin, že nemám záľuby v smrti bezbožníka, ale v tom, aby sa odvrátil bezbožník od svojej cesty a žil.“ (Ez 33:11).

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v Neho, nezahynul, ale mal večný život. Lebo neposlal Boh na svet svojho Syna, aby odsúdil svet, ale aby bol svet zachránený (spasený) skrze Neho. Kto verí v Neho, nebude odsúdený, ale ten, kto neuverí, už je pod odsúdením, lebo neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho.“ (Jn 3:16-18).

Tak ako pred potopou Boh Noachovi prikázal postaviť koráb a KORÁB ZNAMENAL ZÁCHRANU pre tých, ktorí boli v ňom,

BOH PRIPRAVIL ZÁCHRANU VO SVOJOM SYNOVI pre všetkých, ktorí sú v ňom. Tak ako Noach pred Božím súdom doviedol do korábu svoju rodinu a všelijaké zvieratá, teraz Svätý Duch volá ľudí a chce ich doviesť „do Krista“, aby boli pred Božím súdom zachránení. Najdôležitejšia otázka dneška pre Teba: SI UŽ V ZÁCHRANNOM KORÁBE? Si už v Kristovi?

Sú tri možnosti: 1) si v Kristovi, 2) si Izraelita, 3) si vo svete.

1) Ak si v Kristovi, si zachránený. Si v bezpečí! „Ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením; staré pominulo, hľa, všetko je nové!“ (2Kor 5:17). „Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na odsúdenie, ale UŽ PREŠIEL ZO SMRTI DO ŽIVOTA.“ (Ján 5:24). „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, AJ KEBY ZOMREL, ŽIŤ BUDE. A nikto, kto žije a verí vo mňa, nezomrie na veky; ČI VERÍŠ TOMU?“ (Ján 11:25-26).

2) Ak si Izraelita, aj vtedy potrebuješ Krista! Boh bude jednať s Izraelom – o tom budeme hovoriť neskôr.

3) Ak nie si Izraelita a nie si ani v Kristovi, si vo svete a potrebuješ záchranu! Potrebuješ sa dostať „do Krista“! Zo širokej cesty, ktorá vedie do večného zatratenia, pri golgotskom kríži je jedna odbočka, je jedna tesná brána pokánia a viery, ktorá je prechodom na úzku cestu, ktorá vedie do večného života (Mt 7:13-14).

Boh ľudí vyzýva a s láskou pozýva k záchrane, k sebe, ale svet nechce počuť volajúci hlas a nechce prísť k Nemu! „A to je ten súd, že svetlo prišlo na svet, ale ľudia viacej milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé. Lebo každý, kto robí zlé, nenávidí svetlo a nejde k svetlu, aby neboli trestané jeho skutky. Ale ten, kto činí pravdu, ide k svetlu, aby boli zjavené jeho skutky, že sú vykonané v Bohu.“ (Jn 3:19-21).

Boh chce, „aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy.“ (1Tim 2:4). Boh sa o to usiluje. To je Božie jednanie dnes so svetom. Preto poslať svoje Slovo, svojich kazateľov, aby hlásali túto radostnú zvesť. Preto aj dnes sa káže evanjelium Ježiša Krista po celom svete cez rozhlas, satelity aj cez internet. Preto Boh používa aj túto epidémiu k tomu, aby sa svet spomalil a stíšil, aby počul Boží láskavý volajúci hlas.

Preto BOH JEDNÁ SO SVETOM AJ CEZ KORONAVÍRUS! Ja nehovorím, že je to trest, nehovorím, že je to súd, ale je to ešte BOŽIE KLOPANIE - PRED SÚDOM!

MOŽNO TO POSLEDNÉ!

(pokračovanie najbližšie 😊).

V poslednej časti sme začali tému: AKO BOH JEDNÁ SO SVETOM?

AKO BOH JEDNÁ S NÁRODAMI?

1. Konštatovali sme, že pre hriech prvého človeka celé ľudstvo sa dostalo do stavu odlúčenosti od Boha, hriech sa rozmnožil a **BOŽÍ HNEV VOČI ĽUDSTVU JE OPRÁVNENÝ**. Konštatovali sme, že **SPRAVODLIVÝ BOH MÁ PRÁVO SÚDIŤ SVET!**

2. **DRUHÁ PRAVDA JE**, že **BOH MILUJE SVET** a chce ho zachrániť. On chce, „aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy.“ (1Tim 2:4). **ON VO SVOJOM SYNOVI**, v Ježišovi Kristovi **PRIPRAVIL ZÁCHRANU** pre všetkých ľudí.

A TOTO JE EVANJELIUM, radostná správa. Božia spravodlivosť vyžaduje, aby hriech bol potrestaný, avšak Božia láska spôsobilá, že „*Boh poslal svojho Syna a odsúdil (náš) hriech v (Jeho) tele.*“ (Rim 8:3).

Boh svoju lásku voči svetu dokázal tým, že dal /vydal/ svojho jednorodného Syna (Jn 3:16). **NA ČO HO VYDAL?** Vydal Ho ľuďom... Každý s Ním mohol robiť, čo chcel. Judáš Ho zradil, Peter Ho zaprel, učenici Ho opustili, Židia Ho zavrhlí, Herodes z Neho urobil žarty, Pilát Ho nevinného odsúdil, vojaci sa Mu posmievali, posielali, vláčili Ho, drgali Ho, hádzali Ho sem a tam ako nejakú špinavú handru. Vyzeralo, že každý môže s Ním beztrešne robiť, čo chce. **BOH V RUKÁCH ČLOVEKA!** Čo s Ním urobili? Boh v Tvojich rukách! Čo s Ním urobíš TY?

Vyzeralo to, akoby zvíťazil diabol. My však už vieme, že Pán Ježiš slávne z mŕtvych vstal! On nie je na kríži, kríž je prázdny. Nie je ani v hrobe, aj hrob je prázdny! **JEŽIŠ ŽIJE** a čoskoro Ho uvidí každé oko!

On prišiel obetovať svoj život za teba aj za mňa. Ako reagujeme na Jeho lásku? Božie Slovo hovorí: „*Milujme Ho pretože On nás skôr miloval!*“ (1Jn 4:19). Dovoľme Svätému Duchu, aby Božia láska rozohriala naše srdce! Vidíme Ho pred sebou ako nám ukazuje svoje rany: „*Toto som učinil pre teba, čo ty urobíš pre mňa?*“

Boh pripravil riešenie pre najväčší problém človeka, avšak ľudské srdce je tvrdé, pyšné. On poslal, posielal prorokov, kazateľov, ale je tak, ako prorok Izaiáš hovorí: „*Kto uveril našej zvesti?*“ (Iz 53:1).

Boh ľudí vyzýva a s láskou pozýva k záchrane, k sebe, ale svet nechce počuť volajúci hlas a nechce prísť k Nemu! Aj skrz proroka Jeremiáša vyzýva: „*Postojte na cestách a vidzte a pýtajte sa po chodníkoch, ktorá je tá dobrá cesta, a idte po nej a tak nájdite pokoj svojej duši! Ale oni povedali: NEPÔJDEME! A postavil som nad vami pozorujúcich strážnych povediac: Pozorujte na zvuk trúby, a oni riekli: NEBUDEME POZOROVAŤ!*“ (Jer 6:16-17). My už predsa lepšie vieme...! Ved' žijeme v 21. storočí!

Preto svet zostáva pod Božím odsúdením. „*Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.*“ (Jn 3:36).

V Zj 16. kapitole vidíme, že dokonca ani pri vyliatí kalichov Božieho hnevu ľudia neučinia pokánie zo svojich skutkov, aby vzdali slávu Bohu, ba rúhajú sa Mu. To ale už bude tá posledná apokalyptická fáza, doba Božieho hnevu a súdu. Teraz však ešte je čas milosti, **DOBA BOŽEJ MILOSTI**, ktorá sa čoskoro skončí. Ale raz pohár Božej trpezlivosti sa naplní. Preto Boh ešte raz skúsi zobudiť ľudstvo a „potrasie nehom aj zemou“ – aj cez koronavírus COVID 19!

Tak ako som predošlú časť ukončil, ja nehovorím, že je to trest, nehovorím, že je to súd, ale je to ešte **BOŽIE KLOPANIE - PRED SÚDOM! MOŽNO TO POSLEDNÉ!**

Hovorili sme, že **SPRAVODLIVÝ BOH MÁ PRÁVO SÚDIŤ SVET!** Mnohí toto právo Bohu upierajú hovoriac, že Boh je milostivý, láskavý a On nesúdi, netrestá človeka. Všetko to zlé je od diabla! Diabol je zlý a Boh je dobrý! On je láska, nemôže dopustiť, aby človek – najmä Božie dieťa – trpel. Od dobrotivého Boha vraj, nemôže pochádzať nič zlé, ani koronavírus. Koronavírus je však tu, odkiaľ sa vzal? Môže to byť trest, varovanie, Božie klopanie? Keď On túto epidémiu predsa dopustil, mali by sme sa pýtať: „*Za akým účelom? Čo chce Boh dosiahnuť v živote tohto sveta?*“

Hovoriť o súde a o Bohu, ktorý súdi, nie je populárne, ale je biblické.

Ako sme už hovorili, Božie hlavné atribúty sú: svätosť, spravodlivosť a láska. K Božiemu charakteru patrí aj to, že On je spravodlivý. Keby Boh nebol spravodlivý, nebol by ani dobrý. Jeho spravodlivosť automaticky vyžaduje zadostučinenie, ktorým je súd. On je spravodlivý sudca, ale miluje svoje stvorenia. Preto pri každom súde mal zármutok vo svojom srdci a pred každým súdom dáva človeku šancu a vyzýva ho k pokániu.

Urobme stručný prehľad BOŽÍCH SÚDOCH

BOŽIE SÚDY V MINULOSTI (O niektorých sme už hovorili):

- nad Luciferom – Príčina odsúdenia: pýcha, vzburá. Následok vzbury: pád satana
- Adam a Eva – Príčina: neposlušnosť Bohu, poslušnosť satanovi. Následok: vyhnanie z raja, bieda, vojny, nešťastia.
- Potopa – Príčina: násilie, ukrutnosť. Následok: potopa. Noach bol zachránený.
- Babylonská veža – Príčina: neposlušnosť a pýcha. Následok: zmätenie jazykov.

Ďalej:

- Sodoma a Gomora – Príčina: násilie, sexuálna perverzita, homosexualita. Následky: zničenie miest. Lot bol zachránený.
- Národy v St. Zákone – Príčina: modloslužba. Následky: 10 rán v Egypte, vyhynutie národov, Jericho, Asýria, Babylon.
- Božie mlčanie tiež je súdom – Pred narodením Krista Boh viac ako 400 rokov mlčal. Vďaka Bohu, On dnes hovorí!
- SÚD NAD BOŽÍM SYNOM. Boh namiesto nás potrestal svojho Syna. Príčina: HRIECHY SVETA. Následok: Jeho výkupná smrť na spasenie veriacich.
- Súd nad národmi počas dejín: napr. Rímska ríša a ďalšie...

BOŽIE SÚDY V BUDÚCNOSTI s platnosťou na večnosť

- Prvé vzkriesenie. Vytrženie Cirkvi bude súdom pre tých, ktorí zostanú na zemi – oddelenie pšenice od plevy (Mt 3:12), oddelenie múdrych panien od bláznivých (Mt 25:1-13). Rozdelení budú manželia, spolupracovníci (Lk 17:34-36). Vtedy sa ukáže kto komu slúžil! „*Lebo sám Pán s veliteľským povelením, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi s neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom.*“ (1Tes 4:16-17). Bude to podobné ako keby sme sa s magnetom priblížili k rôznym rozsypaným (zlatým, strieborným, dreveným, železným) predmetom. Čo priťahuje magnet? – Len železo! Aj hrdzavé! Pán Ježiš príde do oblakov a ako magnet, pritiahne k sebe len tých, ktorí majú v sebe Jeho Ducha a sú s Ním „*magnetizovateľní*“.

- Súd Cirkvi po vytržení pred Kristovým trónom. Ten, ktorý prešiel zo smrti do života, už nepôjde na odsúdenie (Jn 5:24), ale na súd Kristov (2Kor 5:10). Bude to súd pre odmeňovanie služobníkov. Podobenstvá o hrivnách (Mt 25:14-30, Lk 19:12-27) – „*Dobre, dobrý sluha; že si bol verný v málom, maj moc nad desiatimi mestami.*“

- Odsúdenie tých, ktorí sa budú klaňať šelme a prijmú na seba jej pečať (Zj 14:9-11).
- Vyliatie siedmych kalichov Božieho hnevu a súdu na celý svet. Koniec milosti – doba Božieho hnevu. (Zjav 16. kap.).
- Odsúdenie Babylonského systému sveta a veľkej smilnice (Zj 17., 18. kap).
- Odsúdenie antikrista a falošného proroka (Zj 19:20).
- Súd na začiatku Milénia – Pán Ježiš Kristus bude súdiť, spravovať národy v spravodlivosti. (Zj 19:11-16).
- Odsúdenie satana (Zj 20:10).

- Druhé vzkriesenie. Posledný súd na konci vekov pred veľkým bielym trónom. Odsúdenie bezbožných na večné zatratenie a odmeňovanie verných večným životom. (Mt 25:31-46, Zj 20:11-15).

ODSÚDENIE SAMÉHO SEBA

Po prvé, PRI OBRÁTENÍ. Kázaním evanjelia človek je vyzvaný k rozhodnutiu, aby zareagoval na súd, ktorý sa odohral na kríži. Je to výzva vyjsť na svetlo a odsúdiť seba samého. Boh však pre zásluhy Pána Ježiša Krista kajúcim udeľuje svoju milosť, pretože súd nad Božím Synom už bol vykonaný. Boh už u Izaiáša vyzýva: „*Nože podťte a pravoťme sa potom! hovorí Hospodin: Keby boli vaše hriechy ako šarlát, budú biele ako sneh; keby boli červené ako červec, dvakrát farbený, budú ako vlna.*“ (Iz 1:18).

Po druhé, tento súd znamená NEUSTÁLE ROZSUDZOVANIE SEBA. Nikdy nemôžeme zabudnúť na zjavenú Božiu milosť, a neustále potrebujeme mať pod kontrolou Svätého Ducha svoje srdce, reči, myšlienky, city, pohnútky a skutky. Dávid hovorí: „*Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky a vid', či je vo mne nejaká zlá cesta, a ved' ma cestou večnosti.*“ (Žalm 139:23-24).

ČO CHCE BOH DOSIAHNUŤ V ŽIVOTE TOHTO SVETA?

Aby ľudia prehodnotili svoje životy, svoje myslenie a priority, aby činili pokánie, aby sa obrátili k Bohu, aby ľudia obnovili svoj vzťah so svojim Stvoriteľom, aby boli spasení, aby boli požehnaní, aby žili v láske..., aby boli pripravení na večnosť s Bohom v Jeho sláve.

V dnešnej dobe vidíme, že svet, celé ľudstvo je na ceste a dozrieva k Božiemu súdu. Zlo sa rozmnožuje (Mt 24:12, 2Tim 3:1-5, 4:4-5). Často aj neveriaci sa pýtajú: „*Kde je Pán Boh, dokedy sa ešte môže na to pozerat'?* *Prečo je toľko biedy, nespravodlivosti, násilnosti vo svete? Či Boh toto všetko nevidí?*“

Pán nebude meškať so súdom, len ešte stále zhovievavo čaká,

- aby hriešnik mal šancu činiť pokánie,
- aby Božie deti sa pripravili na Jeho príchod, aby sa očistili, posväcovali. Súd sa začína od domu Božieho (1Pt 4:17).
- Boh čaká aj na to, aby zlo pred všetkými zjavne dozrelo na súd. Aby každý jasne videl, že čo je čo a kto komu slúžil. Aby bolo jasne pred všetkými, že to, čo sa deje, je Boží súd, že to robí Boh a Jeho súd je oprávnený, zaslužný.

CELÉ ĽUDSTVO SPEJE K BOŽIEMU SÚDU.

To, čo sa dnes deje, nie je náhoda. Ako sme už povedali, Boh má presný plán pre tento svet. On je Pánom dejín a spravuje svet aj teraz MOCOOU, MÚDROSTOU AJ LÁSKOU!

VLAK CELOSVETOVÝCH UDALOSTÍ UHÁŇA PO KOĽAJNICIACH BIBLICKÝCH PROROCTIEV. Celý svet prežíva pôrodné bolesti a vo svojej neistote sa spýta: Čo to má byť? Čo ešte príde na tento svet? Božie deti však majú požehnanú nádej. Síce nevieme, čo všetko príde na tento svet, ale vieme, KTO príde na tento svet. My čakáme návrat nášho milovaného Spasiteľa, Ktorý z lásky za nás obetoval svoj život a Ktorý zaslúbil, že odíde pripraviť miesto a vráti sa späť pre svojich.

Preto je potrebné poznať biblické proroctvá a znamenia doby.

Pán Boh už dávno, cca. 580 rokov pred Kr. zjavil striedanie svetových ríš babylonskému kráľovi Nabuchodonozorovi vo sne (Dan 2. kap.). On svojim poradcom nechcel povedať, čo sa mu snívало, predsa žiadal od nich výklad. Danielovi však Boží Duch zjavil aj samotný sen, aj jeho výklad. Kráľ vo sne videl jednu veľkú sochu, ktorej hlava bola zo zlata, jeho hrud' a jeho ramená boli zo striebra, jeho brucho a jeho bedrá z medi, nohy zo železa, a chodidlá a prsty čiastočne zo železa a čiastočne z hlíny. Potom od niekadiaľ sa odtrhol malý kameň, ktorý uderil do chodidiel, ktoré boli zo železa a z hlíny, a rozbil ich na prach. Vtedy razom aj železo, hlina, meď, striebro i zlato, všetko sa rozsypalo, a vietor odniesol to, ako plevy tak, že sa tomu nenašlo nikde miesto. A kameň, ktorý do obrazu uderil, stal sa veľkým vrchom a naplnil celú zem. Daniel dostal aj výklad tohto sna a kráľovi povedal: „*Ty si tá zlatá hlava!*“ Babylonská ríša. Potom povstane iné kráľovstvo, strieborné. To bolo proroctvo a my už vieme, ako sa to naplnilo. Tá ďalšia ríša bola Médsko - perzská ríša.

Tretie kráľovstvo, ako medené, bolo Grécko, ríša Alexandra Veľkého (Macedónskeho). Potom štvrtá ríša bola tvrdá ako železo, Rímska ríša. Tie železné nohy prorocky predpovedajú jej rozdelenie na Západnú (Rím, rímsko-nemecké cisárstvo) – a na Východnú (Byzantskú) ríšu. Chodidlá a prsty, ktoré boli čiastočne z hlíny a čiastočne zo železa, znamenajú, že ten posledný (piaty) svetový systém bude z čiastky silný a z čiastky krehký. Dnes už môžeme vidieť, že je to tak. Dnešný celosvetový systém na jednej strane sa ukazuje ako silný, silná celosvetová globalizácia, ale na druhej strane môžeme vidieť, že je to ľudským úsilím vytvorená jednota bez vnútornej jednoliatosti. A to spôsobuje medzi krajinami napätie na oblasti politickej, ekonomickej, etnickej, sociálnej, náboženskej. Teda, tá socha stojí na veľmi krehkých nohách. Kameň, ktorý sa od vrchu odtrhol, nebol v rukách, uderil obraz, stal sa veľkým vrchom a naplnil celú zem. A za dní týchto kráľov ustanoví Boh nebies kráľovstvo, ktoré nebude skazené nikdy až na veky.

Verím, že ten malý kameň je evanjelium Ježiša Krista, ktoré zvíťazí. Príchodom Pána Ježiša každý ľudský systém zanikne a On ustanoví Božie kráľovstvo na zemi.

Pokúša ma myšlienka, že keď taký malý neživý vírus /kamienok/ dokázal zastaviť, takmer rozbiť celosvetové systémy, na akých „pevných“ nohách stojí tento svet? A ešte nie je koniec! Nikto nevie, kedy sa to skončí a akými stratami. Niektoré štáty už skúsia oživiť, vzkriesiť svoje hospodárstvo, ale každý sa obáva, či nepríde ešte druhá, tretia... (koľkáta?) vlna.

Drahý Čitateľu! Potrebuješ pevnú skalu, pevný bod pre svoj život. Je ním Pán Ježiš Kristus! Nech Ťa Boh požehná!

(pokračovanie najbližšie 😊).

BOŽIE JEDNANIE S IZRAELOM.

Teraz sa pozrieme na to, ako Boh povolal Izraelský národ a ako počas dejín Boh jednal, a ako jedná dnes a v budúcnosti s Izraelom.

VZNIK A PREHĽAD DEJÍN IZRAELSKÉHO NÁRODA

Ako sme videli, Boh povolal Abraháma spomedzi národov, uctievajúcich modly, a dal mu zaslúbenie, že v jeho semene budú požehnané všetky pokolenia. Už mal sto rokov, keď sa mu narodil SYN ZASLÚBENIA IZÁK. Od Abraháma cez Izáka a Jakoba, ktorého meno Boh zmenil na IZRAEL viedla požehnaná línia k ZRODU IZRAELSKÉHO NÁRODA.

IZÁK mal dvoch synov Ezava a Jakoba. Boli dvojčičky. Prvorodený bol Ezav, avšak právo svojho prvorodenstva predal Jakobovi za misu šošovice. JAKOB mal dvanásť synov: Rúben, Simeon, Levi, JÚDA, Dán, Naftali, Gád, Aser, Izachár, Zabulon, Jozef, Benjamín. Pre morálne zlyhanie Rúbena (1M 35:22) a ukrutné jednanie Simeona a Leviho (1M 34:25-31) Jakob svoje otcovské požehnanie a právo prvorodenstva udelil Júdovi (1M 49:1-12). Takto sa dostalo JÚDOVE POKOLENIE do línie, ktorá ako červená niť – cez prvorodených (s niektorými výnimkami) – viedla k narodeniu Mesiáša.

Je všeobecne známy ten hrozivý a zároveň krásny a dojímavý príbeh o Jozefovi (1M 35-50. kap.), ktorého jeho bratia zo závidosti predali za otroka do Egypta, kde sa neprávom dostal do väzenia. Vo svojom čase však zázračným spôsobom bol vyslobodený a zároveň povýšený za druhého (po faraónovi) najmocnejšieho vládcu Egypta. Počas hladu jeho bratia boli nútení hľadať a kúpiť potravu v Egypte, kde dramatickým spôsobom sa stretli s Jozefom. Keď im Jozef – po patričnej lekcií – prezradil svoju totožnosť, oni sa zľakli, ale Jozef ich povzbudzoval tým, že to bola Božia cesta kvôli záchrane ich rodiny. Jozef dal presťahovať Jakoba so svojou celou rodinou (70 duší) do Egypta, kde sa usídlili na úrodnej zemi Gózen. Časom Jakobovi synovia v Egypte sa rozmnožili a rozrástli na izraelský národ.

Po niekoľkých generáciách na trón sa dostal nový faraón, ktorý nepoznal Jozefa a Izraelitov začal trápiť ťažkou prácou. Hospodin to už dopredu zjavil Abrahámovi: „*Vedz istotne, že tvoje semeno bude pohostínom v zemi, ktorá nebude patriť im, a budú im, ľudom tej zeme, slúžiť, a BUDÚ ICH TRÁPIŤ štyristo rokov. ALE AJ NÁROD, KTORÉMU BUDÚ SLÚŽIŤ, JA BUDEM SÚDIŤ, A POTOM VYJDÚ S VEĽKÝM MAJETKOM.*“ (1M 15:13-14).

Medzi tým sa narodil Mojžiš, ktorý ako židovský chlapec vyrástol vo faraónovom dome, avšak ako 40 ročný musel utiecť do exilu a na zemi Madiána pásol stádo svojho svokra. Trápenie Izraela bolo také neznesiteľné, že ľud volal k Bohu o vyslobodenie. Po ďalších 40 rokoch Mojžišovi sa zjavil Hospodin a poslal ho vyslobodiť Izraela z egyptského otroctva. Mojžiš sa vrátil do Egypta k svojmu ľudu a porozprával im ako ho poslal Boh. Išiel za faraónom a žiadal ho, aby prepustil ľud, aby slúžili svojmu Bohu. Faraón mal zatvrdené srdce, nechcel ich prepustiť, veď mu pri ťažkých prácach Izraeliti znamenali lacnú pracovnú silu. Boh však potrestal faraóna a Egyptanov desiatimi ranami, z ktorých posledná bola smrť všetkých prvorodených. Po tej tragédii faraón Izraelitov prepustil a pod vedením Mojžiša ľud sa vydal na cestu cez púšť do zeme svojich otcov, do zeme zaslúbenia. Do zeme Kanaána, ktorú Hospodin dal Abrahámovi, odkiaľ pochádzali predkovia, Izák a Jakob so svojim domom. Pred nimi však bolo Červené more, ktoré Boh zázračným spôsobom rozdelil a tak cez more pripravil cestu, kým národ prešiel na druhú stranu. Faraón však so svojou armádou ich prenasledoval a keď vošli na dno mora, Boh more nad nimi uzavrel a všetci tam zahynuli. Tým sa začalo putovanie Izraela na púšti do zaslúbenej zeme. IZRAEL NA PÚŠTI SA FORMOVAL ZA BOŽÍ NÁROD. Boh im dal svoj Zákon a rôznym spôsobom dal im poznať svoje zázraky, svoju starostlivosť a ochranu. Cesta mala trvať 40 dní, avšak pre neustále reptanie, vzburu a neposlušnosť Izrael 40 rokov musel blúdiť po púšti, kde tá generácia, ktorá vyšla z Egypta – okrem Jozuu a Kálefa – vymrela.

Po Mojžišovej smrti povstala nová generácia a Boh povolal Jozuu, aby viedol národ a voviedol ich do zaslúbenej zeme. V Kanaáne už bývali pohanské národy, ktoré pri svojich modloslužbách praktizovali kultické smilstvo, obetovanie detí a čarodejníctvo, ktoré boli pred Bohom ohavnosťami. Boh sa rozhodol pred Izraelom tieto národy buď vyhnat' alebo aj zničiť. Niektoré národy Izraeliti mali na Boží príkaz vyhladiť. Bol to Boží rozsudok. Tak ako sme v predošlej časti hovorili, pohár Božej trpezlivosti sa naplnil a Boh mal právo tieto pohanské národy pre ich ohavnosti súdiť. IZRAEL VŠAK v mori týchto pohanských národov MAL BYŤ AKO OSTROV, SVÄTÝM, ODDELENÝM NÁRODOM, ktorý slúžil jedinému živému, pravdivému Bohu.

Po obsadení zaslúbenej zeme cca. 450 rokov (Sk 13:20) národ spravovali sudcovia. Na tento čas bol charakteristický výraz, ktoré v knihe Sudcov sa opakuje: „*Keď ešte nebolo kráľa v Izraeli... a každý robil to, čo bolo správne v jeho očiach.*“ (Sd 17:6, 21:25, 18:1, 19:1). Bola to doba zmätku, chaosu – lebo ako je napísané, „*kde chýba vedenie, tam ľud upadá*“ (Prísl 11:14). Na túto dobu bol tiež charakteristický ten neustále opakujúci sa diabolský kolotoč. Izrael sa znovu a znovu odvrátil od Hospodina k modlám. Boh poslal na nich nepriateľov, ktorí ich sužovali, oni vo svojom súžení volali k Bohu, Boh ich vypočul, dal im sudcu, skrz ktorého národ zázračne oslobodil od nepriateľov. Potom znovu slúžili Bohu, ale čoskoro znovu sa odvrátil od Hospodina. A to sa neustále opakovalo.

Posledným sudcom a zároveň prorokom bol Samuel. Po ňom ľud žiadal, aby bol ustanovený kráľ, ako je to u iných národov, tak Boh im dal kráľa, Saula. On však na vrchole svojej slávy sa stal neposlušným, neverným a Boh ho zavrhol. Zároveň vyvolil si pohrdnutého pastierika, Dávida. Dávid tiež nebol bez chýb, a vieme, že sa stal cudzoložníkom a vrahom. Tiež na vrchole svojej slávy! No, predsa, keď činil pokánie, Boh mu dal milosť, avšak následky svojich hriechov musel vidieť v živote svojej rodiny. Po Dávidovej smrti kraľoval Šalamún. Šalamún začal veľmi dobre, pokorne a múdro. Postavil chrám Hospodinovi v Jeruzaleme. Avšak, tiež na vrchole svojej slávy, sa odvrátil od Hospodina. Politicky a hospodársky síce prosperoval, ale zobral si mnoho žien z rôznych krajín a náboženstiev, ktoré prinášali aj svoje modly. Doba kraľovaní týchto troch kráľov (cca. 120 rokov) napriek ich zlyhaniu sa označuje ako slávna doba Izraela. Po smrti Šalamúna 10 pokolení sa oddelilo od Šalamúnovho syna, Rechabeáma, a za svojho kráľa ustanovili Jeroboáma. Rechabeám kraľoval len nad tými, ktorí bývali v mestách Júdových a v Jeruzaleme (južné kráľovstvo). V mestách ostatných pokolení kraľoval Jeroboám (severné kráľovstvo). Pokolenie Leviho (Leviti a kňazi) nemali žiadne územie, miesto toho sa venovali službe v chráme a boli živí z desiatkov od ostatných synov Izraela.

Po rozdelení krajiny začal proces silného morálneho úpadku Izraelského národa. V severnom kráľovstve takmer nie je možné nájsť bohobojných kráľov a v južnom kráľovstve tiež len niekoľko málo.

Ako sme hovorili, Izrael bol obklopený pohanskými národmi, ktoré uctievali modly. Avšak v mori týchto pohanských národov AKO OSTROV, MAL BYŤ SVÄTÝM, ODDELENÝM NÁRODOM, ktorý slúžil jedinému živému Bohu. Kým bol národ verný, Boh sa dokázal mocným a živým. Bohoslužba nebola bremenom. Keď však pre nevernosť ľudu prestali Božie zázraky, bohoslužba sa stala formálnou, nudnou oproti pestrej a lákavej pohanskej modloslužbe, ktorá bola často spojená aj s kultickým smilstvom. Izrael často upadol do modlárstva, ktoré Boh považoval za nevernosť, za duchovné smilstvo. Proroci často opisujú modly, ktoré nemôžu pomôcť, sú neživé, drevené, kovové, sadrové alebo kamenné figúrky. (Iz 40:18-20, 41:7, 44:9-20, 46:5-7, Jer 10:1-10, Žalm 115:4-8). Apoštol Pavol ide ďalej a hovorí, že tí, ktorí obetujú modlám, obetujú diablu (1Kor 10:20). Boh je žiarlivo milujúci Boh, ktorý vie, že za modloslužbou stojí satan, ktorý je krutý nepriateľ. Boh nechcel ani nechce, aby sa Jeho deti dostali do pazúrov satana a stali sa obeťami cudzích bohov. Preto svojmu ľudu už v Desatore modloslužbu zakázal (2M 20:2-5). Napriek tomuto zákazu izraelský národ, ktorý dobre poznal svojho Boha ako mocného, živého a svätého, predsa často sa odklonil k pohanským modlám.

Boh v Mojžišovom Zákone (5M 27., 28. kap.) na jednej strane zaslúbil svoju prítomnosť a svoje požehnanie, ak národ bude verný a poslušný, ale varoval ich, že keď nebudú poslúchať svojho Boha, čaká ich trest a zajatie. Budú rozptýlení po celej tvári Zeme, kde budú prenasledovaní, budú predmetom posmechu a pohanení.

Boh počas stáročí posielal svojich prorokov, ktorí napomínali národ, aj kráľov, ale neboli pochopení. Ba niektorí boli prenasledovaní a uväznení. Nakoniec v roku 722 pred Kr. obyvateľov severného kráľovstva Salmanassár odviedol do asýrskeho zajatia (2Kr 17. kap.). Južné kráľovstvo, Judsko a Jeruzalem neskôr (v roku 597 a v r. 586 pred Kr.) dobyl a spustošil Nabuchodonozor a ľud odviekol do babylonského zajatia (2Kr 24.,25. kap., 2Par 36:5-7, 10). Podľa slov proroka Jeremiáša toto babylonské zajatie malo trvať 70 rokov (Jer 25:11-12, 29:10). V Babylone mohli Izraelci žiť pomerne slobodne. Jeremiáš povzbudzoval Izraelcov, aby sa nebáli ísť do Babylonu, týmito slovami: *„Stavajte domy a bývajte v nich, sadzte záhrady a jedzte ich ovocie. Berte si ženy a plodte synov a dcéry a berte i pre svojich synov ženy a svoje dcéry dávajte za mužov, aby rodili synov a dcéry, a množte sa tam, a nech vás neubúda! A hľadajte pokoj mesta, do ktorého som vás presťahoval, a modlite sa zaň Hospodinovi, lebo v jeho pokoji budete mať pokoj.“* (Jer 29:5-7).

Po uplynutí Bohom určeného času exilu pozostatok Izraela (už nová generácia) sa v troch fázach navrátil do Jeruzalema a v ťažkých podmienkach znovu postavili chrám, mesto a obnovili bohoslužby. (Zorobábel - budovanie nového chrámu, Ezdráš - obnova bohoslužby v chráme, Nehemiáš - obnova múru mesta).

10 pokolení Izraela z asýrskeho zajatia sa nevrátilo. Boli rozptýlení po celej tvári Zeme.

Izrael však už nikdy nezískal späť svoju pozíciu vo svete. Bol pod nadvládou rôznych svetových ríš, ktoré sa striedali, a ktoré Boh používal na trestanie Izraela. No zároveň aj tie ríše, ktoré trápili Izrael, padli pod Boží trest a postupne zanikli. V dobe Pána Ježiša Izrael bol pod nadvládou Rimanov, a v r. 70 po Kr. rímske légia pod velením Tita uvrhli mesto Jeruzalem do skazy. Túto skazu predpovedal Daniel (Dan 9:26) a taktiež Pán Ježiš (Mt 24:2, Mk 13:2, Lk 21:6). Mesto bolo dobité, pričom bol zničený aj, pre Židov tak dôležitý, Jeruzalemský chrám. Izraelský štát prestal existovať a Židia boli rozptýlení po celom svete.

Naplnili sa slová Mojžišovho varovania: *„A budeš na zdesenie, na odstrašujúci príklad a na posmech všetkým národom, ku ktorým ťa zavedie Hospodin.“* – *„Hospodin ťa rozptýli medzi všetky národy od jedného konca zeme až po druhý koniec zeme, a tam budeš slúžiť iným bohom, ktorých si neznal ani ty ani tvoji otcovia, drevu a kameňu. A medzi tými národmi nebudeš mať oddychu, ani tvoja noha nebude mať miesta, kde by si odpočinula. A tam ti dá Hospodin ľakavé srdce, umdlené oči a trúchlivé hynutie duše. A tvoj život ti bude visieť na nitke pred tebou, a budeš sa strachovať vodne i v noci. A nikde nebudeš istý svojho života. Ráno povieš: Keby len už bol večer! A večer povieš: Keby len už bolo ráno! pre strach svojho srdca, ktorým sa budeš strachovať, a pre to, čo budú vidieť tvoje oči, na čo sa budeš musieť dívať.“* (5M 28:37, 64-67).

Ale naplnilo sa aj to prekliatie, ktoré Židia odmietnutím svojho Mesiáša pred Pilátom vyriekli a privolali na seba a na svojich potomkov: *„Jeho krv na nás a na naše deti!“* (Mt 27:25).

HOSPODIN VŠAK ZASLÚBIL AJ ZNOVUZHROMAŽDENIE IZRAELA.

„A ja zhromaždím ostatok svojho stáda zo všetkých zemí, kam som ich zahnal, a navrátim ich na ich pastvisko, a budú sa plodiť a množiť.“ (Jer 23:3, 29:14, 31:8, 32:37, Ez 11:17, 16:37, 20:34, 41, 22:19-20, 34:13, 36:24, 37:21, 39:27,28, Hoz 8:10, Joel 3:2, Mich 2:12, Zof 3:20, Zach 10:8-10.)

V knihe Ezechiela 37. kap. čítame prorocké videnie o suchých kostiach, ktoré znázorňujú beznádejný stav rozptýleného Izraela. Prorok dostal príkaz prorokovať suchým kostiam, aby sa zhromaždili. Stálo sa to tak. Potom na Boží príkaz prorokoval, aby suché kosti dostali telo, potom, aby do nich prišiel duch a tie telá boli oživené. Stalo sa to tak.

Izraelský národ takmer 2000 rokov nemal svoju vlasť. Ako suché kosti, beznádejne boli rozptýlení po celom svete. Predsa, napriek mnohým prenasledovaniám, zachovali svoju národnú identitu. Na konci 19. storočia vzniklo tzv. sionistické hnutie, ktoré podporovalo návrat Židov do Palestíny a malo víziu na území otcov založiť izraelský štát. Na druhej strane vzniklo antisemitské hnutie, ktoré Židov prenasledovalo a tým boli nútení prijať sionistickú ponuku vrátiť sa do zeme otcov. Tieto dve protichodné hnutia spolu účinkovali podľa proroctva Jeremiáša: „*Ako že žije Hospodin, ktorý vyviedol synov Izraelových hore zo zeme severa a zo všetkých zemí, do ktorých ich bol rozohnal. A dovediem ich späť do ich zeme, ktorú som dal ich otcom. Hľa, pošlem po mnohých rybárov (SIONIZMUS), hovorí Hospodin, a vylovia ich a potom pošlem po mnohých lovcov (ANTISEMITIZMUS, pogromy a smutné preslávený holokaust), a zlapajú ich so všetkých vrchov a so všetkých brehov a z rozsadlín skál. Ale najprv im zaplatím dvojnásobne za ich nepravosť a za ich hriech, pretože poškvrnili moju zem mrcinou svojich hnusôb a svojimi ohavnosťami naplnili moje dedičstvo.*“ (Jer 16:15-18).

Boh podľa proroctiev splnil svoje zaslúbenia, zhromaždil svoj ľud na zemi otcov. Suché kosti sa zhromaždili a dostali aj telo. 14. mája 1948 bol založený štát Izrael, ktorý, okrem niektorých arabských štátov, uznal celý svet. Izrael však potrebuje aj duchovné znovuzrodenie. Duchovné oživenie Izraela nastane vtedy, keď Izrael ako národ, príjme Ježiša z Nazareta za svojho Mesiáša, Ktorý so svojimi svätými sa vráti na vrch Olivový.

Aj dnes je v Izraeli už veľa mesiášskych Židov, ktorí uverili v Pána Ježiša a prijali Ho za svojho Mesiáša. Dnešný Izrael však je veľmi rôznorodý a sekularizovaný. Podľa proroctiev Izrael ešte bude musieť v antikristovskej dobe prechádzať cez veľké súženie, ktoré ukončí viditeľný druhý príchod Pána Ježiša na vrch Olivový. „*A stane sa toho dňa, že budem hľadať zahľadiť všetky tie národy, ktoré prídu na Jeruzalem. A vylejem na dom Dávidov a na obyvateľa Jeruzalema Duchu milosti a pokorných prosieb, a budú hľadiť na mňa, ktorého prebodli, a budú nariekať, ako niekto narieka nad svojím jediným, a budú horko žalovať nad ním, ako niekto žaluje nad svojím prvorodeným. Toho dňa bude veľký nárek v Jeruzaleme...*“ (Zach 12:9-11).

Apoštol Pavol, ktorý sám bol Izraelita, v liste Rimanom 11. kapitole vysvetľuje, že „**PÁDOM IZRAELA SA DOSTALO SPASENIE POHANOM, aby ich rozhorlil. No, AK JE ICH PÁD BOHATSTVOM SVETA A ICH PORÁŽKA BOHATSTVOM POHANOV, O KOLKO VIAC ICH PLNOSŤ! Lebo ak je ich zavrnutie zmierením sveta, čo potom iné ich prijatie ako život, život z mŕtvych?! Vetvi sú vylomené, aby som ja bol vštepený. Dobré. Vylomené sú neverou, a ty stojíš vierou. Nebuď vysokomyselný, ale sa boj! Lebo ak Boh neušetril prirodzených vetví, mohol by snád' neušetriť ani teba. VIDZ TEDA DOBROTU I PRÍSNOSŤ BOŽIU! Na tých, ktorí padli, prísnosť, a na teba dobrota Božia, keď zostaneš v добрôte, ináč budeš aj ty vyťatý. A zase oni, keď nezostanú v nevere, budú znova vštepení, pretože Boh má moc zase ich vštepiť. LEBO AK SI TY VYŤATÝ Z OLIVY, KTORÁ JE PRÍRODOU PLANÁ, A SI PROTI PRÍRODE VŠTEPENÝ DO DOBREJ OLIVY, O KOLKO SKÔR POTOM TÍTO SÚC PRIRODZENÝMI VETVAMI VŠTEPENÍ BUDÚ DO SVOJEJ VLASTNEJ OLIVY! Lebo nechcem, bratia, aby ste nevedeli toho tajomstva, aby ste neboli sami u seba múdrymi, že ZATVRDENIE Z ČIASTKY STIHLO IZRAELA DOTIAL', DOKIAL' NEVOJDE PLNOSŤ POHANOV, a tak bude celý Izrael spasený, ako je napísané: Príde zo Sionu Vysloboditeľ a odvráti bezbožnosti od Jakoba.“ (Rim 11:11-12, 15-26).**

Toto je stručný prehľad dejín a proroctiev Izraelského národa.

Najbližšie zhodnotíme Božie jednanie s Izraelom a skúsime pochopiť bolesť, zármutok a sklamanie Božieho srdca.

(pokračovanie najbližšie 😊).

Naposledy som svoje úvahy ukončil s tým, že najbližšie skúsime pochopiť Božie otcovské srdce, Jeho bolesť, zármutok, sklamanie a z toho pohľadu zhodnotiť Božie jednanie s Izraelom.

Priebežné udalosti najlepšie môžeme pochopiť, ak máme komplexný prehľad udalostí z Božieho pohľadu. A preto sme v predchádzajúcich častiach urobili stručný prehľad celosvetových dejín a prorociev, taktiež prehľad dejín Izraelského národa a s ním súvisiacich prorociev. I keď ten prehľad možno, pre niekoho sa zdal byť podrobný a zdĺhavý, skutočnosťou bol naozaj len stručný, pretože zahŕňa niekoľko tisíc rokov.

O týchto udalostiach a prorocstvách potrebujeme mať prehľad z Božej perspektívy. Sme totiž náchylní pozeráť na veci okolo nás z blízka. Veci z blízka síce vidíme zväčšene a podrobnejšie, ale nevidíme celkový obraz. Je to povrchný pohľad – ako som už hovoril – pohľad LETmý, aký má lastovička počas LETu. My však potrebujeme na Božie veci pozeráť z pohľadu orla, z Božej perspektívy, z perspektívy večnosti.

Mnoho ľudí, keď aj verí v existenciu Boha, predstavuje si Ho takého, ktorý sedí na nejakej ďalekej hviezde, a nijako nezasahuje do chodu tohto sveta. Keď aj stvoril svet, dal ho do pohybu, vystrojil ho nezmeniteľnými zákonmi, a viac sa oň nestará. Tak ako hodinár naťahuje hodiny a necháva ich, kým sa samé nezastavia. Dnešní mladí ľudia už to asi nepoznajú, ale nie tak dávno hodin(k)y mali v sebe pružinky, ktoré cez ozubené kolieska poháňali ručičky, a bolo potrebné ich pravidelne naťahovať, aby sa nezastavili.

BOH BIBLIE VŠAK NIE JE TAKÝ! On nám vo svojom Slove sa zjavuje ako ten, ktorý je živou súčasťou dejstva na Zemi. Izraelský národ Ho poznal ako svojho Boha, poznal Jeho zázraky, Jeho ochranu a starostlivosť. Poznali Ho ako slávneho, svätého Pána, ale nemali k Nemu vzťah ako dieťa k otcovi, nemilovali Ho tak bezprostredne ako dieťa svojho otca. Pán Ježiš Kristus prišiel Boha predstaviť, ako svojho a nášho Otca, ktorý je v nebesiach. Tento vzťah s Bohom človek môže mať len znovuzrozením skrz vieru v Ježiša Krista. Je to úplne iná úroveň vzťahu človeka s Bohom.

AKÉ JE BOŽIE OTCOVSKÉ SRDCE?

Poznávanie otca, ako aj nebeského Otca si vyžaduje strávenie času s Ním. Mnohé deti nepoznajú svojho otca, alebo nedostatočne ho poznajú, pretože nestrávia s ním čas. Buď otec nemá čas, alebo deti utekajú z domu, alebo obidvaja sedia pred televízorom. Náš nebeský Otec vždy má na nás čas!

Vzťah medzi otcom a synom sa má rozvíjať. Tak isto aj vzťah s nebeským Otcom. Môžeme Ho poznať viac, keď trávim s Ním čas na modlitbách, pri Jeho Slove. Keď skloníme svoju hlavu na Jeho hrud', ako Ján pri poslednej večeri (Jn 13:23).

Sú ľudia, ktorí vyznávajú, že veria len tomu, čo vidia alebo môžu chytiť do ruky. Zvyknem sa ich spýtať: *„Videl si už svoje srdce? Máš srdce? Predsa, keď sa stíšiš, môžeš počuť, že každý úder v tvojom hrudníku svedčí o tom, že máš srdce!“* Podobne, aj Boh je veľmi blízko k nám, ale aby sme mohli zakúsiť Jeho prítomnosť, musíme sa stíšiť. *„Stíšte sa, prestaňte a vedzte, že ja som Boh...“* (Žalm 46:11). Ľudia ale nemajú radi ticho, nechcú sa stíšiť. Preto počuť všade toľko hluku, ruchu a hlasitej hudby. Ľudia nemajú radi ticho, pretože v tichu sa ozve srdce, ohlási sa minulosť, svedomie a pravda, ozve sa sám Boh. A On nás vyzýva k pokániu, k návratu k Nemu, k zdroju života. Pán Ježiš Kristus volá k sebe: *„Podťe ku mne všetci, ktorí ste (už z toho všetkého) unavení, obťažaní, ja vám dám odpočinutie“* (Mt 11:28).

V zhone života existenciu svojho srdca berieme na vedomie často až vtedy, keď už musíme. Keď snád' na ceste do večného zahynutia nás zastaví láskavá Božia ruka, možno, srdcovým infarktom. Nech dá dobrotivý Boh všetkým, ktorí tieto riadky čítajú, aby nebolo neskoro počuť láskavý tlkot Božieho milujúceho srdca.

Keď sa stíšime a nakloníme svoje ucho, môžeme počuť tlkot Jeho otcovského srdca.

Niekedy, keď sa v noci zobudím, počujem tlkot svojho srdca a som vďačný Bohu, že žijem 😊. Stálo sa to totiž už viackrát, že som v noci mal arytmiu, a niekedy to bolo nepríjemné až kritické. Preto som vďačný Bohu, keď vnímam pravidelný tlkot svojho srdca, že ešte žijem.

A keď som tak stíšený, môžem prilnúť k Nemu, môžem skloniť svoju hlavu na Jeho hrud', a môžem počúvať aj tlkot Jeho srdca. Môžem zisťovať, čo sa Mu ľúbi a čo nie. Môžem vnímať Jeho zármutok, ako Ho trápia bolesti tohto sveta, ako Ho zraňujú hriechy a ohavnosti, ktoré sú v tomto svete. Keď takto chodím s Ním, vyučuje ma, čo je správne a čo nie je, a tak všetko to, čo On považuje za hriech, budem za hriech považovať aj ja. A to čo zarmucuje Jeho, bude zarmucovať aj mňa, pretože Jeho Svätý Duch vo mne prebýva. Taktiež môžem pred Ním vyliat' svoje srdce, dôverovať Mu a milovať Ho. Môžem počuť Jeho láskavý hlas: „*Dieťa, viem, že máš málo sily, dôveruj, Ty si môj a ja som s Tebou!*“ Niekedy však musí ma aj napomínať, lebo ani ja nie som dokonalý. A vtedy môžem svoje poklesky vyznať a položiť pod golgotský kríž. Ó, keby sme viac mohli poznať Božie milujúce srdce!

Biblia nám Boha predstavuje, resp. On sa nám zjavuje v Písme ako taký, ktorý má emócie: láska, radosť, bolesť, zármutok, hnev, sklamanie, atď. Miluje, raduje sa, môže sa radovať a tiež môže byť sklamaný, zarmútený.

Hovorili sme, že Boh je svätý a spravodlivý, ktorý MÁ PRÁVO, aj bude, SÚDIŤ SVET. Tiež sme konštatovali, že On je dobrý, MILUJE SVET a chce ho zachrániť.

Božia láska znamená aj to, že On ako milujúci Otec nás vychováva. On je svätý, ale aj milujúci, prísny, ale aj láskavý, ktorý síce nenávidí hriech, ale je dlho zhovievajúci, trpezlivý, milosrdný a žehnajúci Boh. On je Ten, Ktorý nás zároveň aj s prísnou láskou vychováva i trestá, keď treba, lebo nechce, aby sme boli nedochôdčatá. On vyžaduje disciplínu, ale môžeme prísť k Nemu so smelou dôverou. Láska milujúceho otca svojim deťom kladie hranicu, aby to dieťa sebe či iným neublížilo a jeho charakter sa nevyvíjal nesprávnym smerom. A to všetko je prejav Jeho lásky!

Vie sa Božie srdce aj radovať? Biblia hovorí, že áno!

„*Nech sa raduje Hospodin vo svojich dielach!*“ (Žalm 104:31).

Hospodin mal radosť, keď svet stvoril a človeku pripravil úžasné podmienky v raji. Ani s jedným zo svojich stvorení nejednal takto. S radosťou konštatoval: „*Hľa všetko je veľmi dobre!*“ To všetko robil z lásky.

V nebi je veľká radosť nad každým hriešnikom, ktorý činí pokánie (Lk 15:7,10). Boh sa raduje!

Väčšina Božej radosti ohľadom Izraela a Jeruzalema v proroctvách Písma sa vzťahuje hlavne na dobu, keď sláva Izraela bude obnovená a Jeruzalem bude centrom oslavovania a služby Hospodina. (Iz 62:5, 65:18-19, Jer 32:40-41).

„*Radosť Hospodinova je naša sila!*“ (Neh 8:10). – Tento verš je často veľkým povzbudením k radosti. Vzťahuje sa na jednu veľmi dôležitú udalosť, keď po návrate z babylonského zajatia pod vedením Nehemiáša v ťažkých podmienkach obnovili múry Jeruzalema. Keď múry boli hotové, mali veľké zhromaždenie v meste. A kňaz Ezdráš a Leviti od skorého rána vyučovali knihu Zákona. A keď ju otvárali, povstal všetok ľud. A Ezdráš dobrerečil Hospodinovi, a všetok ľud odpovedal: Amen, amen! pozdvihnúc svoje ruky. A zohnúc sa poklonili sa Hospodinovi tvárou k zemi. A ľud stál na svojom mieste. A čítali z knihy, zo zákona Božieho, zrozumiteľne, vykladajúc zmysel. A tak rozumeli ľudia tomu, čo sa čítalo. A všetok ľud veľmi plakal, keď počuli slová zákona. Potom Nehemiáš povedal všetkému ľudu: „*Tento deň je svätý Hospodinovi, vášmu Bohu, preto nesmúťte ani neplačte! Lebo radosť Hospodinova je vašou silou!*“ (Neh 8:1-10).

Po návrate a obnovení Jeruzalema bol obnovený aj vzťah ľudu s Hospodinom. Ľudia, ktorí nikdy nepočuli slovo Zákona, činili pokánie, plakali a nastala veľká duchovná obnova. Hospodin, Ktorý sa raduje nad jedným hriešnikom činiacim pokánie, mal radosť nad návratom svojho ľudu. A táto RADOSŤ HOSPODINOVA pre ľud bola veľkou silou.

Myslím si, že aj pre nás JE VEĽKOU SILOU, KEĎ HOSPODIN MÁ RADOSŤ NAD NAŠIM ŽIVOTOM, keď žijeme tak, ako On prikázal. My však často tieto pojmy pomiešame. Myslíme si, že keď nejakým spôsobom, dobrou hudbou vygenerujeme zo seba nejakú veselosť, a nazveme to Hospodinovou radosťou, alebo radosťou v Hospodinovi, to bude našou silou. I keď sami dobre vieme, že v náš život nie je v súlade ani s tým, čo spievame. No, prepáčte, ospravedlňujem sa, keď vo Vašom živote to tak nie je. Raduje sa Hospodin nad našim životom? HOSPODINOVA RADOSŤ JE NAŠOU SILOU!

Naozaj, veľmi si prajem, aby môj život aj život Božieho ľudu bol taký, ABY HOSPODIN Z NÁS MAL RADOSŤ VO SVOJOM SRDCI! Lebo TO JE NAŠOU SILOU!

(pokračovanie najbližšie 😊).

Naposledy sme hovorili o Božích emóciách, aj o Jeho radosti. Hovorili sme, že Hospodin má aj radosť. Ako som povedal, veľmi si prajem, aby môj život aj život Božieho ľudu bol taký, **ABY HOSPODIN Z NÁS MAL RADOSŤ VO SVOJOM SRDCI!**

Lebo **TO JE NAŠA SILA!**

Žiaľ najčastejšie to tak nebolo ani v dejinách ľudstva, ani v dejinách Izraela.

Ako som povedal, Hospodin mal radosť, keď stvoril svet a pre človeka pripravil rajskú záhradu.

Ale akú bolesť mal vo svojom srdci, keď človeka musel vyhnáť z raja?

Kto pochopí zármutok otca márnotravného syna? Žíme sa do roly nášho nebeského Otca.

Kto pochopí Božie sklamanie, keď Boh pred potopou oľutoval, že stvoril človeka? (Gen 6:5-6).

Kto pochopí Jeho zármutok?

Kto pochopí súcitiť Božieho srdca, keď videl biedu svojho ľudu v Egypte?

Kto pochopí Jeho sklamanie pre neustále reptanie a vzburu na púšti? Keď skákali okolo zlatého teľaťa alebo neustále znova a znova obetovali pohanským modlám.

Alebo pamätáte sa na obdobie sudcov? Keď ešte nebolo kráľa v Izraeli, a každý robil to, čo bolo správne v jeho očiach.

Keď Izrael znovu a znovu sa odvrátil od Hospodina k modlám a Boh poslal na nich nepriateľov, ktorí ich sužovali. Bol to trest? Myslím si, že Hospodin len jednoducho zobral od nich svoju ochraňujúcu ruku. Oni volali k Bohu, Boh ich vyslobodil a znovu slúžili Bohu. Čoskoro však všetko znova zopakovalo.

Boh nikdy nemal radosť z toho, keď musel súdiť, trestať. Pri každom súde mal vo svojom srdci zármutok a pred každým súdom dáva človeku šancu a vyzýva ho k pokániu.

Poznáš Božie srdce? Vnímaš Boží zármutok, keď v Biblii čítaš o nevernosti Izraela? Teraz hovoríme o Izraelskom národe, ale je nejaká súvislosť medzi Izraelom a Božím novozákonným ľudom, Cirkvou? O Božom jednaní s Cirkvou budeme hovoriť neskôr.

Proroci poznali Božie srdce a hovorili skrze Božieho Ducha **Z BOŽIEHO SRDCA!**

Žiaľ, to bol najčastejšie zármutok, plač, bolesť a sklamanie. Pozrieme si na niektoré odseky Písma, ktoré sú zaznamenané v prorockých knihách. Možno začujete Hospodina plakať nad svojim ľudom.

Pre nedostatok miesta nemôžeme robiť podrobnú analýzu, skúsím to čo najstručnejšie zhrnúť. Avšak obetujte na prečítanie týchto prorociev trocha času, popritom skúste načúvať a pochopiť Božie milujúce srdce a Jeho sklamanie.

Písal som o tom, ako vznikol izraelský národ. Ako ho Boh povolal, ako si vyvolil za **SVOJ NÁROD!**

V knihe Ezechiela 16. kapitole Hospodin sa prejavuje ako ten, ktorý bol prítomný pri narodení „*dcéry Jeruzalema*“. Opisuje, že pre svoju ošklivosť bola opovrhnutá, vyhodená na šíre pole, ležala vo svojej krvi, nebola ani umytá ani obvinutá plienkami. Potom On ju uvidel a zmiloval sa nad ňou. Keď dospela, bola krásna, ale bola nahá. Hospodin prikryl jej nahotu a prisahal jej zmluvu, že bude jeho. Umyl ju, pomazal ju voňavým olejom, obliekol, ozdobil a staral sa o ňu. A rozniesla sa jej povest' medzi národmi pre jej krásu. Ale ona smilnila s každým, kto išiel okolo. Zo svojej ozdoby narobila si obrazov mužov a smilnila s nimi. Potom svojich synov a svoje dcéry obetovala (modlám). A pri tých svojich ohavnostiach a svojich smilstvách nerozpamätala na dni svojej mladosti, keď bola nahá a váľala sa vo svojej krvi. Potom Hospodin povedal, že pre jej nevernosť bude ju súdiť a vydá ju do rúk jej milencov, ktorí ju pohania, rozboria a rozváľajú jej mesto (Jeruzalem), ohádžu ju kamením a popália jej domy. Avšak, Hospodin sa rozpomenie na svoju zmluvu a urobí s ňou večnú zmluvu. „*A tak postavím svoju zmluvu s tebou, a zvieš, že ja som Hospodin, aby si sa rozpamätala keď ti pokryjem všetko a tak ťa očistím od všetkého, čo si popáchala, hovorí Pán Hospodin.*“ (62.-63.v).

Podobný obraz opisuje Ezechiel v 23. kapitole. Boli dve ženy, dcéry jednej matere: Ahola (Samária) a jej mladšia sestra Aholiba (Jeruzalem), ktoré patrili Hospodinovi a Mu porodili synov a dcéry. Avšak najprv Ahola zahorela chlipnou ľúbosťou oproti svojim milencom a poškvŕňovala sa so všetkými ich okydanými bohmi. Preto ju Hospodin vydal do ruky jej milencov, ktorí odkryli jej nahotu, pobrali jej synov i jej dcéry a ju zabili mečom. A jej sestra Aholiba to videla, ale napriek tomu ešte viac sa porušila vo svojej chlipnej ľúbosti, a jej smilstvá boli väčšie ako smilstvá jej sestry. Preto, „*Aholiba, takto hovorí Hospodin: Hľa, zobudím proti tebe tvojich milencov, a dovediem ich na teba zo všetkých strán, synov Babylona a všetkých Chaldejov, a prídu na teba so zbraňou a s hromadou národov, a tak sa rozložia proti tebe dookola, a budú ťa súdiť svojimi sudmi. Tí poberú tvojich synov i tvoje dcéry, a čo ešte zostane, to strávi oheň. A teba vydám do ruky tých, ktorých nenávidíš, a vyzlečú tvoje rúcho a poberú klenoty tvojej ozdoby.*“

Prorok Hozeáš na vlastnej koži ešte intenzívnejšie prežíval Boží zármutok a sklamanie, totiž na Jeho príkaz mal si zobrať za ženu prostitútku, ktorú mal – napriek všetkému – milovať.

Izaiáš v 1. kapitole sa sťažuje: „*2.v. Synov som vychoval a vyvýšil, ale oni zradne odpadli odo mňa. 3 Vôl zná svojho hospodára a osol jasle svojho pána; Izrael nezná, môj ľud nezrozumieva. 4 Celá hlava je nemocná, a celé srdce neduživé. 6 Od spodku nohy až po vrch hlavy nie je na ňom celého miesta zdravého; všetko je samá rana, modrina a hnisavá rana otvorená; rany neboli vytlačené ani obviazané ani na úľavu obmäkčené olejom. 11 Načože mi je to množstvo vašich bitných obetí? hovorí Hospodin. Nasýtil som sa zápalných obetí baranov i tuku vykŕmeného dobytká, a krvi juncov, oviec a kôz nie som žiadostivý. 12 Keď prichádzate, aby ste sa ukázali pred mojou tvárou, ktože to kedy vyhľadával z vašej ruky, aby ste šliapali moje nádvorie? 13 Nedonášajte viacej obilných darov klamných: kadivo mi je ohavnosťou; čo do novo mesiaca soboty a zvolávania zhromaždenia, nemôžem zniesť neprávosti ani sviatočného davu bezbožného. 14 Vaše novo mesiace a vaše výročité slávnosti nenávidí moja duša; stali sa mi bremenom; ustal som od nesenia. 15 Preto keď rozprestierate svoje ruky, zakrývam svoje oči pred vami, ba i keď množíte modlitbu, nečujem; vaše ruky sú plné krvi. 16 Umyte sa, očistite sa, odstráňte zlosť svojich skutkov pred mojich očí, prestaňte zle robiť! 17 Učte sa dobre robiť, hľadajte súd, dopomáhajte utlačenému k právu, súdte súd siroty, zastaňte sa práva vdovy. 18 Nože podťe a pravoťme sa potom! hovorí Hospodin: Keby boli vaše hriechy ako šarlát, budú biele ako sneh; keby boli červené ako čerev, dvakrát farbený, budú ako vlna.*“

Izaiáš 5. kapitola – Plač proroka Izaiáša nad svojou vinicou. „*1 Nože nech spievam svojmu milému pieseň môjho milovaného o jeho vinici: Môj milý mal vinicu na úrodnom vrchu. 2 Prekopal ju a vyzbieral z nej kamenie, vysadil ju najvýbornejšou révou a vystavil vežu prostred nej, ba ešte aj lis v nej vytesal a očakával, že bude rodiť hrozná; ale rodila plané nedozrelky. 3 A tak teraz, obyvatelia Jeruzalema a mužovia Júdovi, nože rozsúdte medzi mnou a medzi mojou vinicou! 4 Čo sa ešte malo urobiť mojej vinici, čo by som nebol v nej učinil? Prečo, keď som očakával, že bude rodiť hrozná, rodila plané nedozrelky? 5 Preto teraz nech vám oznámim, čo učiním svojej vinici: odstránim jej hlohový plot, a bude na skazu; rozváľam jej murovanú ohradu, a bude na pošliapanie. 6 A učiním ju prielohom; nebude rezaná ani kopaná, a vzrastie na nej trnie a bodľač. A zakážem oblakom, aby nedali, že by na ňu pršal dážď. 7 Lebo vinicou Hospodina Zástupov je dom Izraelov, a mužovia Júdovi sú zasadenou révou jeho rozkoše.*“

Jeremiáš 2:5 „*Takto hovorí Hospodin: Akú nepravosť našli na mne vaši otcovia, že sa vzdialili odo mňa a išli za márnosťou a stali sa márnymi? - 11 Či zamenil voľaktorý národ svojich bohov? A to ani nie sú bohovia! Ale môj ľud zamenil svoju slávu za to, čo neprospeje! 12 Užasnite nebesia nad tým, zhrozte sa, zdúpnajte veľmi! hovorí Hospodin. 13 Lebo môj ľud spáchal dvoje zlo: Opustil mňa, prameň živej vody, aby si vyrúbali cisterny, deravé cisterny dopukané, ktoré nedržia vody! -*

19 Bude ťa trestať tvoja vlastná zlosť, a tvoje odvrátenia ťa budú karhať. A teda poznaj a vidz, že je to zlá vec a horká, že si opustila Hospodina, svojho Boha, a že nie je pri tebe mojej bázne, hovorí Pán Hospodin Zástupov. 20 Lebo od veku si lámala svoje jarmo a trhala si svoje povrazy a vravela si: Nebudem slúžiť. Ale na každom vysokom pahore a pod každým zeleným stromom si sa zohýnala, smilnica. 21 A JA SOM ŤA BOL VYSADIL AKO VÝBORNÚ RÉVU, VŠETKO VONKONCOM SEMENO PRAVDY. ALE AKO SI SA MI PREVRÁTILA NA PLANÉ RÉVY CUDZIEHO VINIČA!“

Na záver slová Pána Ježiša, ako plače nad Jeruzalemom a predpovedá jeho skazu: „Ó, keby si aj ty bolo poznalo, a to aspoň v tento tvoj deň, čo je k tvojmu pokoji! Ale teraz je to skryté pred tvojimi očami! Lebo prídu na teba dni, že tvoji nepriatelia nahádzu okolo teba val a obklúčia ťa a zovrú ťa zo všetkých strán a zrovnajú ťa so zemou i tvoje deti v tebe a nenechajú v tebe kameňa na kameni, pretože si nepoznalo času svojho navštívenia.“ (Lk 19:42-44).

„Ó, keby ma bol počúval môj ľud! Keby bol Izrael chodil po mojich cestách! Len ešte málo, a bol by som zohol ich nepriateľov a obrátil svoju ruku na ich protivníkov.“ (Žalm 81:14-15).

(pokračovanie najbližšie 😊).

Milí priatelia!

Svoje úvahy som začal písať, keď koronavírus začal šokovať a paralyzovať svet. Už síce 2 mesiace bol na svete, ale sme si mysleli, že je to od nás ďaleko, a že je to len obyčajná chrípka. A keď už sa dostala i k nám, aj vtedy sme si mysleli, že to za dva-tri týždne „prehrmí“. Tak aj úrady urobili určité opatrenia predbežne na dva týždne. Tie dva-tri týždne prešli a sme mohli vidieť, že epidémia sa šíri po svete s rýchlou lavínou. Už prešli aj dva mesiace, ale „lavína“ sa nezastavila. Zdá sa, že síce sa spomalila, ale už doteraz narobila veľké škody, hospodárne, sociálne a najmä na životoch. A ešte nie je koniec. My vidíme výsledky len v číslach, ale za číslami sú ľudia. Za každým číslom „úmrtia“ je jeden predčasne ukončený ľudský život, utrpenie, plač a smútok. Vďaka Bohu, naše vlády včas urobili prísne opatrenia a preto Slovensko v Európe najúspešnejšie bojuje proti vírusu, a tak situácia u nás je priaznivejšia. Niektoré krajiny, aj Slovensko, už oživujú svoje hospodárstvo, uvoľňujú doterajšie prísne obmedzenia, ale od navrátenia sa do normálneho stavu ešte je ďaleko. Dokonca v niektorých krajinách (Brazília, Rusko) vírus len teraz začne vyčíňať a rozširovať sa.

Ale pozrime sa trocha na štatistiku. 28. marca som písal, že celosvetovo bolo takmer 660 tisíc OCHORENÍ a o niečo viac ako 30 tisíc ÚMRTÍ. Teraz PO ŠIESTICH TÝŽDŇOCH je však už takmer 4,1 MILIÓNY OCHORENÍ a 280 TISÍC ÚMRTÍ. Vtedy po Číne „vedenie“ prevzalo Taliansko, ktoré sa teraz už zotavuje. V Taliansku vtedy už bolo viac ako 10 tisíc obetí, dodnes už je trojnásobok, 30 tisíc. V Španielsku bolo skoro 6000 úmrtí, dodnes už je 26 tisíc. Po Taliansku „štafetu smutného prvenstva“ prevzali USA, kde sa už nainfikovalo viac ako 1,3 miliónov ľudí a takmer 80 tisíc zomrelo. Momentálny stav na Slovensku: 1457 ochorení a 26 mŕtvych. Samozrejme pri týchto údajoch treba brať do úvahy aj veľkosť a populáciu krajín, ale na to sú k dispozícii iné štatistické zdroje. Ja chcem poukázať len na to, že my tu na Slovensku – vďaka Bohu, vládnym opatreniam a hrdinom/hrdinkám dnešných dní (lekári, zdravotníci, dobrovoľníci, atď.) – pomerne sa máme dobe. Najmä my, dôchodcovia 😊. Určité je však veľa ľudí, ktorí obmedzenia a dôsledky epidémie intenzívnejšie prežívajú. Napriek tomu však, vďaka Bohu, že žijeme na Slovensku!

TEDA, TÉMA JE STÁLE AKTUÁLNA!

Našou hlavnou témou je: Môže byť táto celosvetová epidémia Božím dopustením, dokonca Božou vôľou? A keď áno, za akým účelom? Čo Boh chce dosiahnuť v živote ľudí, vo svete a v Cirkvi?

Pre správne pochopenie tejto problematiky na základe Písma sme doteraz skúmali Boží charakter a Jeho vlastnosti, Jeho spôsoby spravovania sveta (mocou, múdrosťou a láskou!) a Jeho jednanie so svetom, s národmi a s Izraelom. Videli sme vznik a prehľad dejín národov, Izraela a prorocstva vzťahujúce sa na budúcnosť. Konštatovali sme, že pre hriech Boží hnev voči ľudstvu je oprávnený a suverénny Boh má právo súdiť svet, ako aj to, že Boh miluje svet a chce ho zachrániť. Preto dal svojho Syna, Ježiša Krista za obeť zmierenia, aby každý, kto v Neho uverí, mal večný život.

Naposledy sme videli Božie otcovské srdce, Hospodinovu radosť, ktorá je našou silou, ako aj Jeho zármutok nad svetom, najmä však nad svojim ľudom.

Skôr, než by sme pokračovali tému: Ako Boh jedná so SVOJOU CIRKVOU? – ešte by som chcel sa vrátiť k otázke: ODKIAL KORONAVÍRUS POCHÁDZA? Je to Boží trest, Boží súd, či Jeho varovanie, upozornenie? Alebo je to dielo diabla? Otázka je dôležitá, pretože táto globálna kríza, obkľučujúca celý svet bude mať dopad na budúcnosť celého sveta. Máme teda úprimné skúmať, ako to je? Či diabol útočí zrazu na celý svet (potom: „kde je Boh?“), alebo či náhodou Boh nechce niečo dosiahnuť skrz túto epidémiu v živote ľudstva?

Ja som už napísal svoje presvedčenie, že podľa mňa je to Božie klopanie! Možno, to posledné! Možno je to jedna fáza predpôrodných bolestí sveta pred príchodom Pána Ježiša (Mt 24:8 Roháček). Tie predpôrodné kontrakcie – ako vieme – prichádzajú v rôznych intervaloch. Nie je vylúčené, že aj koronavírus bude mať ďalšie fázy, druhú či tretiu vlnu. Božím zámerom je, aby ľudia prehodnotili svoje životy, aby činili pokánie, aby sa navrátili k Bohu, aby boli spasení, aby boli požehnaní, aby žili v láske a aby boli pripravení na večnosť s Bohom v Jeho sláve.

Dosiahne Boh niečo alebo svet ide ďalej tak, alebo horšie, než pred pol rokom? Tak ako keď pes vyjde z vody, otrasie sa a brechajúc ide ďalej? Alebo, snáď Boh niečo už dosiahol, možno aj v Tvojom živote? Keď áno, tak sláva Bohu!

Mnohí túto otázku, či môže byť táto epidémia Božím dopustením? – jedným ťmahom „zmetú zo stola“, hovoriac: „*COVID-19 nemôže byť od Boha! Pretože Boh je dobrý Boh, diabol je zlý diabol! Od Boha v žiadnom prípade nemôžu pochádzať choroby, nešťastia, epidémie! Boh je dobrý Boh, On je láska!*“ – A každý iný názor rázne odmietajú.

JE TO VŠAK VEĽMI ČIERNOBIELE VIDENIE SVETA!

Sme veľmi náchylní Božie veci, Božie jednanie so svetom vidieť len čiernobielo: Buď Boh alebo diabol!

Toto čiernobiele videnie je však aj na iných oblastiach kresťanského života. Možno, budú to už ťažšie témy, tzv. tvrdý pokrm, k stráveniu ktorého je potrebná zrelá kresťanská viera. Ale nemôžeme sa vždy kŕmiť len s mliečkom a koláčikmi.

Len heslovite spomeniem niektoré:

1. Už spomenuté **BOŽIE VLASTNOSTI**. Sme náchylní Boha vidieť buď ako prísneho policajta, ktorý len čaká, kedy môže človeka potrestať, alebo ako dobrotivého Pánbožka, ktorý je na to, aby všetky naše žiadosti splnil, a odpúšťal, ba prehliadol všetky naše hriechy. Boh je dobrý, ale k Jeho добрote patrí aj to, že je spravodlivý, Ktorý nenávidí hriech a bude aj súdiť. Keby to nebolo tak, Boh by nebol ani dobrý! Alebo ako sme videli pri Božích emóciách. Každému sa páči, keď hovoríme o tom, že radosť Hospodinova je našou silou, ale málokto vie pripustiť, že Boha môžeme aj zamútiť. A naopak, iní kresťania často zdôrazňujú len Boží zármutok nad našim životom, ale nikdy nehovoria o radosť v Hospodinovi, ktorú možno, ani sami nepoznajú.

2. **DIKTATÚRA ALEBO SLOBODA**. Ľudstvo cez celé dejiny hľadá cestu medzi diktatúrou a bezzákonným liberalizmom, a nazýva ju demokraciou: „*Zvrhli sme diktátora, konečne sme slobodní, máme demokraciu!*“ *Demokracia však čoskoro prejde do anarchie, a ľudstvo volá po silnej ruke, ktorá by učinila poriadok v tomto zmätku. Silná ruka diktátora znovu je tu, ľudia sú utláčaní a príbeh sa znovu opakuje: „revolúcia, zvrhnutie diktátora... hurá, sloboda, demokracia, znovu anarchia, volanie po silnej ruke, diktatúra...“* – a kolotoč pokračuje, až kým nepríde kráľovstvo Božie, 1000 ročné kraľovanie Pána Ježiša na Zemi.

3. **ZÁKONNÍCTVO ALEBO LIBERALIZMUS**. Niektorí kresťania pre zachovanie náboženskej tradície často presadzujú ľudské zvyklosti, obyčaje, ľudské nariadenia, zákonníctvo. Na druhej strane zas iní, pre povrchnú znalosť Písma, príliš zdôrazňujú tzv. „kresťanskú“ slobodu. A tak dnes hovoriť o morálnych požiadavkách Písma Svätého, či niekoho napomenúť, sa často považuje za zákonníctvo. Tieto dva tábory stoja proti sebe. Existuje nejaká stredná, ale biblická cesta požehnaní preklenúť priepasť medzi týmito dvoma tábormi? Áno, hľadanie odpovede v Biblii, cesta poslušnosti, pokory a lásky.

4. OSPRAVEDLNENIE ZO SKUTKOV ALEBO Z VIERY. Na jednej strane sú názory, že človek si musí spasenie zaslúžiť dobrými skutkami, náboženskými úkonmi, dodržiavaním príkazov a zákazov – čiže ospravedlnenie zo skutkov. Na druhej strane sú názory, že sme spasení pre zásluhu Pána Ježiša Krista „*milosťou skrze vieru.*“ Teda, sme ospravedlnení z viery, a k spasiteľnému dielu Pána Ježiša nič nemusíme, ani nemôžeme pridať. ČIERNE ALEBO BIELE!? Ako to je? Skutki nie sú dôležité? Potom môžeme žiť ako chceme? Dobré skutky a poslušnosť Božiemu Slovu nie sú potrebné? Ku kresťanskému životu nám stačí z Biblie len Jn 3:16? Načo je nám potom Biblia? Len preto, aby sme vedeli, aké zaslúbenia máme? K dostatočnosti obete Pána Ježiša z našej strany nič netreba pridávať!? Ani pokánie, ani posvätenie nie je potrebné, ani rešpektovanie morálnych noriem Písma? Takto vznikajú falošné učenia o „*radikálnej milosti*“, ktorého kazateľ tvrdí, že kresťan nestratí spasenie, ani keby spáchal samovraždu! Jedného dňa Pán mnohým, ktorí v Jeho mene aj uzdravovali a vyhánali démonov, povie: „*Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, PÁCHATELIA NEPRÁVOSTI!*“ (Mt 7:23). Apoštol Peter hovorí, že k našej viere potrebujeme niektoré veci „*pridávať*“: „*A tak práve preto vynaložte na to všetku snahu a poskytujte vo svojej viere chrabrú ctnosť a v ctnosti známosť a v známosti zdržanlivosť a v zdržanlivosti trpezlivosť a v trpezlivosti pobožnosť a v pobožnosti milovanie bratstva a v milovaní bratstva lásku.*“ (2Pt 1:5-7). Tiež je napísané, že: „*Viera bez skutkov je mŕtva*“ (Jk 2:20, 26). Je pravdou, že skutky nemajú zásluhný význam, sú však vonkajšími prejavmi našej viery, ovocím znovuzrodenia a dôkazom nového života, dôkazom našej lásky a vďačnosti voči Pánovi Ježišovi. Ak sme uverili (Rim 10:9-10), v našom srdci nastala vnútorná premena, ktorá sa navonok prejaví zmeneným spôsobom života, zmýšľania a skutkami. Spasenie z milosti teda neanuluje potrebu poslušnosti voči etickým požiadavkám Písma, len motív sa mení! Nie z prinútenia Zákona, ale z vďačnosti a lásky!

5. BOŽIA VÔĽA. Ďalšia dôležitá oblasť čiernobielyho videnia je ohľadom Božej vôle. O Božej vôle by som mohol napísať dlhé úvahy, avšak teraz v súvislosti s našou hlavnou otázkou by som chcel povedať len to najdôležitejšie. Sme náchylní aj túto oblasť vidieť veľmi čiernobiely. Božiu vôľu triediť tak, že to, čo je pre nás príjemné, považujeme za Božiu vôľu, a to, čo je neprijemné, i keď to Boh od nás žiada, alebo do nášho života dopustí, to nemôže byť Božia vôľa. No, čo, keď naša teológia je nesprávna? Keď naše poznanie Boha je nesprávne? Keď naše poznanie Božieho Slova je nedostatočné? Možno preto, lebo namiesto úprimného a nezaujatého skúmania Biblie sme uprednostnili nejaké senzačné knihy populárnych super kazateľov niektorých mega zborov.

BOŽIA VÔĽA MÔŽE BYŤ:

a.) ABSOLÚTNA – Je to Božia vôľa ohľadom udalostí, ktoré Boh predurčil od večnosti, ktoré sa uskutočnia vo svojom čase podľa Božích plánov. Je to Boží spasiteľný plán, plán spásy, ktorého jednotlivé stanice sú predpovedané v Biblii a ktoré sa v predurčenom čase naplnia. Sú to nezmeniteľné Božie plány, ktoré ani On nikdy nezmení, ani neodkladá. Boh tento svoj plán nezmení dokonca ani pre modlitby svojho ľudu.

TAKÉTO UDALOSTI:

- V MINULOSTI: stvorenie vo svojom čase, príchod Božieho Syna v plnosti času (Gal 4:4), dielo vykúpenia na Golgote a vzkriesenie (začiatok doby Božej milosti), nanebovstúpenie, zaslanie Svätého Ducha.
- V BUDÚCNOSTI: Prvé vzkriesenie a vytrženie Cirkvi, koniec doby Božej milosti, vylatie kalichov Božieho hnevu, druhý príchod Pána Ježiša, tisícročné kráľovstvo, druhé vzkriesenie a posledný súd.

b.) SUVERÉNNA BOŽIA VÔĽA pri riadení sveta. Pre nás je tajomstvom. Čo je človek, aby rozumel tajomstvám veľkého Boha, ako riadi celý vesmír k svojim konečným cieľom. Jeho cesty nie sú našimi cestami (Iz 55:8-9). Pretože On je suverénny Boh, nikto Ho nemôže prinútiť konať podľa vôle človeka. On má suverénne právo sa rozhodovať, či berie do úvahy naše modlitby alebo nie. Jeho suverénne jednanie však limituje Jeho Slovo. Aj On rešpektuje svoje Slovo a nikdy nekoná v rozpore s ním.

So suverénnou Božou vôľou súvisí aj – ja by som to nazval – tzv. DOPUSTENÁ BOŽIA VÔĽA. Keď Boh zo svojej suverenity dopustí, alebo výslovne POSIELA trest, súd alebo nepríjemné veci, udalosti. „*Hospodin pošle na teba zlorečenie, desivú bezradnosť a kľatbu na všetko, po čom siahne tvoja ruka...*“ (5M 28:20). „*Či sa stane v meste niečo zlé, že by to nespôsobil Hospodin?*“ (Am 3:6). „*Boh im pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť.*“ (2Tes 2:11-12).

c.) BOŽIA VÔĽA PRE ČLOVEKA:

- Zjavená DOKONALÁ BOŽIA VÔĽA. Všeobecná, morálna Božia vôľa zjavená v Biblii pre náš každodenný kresťanský život. To čo On pre človeka zjavil v Biblii alebo zjavuje skrze Svätého Ducha. Táto Božia vôľa je pre človeka tá najlepšia, dobrá, ľúba a dokonalá. (Rim 12:2).
- SLOBODNÁ VÔĽA. Boh stvoril človeka so slobodnou vôľou, nie však absolútnou, lebo mať neobmedzenú, absolútnu slobodnú vôľu znamená byť Bohom, a človek Bohom nie je. Boh nestvoril naprogramované roboty, ale bytosti, ktoré sú predmetmi Jeho lásky, no zároveň sú schopné rozhodnúť sa túto lásku opätovať alebo odmietnuť. Sú to tiež naše každodenné osobné slobodné rozhodovania v každodenných oblastiach nášho života, ktorých sa netýkajú Božie morálne normy. (Napri.: ktorú topánku si obuť skôr, ktorú stranu chleba natrieť s maslom... atď.) 😊
- ŠPECIÁLNA, konkrétna Božia vôľa dôležitá pre náš osobný život. Pri niektorých veľkých rozhodovaniach v živote, pre zvlášť dôležité oblasti nášho života, (manželstvo, zamestnanie, povolanie do služby, bývanie) nenájdeme vždy konkrétne odpovede v Biblii, len všeobecné princípy a pravidlá. V týchto veciach je potrebné prosiť o Božie vedenie. Správne rozhodnutie podľa Božej vôle prináša požehnanie.
- DOVOL'UJÚCA BOŽIA VÔĽA. Ako som povedal, pre človeka je najlepšia dokonalá Božia vôľa. Avšak Boh rešpektuje našu slobodnú vôľu a dovoľuje nám konať inak. Toto naše konanie však nezostane vždy bez následkov.

Najbližšie spomeniem ešte jednu oblasť čiernobieleho videnia, ktorá úzko súvisí našou základnou otázkou.

(pokračovanie najbližšie 😊).

ĎALŠIA OBLASŤ ČIERNOBIELEHO VIDENIA JE PÔVOD NEMOCÍ A UZDRAVENIE Z VIERY.

Táto téma úzko súvisí našou základnou otázkou: MOHOL BOH vôbec DOPUSTIŤ, alebo dokonca poslať, KORONAVÍRUS? Môžu pochádzať od Boha choroby, nešťastia, epidémie?

Od pradávna zamestnáva ľudí otázka: „*PREČO SÚ NEMOCI?*“ Táto téma by potrebovala zvlášť podrobné štúdium, na ktoré teraz nemáme priestor. Dúfam však, že sa mi podarí vysvetliť, prečo nemôžeme vidieť ani túto vec „čiernobielo“.

Podľa niektorých učiteľov viery choroba je zárodokom satana v tele človeka, teda každý, kto je nemocný, zároveň má v sebe démona. Tak ako Pán Ježiš, keď uzdravoval, vyháňal ducha nemoci, aj veriaci majú vyháňať démona, ktorý tú nemoc spôsobil. Podľa tejto teórie od Boha nemôže pochádzať nič zlé, teda ani nemoc. On v žiadnom prípade nechce, aby človek bol chorý a trpel. Tobôž nie znovuzrodený kresťan. Keď veriaci je nemocný, to preto, lebo buď nemá vieru alebo žije v hriechu.

Choroba však príde, ktorá preveruje našu vieru aj našu „teológiu“. Názor, že veriaci človek nemôže byť chorý, na dlhej trati nefunguje. Jeden zo zakladateľov tohto hnutia ochorel na rakovinu a po štyroch rokoch chemoterapie a ožarovaní, tiež po pokání a odvolaní tohto učenia, vo veku 63 rokov zomrel na krvácanie do mozgu.

Je pravdou, že pôvodcom každého zla je diabol a každá bieda má svoje korene v pôvodnom hriechu človeka. Keď Boh stvoril človeka, povedal, že „hľa, všetko je veľmi dobré!“ Človek v raji nepoznal zlé veci, biedu, chorobu, smrť. Všetko to zlé človek spoznal a okúsil až po páde do hriechu. Je pravdou, že Boh je láska, On je dobrý, od Neho pochádzajú dobré veci. Ale aj to je pravda, že človek množením svojich osobných hriechov a hriešnym spôsobom života môže na seba vyvolať nemoc ako Boží trest. Taktiež tým, že skrz hriech dáva priestor vo svojom živote pre pôsobenie démonov, nemoc môže byť zárodokom satana v tele človeka. Nie však vždy! Pán Ježiš a apoštolovia nie v každom prípade uzdravovali nemocných s vyháňaním ducha nemoci. Okrem toho, nemoc môže byť prostriedkom a spôsobom dosiahnutia Božích vyšších cieľov v živote človeka.

Treba si uvedomiť aj to, že naše telo je porušiteľné, je vystavené starnutiu a každý, kto sa narodí, už je kandidátom na smrť. Narodenie sa vlastne už začína proces starnutia. Preto, keď hovoríme o telesnom zdraví, musíme uznať, že je to vždy len relatívne. Nie je absolútne zdravý človek na zemi!

Zdravie je veľkým darom, je však krehké a pominuteľné, preto potrebujeme ho chrániť. Avšak v dnešnej dobe kultu tela, telesné zdravie sa stáva takmer modernou modlou. Prajeme si jeden druhému: „*Len zdravíčko!*“ Vypijeme si „*Na zdravíčko!*“ Nikto nechce byť slabý a nemocný. Je to takmer ako v starovekej Sparte, kde slabé a telesné postihnuté deti, ako aj starcov, ktorí neboli spôsobilí bojovať, vyseletovali a z vrchu Taigetos hádzali dole do priepasti, ako takých, ktorí neboli hodní žiť.

Túto modlu „Zdravíčko“ prevyšuje snáď len modla „Zábava“ a „Mamona“. Kým je človek mladý, obetuje svoje zdravie, aby získal peniaze. Potom svoje ťažko zarobené peniaze minie na oltári Zábavy. I keď možno, niečo sa mu podarí usporiť, neskôr, keď je starší, svoje úspory obetuje lekárom, aby získal späť svoje premárnené zdravie. Nakoniec nemá ani zdravie ani peniaze, no často ani spasenie.

Keď hovoríme o zdraví, každý si myslí predovšetkým na telesné zdravie, na telesné uzdravenie, hoci duchovné zdravie je oveľa dôležitejšie než telesné, „*Lebo čo osoží človekovi, keby získal čo hneď celý svet a svoju dušu utratil?*“ (Mk 8:36). O svoje telesné zdravie sa oveľa viac staráme než o duchovné. Pretože nemáme radi bolesti, dáme si modliť sa v zbore za uzdravenie, aby sme mohli ďalej žiť svoj život, často v prehnanej práci či v honbe za bohatstvom a rozkošou. Riešenie svojich duchovných problémov však často zanedbáme a odkladáme na neurčito.

Chcem vyznávať, že verím v Božie zázračné a nadprirodzené uzdravenie. Boh aj mňa nie raz uzdravil alebo uľavil moje bolesti na základe modlitby. Mnohokrát som bol svedkom toho, ako Boh uzdravuje, a vypočul dokonca aj moje modlitby za nemocných. Verím, že „*Ježiš Kristus včera, dnes a naveky je ten istý*“ (Žid 13:8) a „*Jemu je daná každá moc na nebi aj na zemi.*“ (Mt 28:18).

Verím, že Pán Ježiš „vzal na seba naše nemoci, niesol naše bolesti..., a On bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrtený pre naše neprávosti, a Jeho ranami sme uzdravení.“ (Iz 53:4-5) - no, netuším, prečo nie je uzdravený každý, za koho sa cirkev modlí? Napriek tomu, všetkým veriacim môžem len odporučiť, aby sa za uzdravenie modlili. K tomuto ich vedieme a povzbudzujeme, to vyučujeme, a túto službu budeme konať, budeme sa modliť so vzkladaním rúk a pomazaním olejom, i keby každý nebol uzdravený. Vždy úprimne sa radujem, keď počujem svedectvá o tom, že Boh niekoho uzdravil, či už zázračne alebo skrz lekárov, „len tak všedné“, a ďakujem Bohu za to. Nezavrhuje lekársku vedu, veríme však a prežívame, že Boh uzdravuje aj také choroby, na ktoré lekárska veda nestačí.

Dar uzdravovania je veľmi populárny a vyhľadávaný dar, veď ľudia chcú byť uzdravení. Pochopiteľne, nikto nemá rád bolesti a choroby. Okrem toho, ľudia sú dychtiví počuť senzácie a vidieť zázraky. Zázraky sú dobré na to, aby vzbudili pozornosť poslucháčov a povzbudili ich vieru. Zázrak však ľudské srdce nezmení. Srdce človeka môže premeniť len moc Golgoty. Preto evanjelisti slúžiaci s darom uzdravenia majú zdôrazniť predovšetkým spasenie, evanjelium, ktoré stojí na dvoch nohách: „Čiňte pokánie a verte v evanjelium!“ Prioritou je spasenie, nie uzdravenie!

Chcem tu poznamenať, že aj diabol môže spôsobiť zdanlivo zázračné uzdravenia tela, ale za akú cenu? Jeho spôsoby: rôzne povery, zarietania, okultné a psychotronické spôsoby, tzv. biela mágia, homeopatia, východná medicína, rôzni prírodní liečitelia... Mnoho ľudí sa riadi heslom: „Čo sa ja starám, či diabol či Boh, len aby mi pomohol!“ Je však lepšie si zvoliť zostať nemocný než sa riadiť s týmto heslom a získať zdanlivé a chvíľkové „uzdravenie“ spolu s neozbýdnymi psychickými a duchovnými následkami!

Modlitby za nemocných majú byť súčasťou - nie však stredobodom - bohoslužby. Služba uzdravovania však často sa preferuje na úkor pokánia a posvätenia. SOM PRESVEDČENÝ, ŽE KEBY KAZATELIA VIAC KÁZALI POKÁNIE A POSVÄTENIE, BOLO BY OVEĽA VIAC UZDRAVENÍ. V mnohých prípadoch totiž podmienkou uzdravenia je pokánie.

Slúžiaci s darom uzdravenia do maximálne možnej miery musia byť čestní a majú preukázať voči nemocným súcit a srdečnú sústrasť! Žiaľ, často to tak nie je. Často sa usporadúvajú honosné, veľkolepé tzv. „uzdravujúce zhromaždenia“ alebo „liečenia“ a so zvučnými sloganmi propagujú takmer zaručené uzdravenie pre každého. Znie to tak akoby od Svätého Ducha už mali objednané zázraky. Vystupovanie mnohých „služobníkov“ na týchto zhromaždeniach je príliš suverénne, teatrálné, aby som nepovedal, pyšné. Chýba im zlomenosť srdca a súcit s chorými. A to často vedie k osobnému kultu zázračných uzdravujúcich kazateľov, evanjelistov, namiesto uctievaniu Pána Ježiša Krista.

Pán Ježiš Kristus nikdy nečinil zázraky len preto, aby ľudí zabával, alebo pretože túžil po tom, aby Ho ľudia oslavovali. On nikdy nehľadal senzáciu. „Chvály od ľudí neprijímam“ – povedal (Jn 5:41). On však ako jediný je hodný uctievania! Jeho zázraky vždy mali praktický účel a ich motívom bola vždy láska súcit a praktická pomoc. Aj dnes, všade tam, kde sa dejú Božie zázraky, sú v súlade s Božím Slovom, a Boh ich koná vždy s týmito istými účelmi a nikdy nie ako bezúčelnú atrakciu či senzáciu. Motiváciou Božích zázrakov je i dnes láska a súcit.

PÔVOD NEMOCÍ A UZDRAVENIE Z VIERY – AKO TO VLASTNE JE?

Pravdou je, že na každú otázku ani nenájdeme odpoveď. Keby sme poznali odpoveď na každé „Prečo?“, boli by sme bohovia, ale človek Bohom nie je, a s tým sa pokorne musíme zmieriť. „Lebo z čiastky známe a z čiastky prorokujeme; ale keď príde to, čo je dokonalé, vtedy to z čiastky bude zmarené...“ (1Kor 13:9-10). To, čo teraz tu nechápeme, pochopíme niekedy u Neho hore. Napriek tomu však nášmu Bohu dôverujeme a milujeme Ho pretože sme poznali Jeho lásku, ktorú dokázal na kríži Golgoty a vieme, že „tým, ktorí Boha milujú, všetko rovnako pôsob na dobre.“ (Rim 8:28).

Ja som vo svojom živote prechádzal cez mnoho nemocí, niekedy ma Pán uzdravil, niekedy nie, a tak mal som možnosť uvažovať o tom, ako to vlastne je, aké príčiny môžu mať nemoci? Prišiel som k názoru, že nemôžeme na túto vec pozeráť len s tým jednofarebným alebo čierno-bielym pohľadom.

Prišiel som na to, že neexistuje žiadny všeobecne platný návod na to, ako dosiahnuť Božie uzdravenie, aj keď ľudia tento návod stále hľadajú – a niekedy sa domnievajú, že ho našli. Niektorí služobníci často kopírujú metódy, praktiky „úspešných“ populárnych kazateľov, autorov kníh, video prednášok – i keď ich biblicita je často prinajmenšom polemická. Kopírovanie však nie je originál a spoľahlivo nefunguje. Iní zovšeobecnia svoju vlastnú skúsenosť a hovoria: „Ak sa postavíš na Božie zaslúbenia, budeš uzdravený.“ Nikto im však nepovie, ako to treba. A keď sa to uzdravenie nestane, toho nemocného buď ignorujú alebo obviňujú s tým, že „nemal správnu vieru“, a to v rôznych alternatívach: nemal vieru, mal malú vieru, nezotrval vo viere, alebo s obviňovaním, že v jeho živote je hriech a preto nebol uzdravený. Najväčším problémom je, že sa nikto nezaujíma o ľudí, ktorým tento prístup ublížil. Keď títo ľudia odídu, tak okrem zostávajúcej choroby nadobudnú ešte ďalšie problémy: svoju malú vieru, sklamanie, pocit viny a niekedy sa dozvedia aj to, že majú démona. A tak často zanevrú na veriacich, na Boha a sa uzavrujú na celý život. Preto Boží služobníci s do maximálnej miery majú preukázať voči nemocným súcit!

Ponúkam tu zoznam príčin nemocí ako výsledok mojich zistení. Viem, že tento zoznam nie je dokonalý a úplný. Boh si vyhradil právo na to, aby nám na všetko nedal odpoveď.

1.) Prirodené ochorenie:

- a.) Prirodené opotrebovanie sa organizmu, prirodené ochorenia, infekcie, epidémie, staroba. Nehľadaj za každým ochorením démonov ani hriech!
- b.) Následok úrazu, havárie (z nepozornosti, zavinením inej osoby, technická porucha). Úrazy, havárie niekedy môžu byť Božím upozornením, zastavením.
- c.) Následok prírodnej katastrofy ako napr. hladomor, epidémie.

2.) Predčasné opotrebovanie sa organizmu:

- a.) Postupný prirodený, samozrejмый následok hriešneho, nebiblického spôsobu života.
 - Telesného charakteru: alkohol (cirhóza pečene), fajčenie (rakovina pľúc), drogy, homosexualita, promiskuita (AIDS), nemravný život (ochorenia pohlavných orgánov), hormonálna antikoncepcia (hormonálne poruchy...), prehnaná kozmetika (ekzémy) a iné.
 - Duševného – duchovného charakteru: hnev, závisť, nenávisť, strach, obavy, stresy, vzburá, ignorovanie hlasu svedomia vyvolávajú psychické a psychosomatické ochorenia.**NIE TO NÁM ŠKODÍ, ČO MY STRÁVIME, ALE TO, ČO NÁS ZOŽIERA!**
- b.) Predčasné zostarnutie zapríčinené prehnanou prácou, nezdravou životosprávou
- c.) Nešetrením si zdravia, nedostatočným oblečením (napr. v zime len tak vybehnúť v košeli, nerozumné „sexí“ oblečenie žien a pod.).

3.) Démonický pôvod. Pán Ježiš niekedy – nie vždy – pri uzdravovaní vyhánal nečistých duchov, napr. ducha hluchoty, nemoty.

- a.) Nemoci môžu byť útokmi diabla a démonov aj na zdravie veriaceho kresťana, i keď žije čistým životom.
- b.) Avšak útoky môžu byť oprávnené tým, že kresťan skrz hriech, napr. dlhodobým neodpustením, pozeraním hororov, erotických, agresívnych filmov, okultnými praktikami... otvára dvere svojej duši pre pôsobenie démonov, ktorí napadajú jeho zdravie.

4.) Boží súd, trest za hriech:

- a.) Za svoj osobný hriech: okamžite, hneď alebo neskôr,
 - dočasne, kým človek nevyčiní pokánie /úprimne a dôkladne/ (Miriam, Jeroboám, Elymas),
 - natrvalo, dlhodobo alebo až po smrti (Gehazi),
 - smrteľne (Jehorám – 2Par 21:18, Ananiáš, Zafira – Sk 5, Herodes – Sk 12).

- b.) Za hriechy rodičov. V prípade uzdravenia slepého od narodenia (Jn 9:1-3) príčinou nebol hriech, ale to neznamena, že by to bolo vylúčené. Boh nie je zabudlivý. Zabúda len na tie hriechy, ktoré boli vysporiadané a krvou Pána Ježiša prikruté.
- Vplyv dedičného prekliatia za hriechy rodičov (aj zosnulých) môže byť zlomený v prípade pokánia (dištancovania sa od ich hriechov) a na modlitbe! Rodičia pozor! Aké dedičstvo zanecháte svojim deťom? Môžu to byť aj psychické komplexy kvôli odmietnutiu detí zo strany rodičov (nechcené dieťa).
- c.) Epidémie, prírodné katastrofy môžu byť – niekedy v dejinách aj boli – trestom pre národy.
- 5.) Zneváženie Pánovej večere (1Kor 11:27-32):
- Pohrdanie s Pánovou večerou, neúčast.
 - Účasť s nevysporiadaným životom (možno vo zbore, kde človeka nepoznajú).
 - Lahkovážny postoj k Pánovej večere, neúprimné skúšanie samého seba.
 - Pohrdanie s Telom Kristovým: s chlebom („*Je to len obyčajný chlieb!*“), s obecenstvom ako Telom Kristovým.
- 6.) Skúška – Boh má právo skúšať vieru a vernosť každého z nás i nemocou. (Jób a jeho žena Jb 2:9).
On vie, kto čo má v srdci, ale aby si aj človek uvedomil, aby sa to v skúškach aj ukázalo.
- Skúška pre nemocného: Vedie tá nemoc nemocného k skúmaniu svojho života a k posväcovaniu? Čo má v srdci? Trpezlivosť či reptanie, vzburu? Alebo pravú vieru, vernosť, očakávanie na Pána? Skladá svoju dôveru v Pánovi alebo viac v lekároch, v protekcii, v moci peňazí?
 - Skúška pre zdravých: Ako sa správajú voči chorým? Najmä veriaci. „*Bol som nemocný, ste ma navštívili – nenavštívili.*“ (Mt 25:36,43). Zdraví často nemajú súcit s nemocnými a ľahko ich odsudzujú. („*To určite preto, lebo zhrešil, lebo nemá vieru,*...“ atď.). Je ľahké veriť, kým človek je zdravý! Avšak, čo, keď choroby prídu!? Máš vo svojom srdci súcit alebo odsudzovanie?
- 7.) Božie klopanie (nemoc, epidémie, úraz, havária), napomenutie, káznenie, upozornenie, Božia výchova, výzva: Usporiadaj svoj dom, svoj život, vysporiadaj svoje vzťahy, zmier sa! „*Blázon, v tejto noci ťa požiadajú o dušu...*“ (Lk 12:20), „*Čo prospeje človeku, keby získal aj celý svet, ale svoju dušu by ztratil?*“ (Mk 8:36). Z Písma – z Nového Zákona – jasne vidíme, že medzi nemocou a hriechom je často súvislosť (Jk 5:14-16). Apoštol Pavol v 1Kor 5:3-5 hovorí o krajnej situácii, akú my v našej praxi ani nepoznáme: „*...toho, ktorý to tak spáchal, v mene nášho Pána Ježiša Krista, keď sa zídete i s mojím duchom, s mocou nášho Pána Ježiša Krista, vydať takého satanovi na záhubu tela, aby bol duch spasený v deň Pána Ježiša.*“
- Poviem jednu, možno, pre mnohých kacírsku myšlienku. Hovorí sa, že rakovina je síce zákerná choroba, ale predsa je milosrdnejšia než infarkt. Infarkt je najčastejšie smrteľný, kým pri rakovine človek má ešte nejaký čas činiť pokánie a vysporiadať svoj život s Bohom a ľuďmi. Z hľadiska večnosti „*je ti užitočnejšie, aby zahynul jeden z tvojich údov, než aby celé tvoje telo bolo uvrhnuté do pekla.*“ (Mt 5:29,30).
- 8.) Skryté cesty Božieho požehnania
- Skrz nemoc nás Pán chce zachrániť od väčšieho nebezpečenstva.
 - Skrz nemoc nás Pán chce zachrániť možno, od duchovnej pýchy. Nevieme presne, čo bol ten osteň v Pavlovom tele, za odstránenie ktorého trikrát sa modlil a dostal odpoveď: „*Dost ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti.*“ Pavol pochopil, že to bolo preto, „*aby som sa príliš nepovyšoval*“ a aby vedel mať záľubu v slabostiach, „*lebo keď som slabý, vtedy som mocný.*“ (2Kor 12:7-10).

c.) Prostriedok prepaľovania k pravej viere, k posväteniu. Vzácné perly sa zrodia vo veľkých bolestiach vo vnútri mušlí. Boh neraz chce k nám hovoriť, chce nás používať, ale nemáme pre Neho čas. Nieкто mi z nemocnici napísal tieto slová: „*Teraz mám čas sa pozrieť hore i do seba!*“ Často sa obraciame k márnostiam. Božie Slovo nás napomína ako Jóba: „*Chráň sa, aby si neobrátil svojej tvári k márnosti! Lebo to volíš radšej ako strádať /trpieť/.*“ (Jb 36:21). Možno, aj žalmista mal bezsenné noci: „*Vyučujú ma moje ľadviny.*“ (Žalm 16:7), či žlčník, žalúdok... „*Kým som mlčal, prahli moje kosti...*“ (Žalm 32:3-5). Nepohrdaj s Božím prepaľovaním! Už samotné prepaľovanie je veľkým požehnaním. Kráľ Ezechiáš: „*Hľa, na pokoj mi bola poslaná tá veľká horkosť.*“ (Iz 38:17), alebo iný preklad: „*To veľké súženie mi bolo na požehnanie.*“ – Je to možné, aby súženie (nemoc) sa stalo požehnaním? „*Tým, ktorí Boha milujú, všetko rovnako pôsobí na dobre.*“ (Rim 8:28).

9.) Aby sláva Božia a skutky Božie boli zjavené:

a.) Aby nemocný veriaci bol požehnaním pre svoje okolie. Napr. v nemocnici pre svojich spolupacientov, pre personál, pre lekárov alebo doma pre rodinu a návštevníkov. Aby svedčil o Pánovi Ježišovi, o svojej nádeji, o ceste spasenia, aby Božia sláva bola zjavená skrz správanie sa, trpezlivosť, pokoj a dôveru nemocného.

b.) Aby sláva Božia a skutky Božie boli zjavené skrze zázračné uzdravenie.

10.) Odvolanie zo života, pre veriacich v Krista je to vstupná brána do večnej Božej slávy. A to čaká každého jedného nás, ak Pán skôr nepríde. Boh je pánom života a smrti. On má právo a skrz nemoc odvoláva zo života niekedy aj mladých verných kresťanov. Väčšina veriacich umiera tak, že skôr onemocnel. Nie je to však tragédiou ani trestom. „*Drahá je v očiach Hospodinových smrť Jeho svätých.*“ (Žalm 116:15).

Ukončím so slovami apoštola Pavla: „*Kto nás odlúči od lásky Kristovej? Či súženie alebo úzkosť alebo prenasledovanie alebo hlad alebo nahota alebo nebezpečenstvo alebo meč?... Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hĺbokosť ani niktoré iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.*“ (Rim 8:35,38-39).

VŠAK, NIE JE TO VŠETKO TAKÉ ČIERNOBIELE?

(pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Priatelia!

Tieto úvahy venujem hlavne otázke: **ODKIAL KORONAVÍRUS POCHÁDZA?** Či môže byť Božím dopustením, dokonca Jeho vôľou? A keď áno, za akým účelom? Ja som už vyjadril svoje presvedčenie, že podľa mňa je to **BOŽIE KLOPANIE!** Klopanie pre svet, klopanie pre Cirkev. Či počujeme Jeho klopanie? Pomaly snáď aj zabúdame na COVID-19, veď v našej krajine už pomaly všetko sa vracia do normálu. Nezabúdajme však, že po celom svete v mnohých štátoch vírus ešte zúri a „smrť kosí“ (za 10 dní 1 milión nových infikovaných! /spolu 5,1 milión/ a 50 tisíc úmrtí! /spolu 330 tisíc/)

Hovorili sme, že Boh spravuje svet s **MOCOOU, MÚDROŠŤOU AJ LÁSKOU** podľa svojich plánov k naplneniu svojich cieľov.

Aj to, že Božie spravovanie sveta, Božie jednanie má tri oblasti: **NÁRODY, IZRAEL A CIRKEV.**

1. Videli sme **AKO BOH JEDNÁ S NÁRODMI:** Počiatok a vývoj ľudstva, vznik a prehľad dejín národov. Taktiež sme načrtli budúcnosť sveta vo svetle biblických proroctiev. Konštatovali sme, že pre hriech prvého človeka celé ľudstvo sa dostalo do stavu odlúčenosti od Boha, hriech sa rozmnožil, a **BOŽÍ HNEV VOČI ĽUDSTVU JE OPRÁVNENÝ.** Povedali sme, že príde deň, keď **SPRAVODLIVÝ BOH BUDE SÚDIŤ SVET!** Ale aj to, že **BOH MILUJE SVET** a chce ho zachrániť. Preto **VO SVOJOM SYNOVI,** v Ježišovi Kristovi **PRIPRAVIL ZÁCHRANU.** Svojím **KLOPANÍM** cestou globálnej epidémie **BOH CHCE DOSIAHNUŤ,** aby ľudia prehodnotili svoje životy, svoje priority, aby sa obrátili k Bohu, aby boli spasení, požehnaní, aby žili v láske...., aby boli pripravení na večnosť s Bohom v Jeho sláve.

2. Videli sme tiež **AKO BOH JEDNÁ S IZRAELOM:** Vznik a prehľad dejín izraelského národa a proroctiev vzťahujúcich sa na ich budúcnosť. Videli sme, ako Boh zo všetkých **NÁRODOV** povolal Abraháma a ako vznikol z jeho potomkov národ **IZRAEL,** ktorý v mori pohanských národov **AKO OSTROV, MAL BYŤ SVÄTÝM, ODDELENÝM NÁRODOM,** ktorý mal slúžiť jedinému živému Bohu. Videli sme, že Izraelský národ nesplnil svoje poslanie, a na takmer 2000 rokov bol rozptýlený po celom svete. Izrael však neprestal byť Božím vyvoleným národom, **HOSPODIN ZASĽÚBIL ZNOVUZHROMAŽDENIE IZRAELA,** ktoré sa už naplnilo. A podľa proroctiev Boh má svoj plán a zaslúbenia aj pre duchovnú obnovu Izraela.

Videli sme aj **VZNIK CIRKVI.** Ako prišiel z izraelského národa – narodením z panny – zaslúbený Mesiáš, Ježiš Kristus, Ktorý ustanovil svoju **CIRKEV,** ktorej jadro tvorili Jeho učeníci, výlučne zo židovského národa. Neskôr do Cirkvi boli povolaní aj veriaci z pohanských národov.

3. Teraz by som chcel pokračovať s otázkou: **AKO BOH JEDNÁ SO SVOJOU CIRKVOU?**

K odpovedi na túto otázku najprv potrebujeme si vyjasniť: **ČO JE CIRKEV?**

Potrebujeme si to vyjasniť, pretože v dnešnom liberálnom svete, poznačenom materializmom, ale aj v náboženskom svete, slová ako kresťan, cirkev, krst, atď. sú pojmy, ktorým ľudia buď nerozumejú, alebo pod ktorými každý rozumie to, čo chce, čo mu pasuje do jeho učenia, filozofie či svetonázoru. Preto je potrebné poznať správny, biblický význam týchto pojmov. Teda aký je správny význam slova **CIRKEV?**

V pravom biblickom zmysle slova kresťanská cirkev je len jedna: **CIRKEV JEŽIŠA KRISTA,** ktorá bola založená zoslaním Svätého Ducha na 120 – člennú skupinu nasledovníkov Ježiša Krista v Jeruzaleme na deň Letníc (Letnice/Turice - 50. deň po Veľkej noci). **CIRKEV KRISTOVA JE UNIVERZÁLNA.** To znamená, že patria do nej všetci znovuzrodení (**ALE LEN ZNOVUZRODENÍ!**) kresťania všetkých čias od jej vzniku až po druhý príchod Pána Ježiša, z celej tváre Zeme, z každého národa, zo všetkých pokolení a jazykov.

VZOROM PRE VŠETKY ČASY JE PRVÁ, RANNÁ CIRKEV. Jej príklad a pravidlá jej učenia, viery, života a praxe sú záväzným merítkom cirkvi všetkých čias. Z knihy Skutky sv. apoštolov a z apoštolských listov si môžeme vytvoriť určitý obraz o tom, ako žili prví kresťania. Ich viera, učenie a životná prax je žiaducim príkladom pre kresťanov všetkých čias.

Vtedy ešte neboli denominácie, cirkvi rozličného vyznania, resp. rôzne zbory v tom istom meste. V každom meste bol len jeden kresťanský zbor. Bola len jedna všeobecná kresťanská cirkev. Pôvodný význam slova „katolícka“ (nie rímskokatolícka!) je „*obyčajná, obecná, jednoduchá, všeobecná*“. Denominácie vznikli historickým vývojom neskôr.

Význam slova CIRKEV si potrebujeme vyjasniť aj preto, lebo slovom „cirkev“ často sa označujú rôzne – i nekresťanské – náboženské spoločnosti. CIRKEV MÔŽE BYŤ TOTIŽ LEN KREŠŤANSKÁ. Aj na Slovensku je pestrá paleta náboženských združení, ale tie nie sú cirkvami. Na Slovensku - oproti Maďarsku - v názvoch týchto náboženských spoločností ani sa neuvádza slovo „cirkev“. (Komunita moslimov, Slovenské islamské hnutie, Hnutie Haré Krišna, Bahájske spoločenstvo, Hinduistická spoločnosť, dokonca ani Ústredný zväz Židovských náboženských obcí nie je cirkvou).

Slovo „cirkev“ sa používa aj na označenie rozličných cirkevných denominácií, inštitúcií s podobným alebo odlišným vierovyznaním, historickým vývojom, organizačnou štruktúrou a tradíciou. Ani jedna cirkevná denominácia však si nemôže vyvlastniť právo na jedinú (spasiteľnú) Kristovu Cirkev.

Taktiež, členstvo v žiadnej cirkevnej denominácii neznamená patričnosť do Cirkvi Kristovej. Môže byť, že niektorá cirkevná denominácia má čisté biblické učenie, ale to neznamená, že všetky jej členovia patria aj do Cirkvi Kristovej. Teda členstvo, patričnosť k cirkevnej denominácii automaticky nezabezpečuje spasenie pre jej členov. Taktiež naopak, môže mať cirkevná inštitúcia falošné, nebiblické učenie, obrady či praktiky, medzi jej členmi však môžu byť po Bohu smädní, úprimne túžiaci, Boha hľadajúci kresťania, ktorí patria aj do Cirkvi Kristovej. Je to síce zriedkavé a málo pravdepodobné, lebo takých ľudí skôr či neskôr Boh zavedie do živého biblického spoločenstva.

Musíme povedať aj to, že dokonalá cirkevná denominácia alebo dokonalý zbor tu na zemi neexistuje. Aj keď cirkev, či denominácia má správne biblické učenie, teda teóriu, vierouku, v niektorých zboroch tej istej cirkvi sa môže nájsť nuda, mŕtvota, môžu byť skryté či tolerované hriechy, neláskavé vzťahy a iné nedostatky. Tak isto v niektorých tzv. tradičných, zdanlivo „mŕtvych“ cirkvách môžu byť znovuzrodení ľudia, prebudené, obnovené skupinky či živé zbory. V tradičnom zbore môže byť prebudená mládež, alebo znovuzrodený a Svätým Duchom naplnený duchovný.

Cirkev Ježiša Krista je ZBOR VYVOLANÝCH ZO SVETA a z temnoty hriechu, zbor tých ktorí počuli (mali uši počuť) hlas Dobrého Pastiera, hlas Svätého Ducha, hlas evanjelia a reagovali naň tak, že uverili a vyšli zo sveta, z hriechu, zo spôsobu starého života, a rozhodli sa nasledovať toho Dobrého Pastiera, ktorý dal svoj život za svoje ovce.

Do cirkvi Kristovej nikto nepatrí od narodenia, len skrz osobnú vieru a svojim rozhodnutím. Cirkev tvoria zachránení ľudia z rôznych denominácií, ktorí majú spoločného Spasiteľa. Neznamená to, že sú dokonalí, ale vedia, že Kristus ich posväcuje. Všeobecné platí pravidlo Božieho Slova: „*Ale pevný základ Boží stojí a má túto pečat': PÁN ZNÁ TÝCH, KTORÍ SÚ JEHO, a: NECH ODSŤÚPI OD NEPRÁVOSTI KAŽDÝ, KTO MENUJE MENO KRISTOVO!*“ (2Tim 2:19).

HISTORICKÝ PREHLAD

V prvej cirkvi za členov prijali len tých, ktorí prežili obrátenie, pokánie, znovuzrodenie, ktorí sa oddelili od starého pohanského spôsobu života, od života podľa sveta, zasvätili sa Bohu, a na základe osobnej viery v Pána Ježiša Krista a osobného rozhodnutia sa dali pokrstiť vo vode ponorením. Iný spôsob a význam slova „krst“ (baptizó = ponorenie) až do 5. storočia ani nepoznali. Prví kresťania žili v svätosti a v láske, starali sa o chudobných a slúžili si vo vzájomnej láske. Usilovali sa žiť usporiadaný život v Božej bázni a bdeli nad čistotou morálky a biblického učenia. Bohoslužby boli spontánnym prejavom oslavovania Ježiša Krista, vzájomným vzdelávaním sa o učení apoštolov a prejavovaním moci a darov Svätého Ducha. Božia svätosť a Božia moc bola medzi nimi zjavne prítomná. Boh konal divy a zázraky. Nepoznali naučené modlitby ani pompézne ceremónie. Predstavenými neboli neomylní mocipáni, ani funkcionári, ani hodnostári, ale neúnavní služobníci evanjelia a láskaví bratia, pastieri ostatných veriacich. Nie tituly boli dôležité, ale služba a práca pod vedením, v moci a múdrosti Svätého Ducha. Žili v skromnosti, ba i v chudobe a nenárokovali si vládnuť, netúžili po bohatstve ani po politickej moci.

Prví kresťania boli prenasledovaní, zvlášť rímskymi cisármi, lebo neobetovali a neslúžili modlám, neklaňali sa obrazom cisára, ktorého ľud považoval za božského. Ich jedinou vinou bolo to, že božskú úctu vzdávali len Ježišovi Kristovi. Radšej si zvolili prenasledovanie, ukrižovanie a krutú smrť v arénach, v pazúroch divých zvierat, smrť na hranici upálením než zaprieť Toho, ktorý za nich z lásky tiež položil svoj život na kríži Golgoty. Ich osobná láska k Ježišovi, osobná viera a osobné skúsenosti s realitou zmŕtvychvstalého Ježiša Krista skrze moc Ducha Svätého boli tak mocné, že so žiariacou tvárou čelili smrti. Keď diváci v arénach videli túto moc a ich radosť, stávali sa kresťanmi. Preto ich počet napriek prenasledovaniu mocne rástol. Takéto kresťanstvo malo svoju hodnotu! Ale aj svoju cenu, ktorú prví kresťania boli ochotní zaplatiť.

Cisár Konštantín Veľký prestal prenasledovať kresťanov, bola im udelená sloboda a za krátky čas bolo kresťanstvo dokonca ustanovené za povinné štátne náboženstvo v rímskej ríši. Tento náhly obrat spôsobil veľké odpadnutie v živote cirkvi a zároveň aj stratu jej v ohni preskúšanej pôvodnej hodnoty. Zrazu začali krstiť každého - aj malé deti bez osobnej viery, osobného rozhodnutia, bez pokánia a zmeny života. Do učenia cirkvi a do spôsobu obradov sa dostali prvky pohanskej filozofie, mytológie a pohanských modloslužieb. Život „cirkvi“ sa vyznačoval korupciou, cirkevnou hierarchiou a diktatúrou, mocenskými a panovačnými snahami, kultom osobnosti, morálnym úpadkom a rozdelením všeobecného kňazstva všetkých veriacich na klérus a na laikov. Keďže ľudia Bibliu nepoznali, nemohli kontrolovať tento veľký úpadok. Túto deformáciu v stredoveku ešte viac prehĺbili križiacke vojny a inkvizícia. No tento duchovný a mravný úpadok cirkvi vzbudil v životoch mnohých kresťanov túžbu po obnove. Počas stáročia vždy boli popri oficiálnej cirkvi skupiny veriacich, ktorí boli verní učeniu Ježiša Krista a apoštolov a praxi prvotnej cirkvi, ale tí ktorí sa ozvali, boli nemilosrdne umlčaní a zlikvidovaní v plameňoch inkvizície (Savanarola, Majster Ján Hus). Martina Luthera nemohli zabiť, lebo nemecký knieža Fridrich ho vzal do svojej ochrany v osobnom väzení v hrade Wartburg. Ale toto je už všeobecne známym predmetom školských učebníc dejepisu. Tiež aj druhá vlna inkvizície: protireformácia. To sú veľmi čierne stránky cirkevných dejín - ak sa výplod tejto deformácie vôbec dá nazvať cirkvou. Reformačný proces začatý Majstrom Jánom Husom a neskôr vedený najmä Martinom Lutherom a Jánom Kalvínom spôsobil, že časť kresťanstva sa vydala na cestu späť k ideálu prvotnej cirkvi. Žiaľ, reformátori a ich nasledovníci nie vždy pochopili pravý význam reformačného hnutia a poznajú pravdu šíрили nie láskou a Duchom ale mečom a „ohňom“. No napriek týmto odchýlkam v tomto reformačnom procese pokračovali v priebehu stáročí rozličné nové biblické hnutia. Kým Martin Luther objavil veľkú biblickú pravdu o ospravedlnení z viery, pietizmus zdôrazňoval hlbokú vnútornú zbožnosť a posvätenie a tzv. anabaptisti objavili biblickú pravdu o význame a spôsobe krstu dospelých ponorením. V 19. storočí sa začalo hnutie, ktoré zobudilo zodpovednosť cirkvi za misiu. Na začiatku minulého storočia Boh naplnil Svätým Duchom skupiny veriacich v Spojených Štátoch, ako odpoveď na ich vrúcne modlitby takým istým spôsobom, ako prvých učeníkov na Letnice. Od tej doby sa začalo šíriť po celej Zemi tzv. letničné hnutie, ktoré v posledných rokoch sa tak rozšírilo, že pod názvom „*charizmatické hnutie*“ oživujúco pôsobí takmer vo všetkých cirkevných denomináciách. Žiaľ aj charizmatické hnutie má určité extrémne smery, ale ich hodnotenie presahuje rámec týchto úvah. Je však potrebné úprimne poznať a milovať pravdu, aby sme vedeli rozlíšiť, čo je správne a biblické, a potom budeme môcť odhaliť a odmietnuť všetko, čo správne nie je. Rozličnosť názorov na niektoré aspekty učenia jednotlivých denominácií nemusí byť nevyhnutnou prekážkou bratskej lásky a spolupráce, zvlášť v evanjelizačnej oblasti, no základné piliere učenia kresťanskej cirkvi musia byť rešpektované.

Ako som už viackrát sa vyjadril, verím, že žijeme v poslednej fáze doby Božej milosti, pred druhým príchodom Pána Ježiša Krista. Tesne pred historickou udalosťou vytrženia Cirkvi Kristovej, keď Pán Ježiš ako Ženích príde pre svoju Cirkev a ako svoju Nevestu odnesie so sebou na nebeskú svadbu Baránkovu.

Preto najdôležitejšou otázkou pre nás je: AKÁ MÁ BYŤ KRISTOVA NEVESTA?

To je konečný zámer Božieho jednanja s CIRKVOU Kristovou – pripraviť ju na svadbu Baránkovu.

„*Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil očistiť ju kúpeľom vody, slovom, ABY SI JU POSTAVIL PRED SEBA SLÁVNU, CIRKEV, NEMAJÚCU ŠKVRNY ALEBO VRÁSKY ALEBO NIEČOHO TAKÉHO, ale aby bola svätá a bezvadná!*“ (Ef 5:25-27).

Čo si myslíte, môže prísť Ženích? Už je každý v záchranom korábe? Je Nevesta pripravená? Alebo ešte potrebuje prípravu, očistenie, aby nemala žiadne škvrny, vrásky alebo niečoho takého?

(O tom pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Priatelia! Po dlhšej prestávke, kvôli iným povinnostiam, znovu sa hlásim. Tak, ako môžeme vidieť, COVID-19 po svete naďalej vyčíňa. Za 10 dní znovu pribudlo vo svete ďalších viac ako 1 milión nakazených a 40 tisíc mŕtvych.

Naposledy sme hovorili na tému: AKO BOH JEDNÁ SO SVOJOU CIRKVOU?

Skúsili sme si vyjasniť: ČO JE CIRKEV? - a urobili sme stručný PREHĽAD HISTÓRIE CIRKVI.

Ukončil som s konštatovaním, že verím, že Pán Ježiš ako Ženích čoskoro príde pre svoju Cirkev a ako svoju Nevestu odnesie ju so sebou na nebeskú oslavu, na svadbu Baránkovu. Konečný zámer Božieho jednania s CIRKVOU je pripraviť ju na stretnutie so Ženíchom, „*aby si ju postavil pred seba slávnou, cirkev, NEMAJÚCU ŠKVRNY ALEBO VRÁSKY ALEBO NIEČOHO TAKÉHO, ale aby bola SVÄTÁ A BEZVADNÁ!*“ (Ef 5:25-27).

Tento proces sa deje teraz.

Ďalšou otázkou je: AKÉ JE POSLANIE CIRKVI NA TOMTO SVETE?

Myslím si, že táto téma už bude „tvrším pokrmom“, pretože už oslovujem hlavne kresťanov, ktorí vyznávajú, že patria do Kristovej Cirkvi.

V Amerike robili anketu na otázku: „*Prečo je tu cirkev?*“. 89% opýtaných odpovedalo: „*Cirkev je tu na to, aby sa postarala o všetky moje potreby a potreby mojej rodiny!*“ Aj u nás mnoho kresťanov má takéto zmýšľanie: „*Cirkev je tu, aby pokrstila moje deti, aby nás sobášila a pochovala, a aby mi pomáhala, keď sa dostanem do sociálnej krízy.*“

CIRKEV KRISTOVA MÁ však iné POSLANIE:

1. VOČI BOHU:

- Oslavovať Boha slovami, modlitbami, uctievať, chváliť Ho piesňami, hudbou, dvíhaním rúk, atď., rôznym biblickým spôsobom v Duchu Svätom, v pravde a úprimne.
- Oslavovať Boha celým životom, životným štýlom, čistým a poslušným, biblickým spôsobom života z vďačnosti a lásky.
- Oslavovať Ho tým, že plníme naše poslanie. Keď ju neplníme, tak Boží názor je, že „*tento ľud len s ústami sa približuje ku mne...!*“ (Iz 29:13, Mt 15:8, Mk 7:6) – „*A čo ma voláte: Pane, Pane, a nečinite, čo hovorím?*“ (Lk 6:46).

2. MÁME POSLANIE, ZODPOVEDNOSŤ AJ VOČI SEBE:

JEDNOTLIVCI:

- zachovať, chrániť, strážiť čistotu srdca: „*Čisté náboženstvo a nepoškvrnené u Boha a Otca je toto: navštevovať sirotu a vdovu v ich súžení a seba zachovať nepoškvrneného od sveta.*“ (Jk 1:27).
- pestovať osobný vzťah s Pánom,
- dbať o vlastný osobný duchovný rast, vzdelávať sa a slúžiť,
- posväcovať sa, aby sme boli pripravení na Jeho príchod, na svadbu Baránkov

OBECENSTVO:

- chrániť morálnu čistotu obecnstva a láskavé vzájomné vzťahy,
- chrániť, strážiť, napomínať jeden druhého v láske,
- chrániť, strážiť čistotu učenia,
- pestovať vzájomný vzťah s bratmi a sestrami,
- slúžiť, pomáhať jeden druhému vo vzájomnej praktickej láske /duchovne, fyzicky, sociálne/,
- vychovávať a vysielat' veriacich do služby.

3. NAŠE POSLANIE VOČI SVETU

- Svietiť, byť svetlom, byť mestom na vrchu, aby svet videl, že sa dá žiť aj iným spôsobom.
 - Aby svet videl, že existuje živý Boh a On má tu na zemi svoj zvláštny ľud, ktorý
 - sa chráni od hriechu,
 - verí a oslavuje svojho Boha.

- Aby svet videl, že sú to ľudia, ktorí
 - sa vzájomne majú radi /neohovárajú/,
 - neboja sa budúcnosti,
 - rozdávať pokoj, radosť, lásku a povzbudenie,
 - medzi ktorými Boh koná zázračné veci.
- Byť svetlom, majákom vo svete, aby ľudia videli svetlo a mohli nasledovať svetlo, nájsť smer, cieľ, zmysel života a svoje spasenie. Tento svet je plný zmätku a strachu ako tmavé bludisko, labyrint. CIRKEV KRISTOVA JE !! majákom.
- Byť soľou. Soľ lieči, dáva chuť a konzervuje. Cirkev má byť uzdravujúcim prvkom spoločnosti. Už samotná prítomnosť Božích detí často krát zabraňuje rozmáhaniu hriechu. Niekedy je nutné aj ozvať sa! (Ef 5:11-12) Poslaním cirkvi nie je vládnuť a mať moc v politike, ale slúžiť a službou získať rešpekt v spoločnosti. Tak ako soľ, aby ľudia uznali, aby bolo poznať, že je tu niekto, kto dáva chuť životu a konzervuje, bráni skaze v spoločnosti, ba aktívne pomáha, slúži a nezištne sa zúčastňuje na riešení jej problémov.

Soľ nemá byť uzavretá v soľničke vo vitríne, ale má sa nechať rozpustiť v jedle! Kresťan alebo zbor, ktorý sa uzavrie do seba, nie je užitočný pre spoločnosť ani pre Božie kráľovstvo.

Keď soľ stratí svoju slanosť, nie je dobrá na nič, len aby bola vyhodená von a pošliapaná od ľudí (Mt 5:13). Ľudia pohrdajú s kresťanstvom, ktoré stratilo svoju „slanosť“!

Cirkev má byť soľou a nie sójou! Sója je bez chuti, bez vplyvu, vždy sa prispôsobuje prostrediu. Keď ju osolíš, bude slaná, keď ju osladíš, bude sladká alebo okoreníš a bude štiplavá. Sója je pasívna a silno ovplyvniteľná. Soľ však je neovplyvniteľná, ale naopak, má silný vplyv: dáva chuť a konzervuje.

- Poslaním cirkvi je prejavovať milosrdenstvo, súcitiť, slúžiť trpiacim, sociálnu starostlivosť, účasť na riešení problémov spoločnosti.
- Nakoniec, ale nie v poslednom rade, hlavným poslaním cirkvi je kázať evanjelium, zachraňovať stratených, činiť učeníkov. Byť reprezentantom, veľvyslancom Božieho kráľovstva, byť poslami s posolstvom: *„Zmierte sa s Bohom!“* Byť svedkami Pána Ježiša, *„kráľovským kňazstvom, svätým národom a zvestovať cnosti Toho, ktorý nás povolal zo tmy do svojho predivného svetla.“* (2Pt 1:9).

D. VOČI MOCNOSTIAM TEMNA

Ef 3:10 *„...aby bola teraz skrze cirkev oznámená kniežatstvám a mocnostiam v ponebeských oblastiach prerozmanitá múdrosť Božia.“*

Cirkev Ježiša Krista je slávna a víťazná. Pán Ježiš povedal, že *„ani brány ríše smrti ju nepremôžu.“* (Mt 16:18). Cirkev Kristova má poslanie aj voči mocnostiam temnosti. Týmto poslaním je proklamovať, oznamovať, prehlasovať moc, víťazstvo a autoritu Ježiša Krista nad každou mocnosťou temnosti a rozmanitú múdrosť Božiu (Ef 3:10) vyznávaním, oslavovaním, vyvyšovaním moci Jeho mena a krvi, tiež prejavovaním moci a darov Svätého Ducha, vyslobodzovaním ľudí z poviazanosti a moci hriechu a satana.

CIRKEV JEŽIŠA KRISTA JE SLÁVNA A VÍŤAZNÁ, a bude pripravená na nebeskú oslavu.

Je však otázkou, či ty a ja budeme jej súčasťou? Verím, že áno, pretože *„dôverujem, že Ten, Ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježiša Krista.“* (Fil 1:6). Potrebujeme mať vo viere istotu, a na druhej strane potrebujeme aj poslušnosť a posvätenie v Božej bázni. Pretože *„ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá aby nepadol.“* (1Kor 10:12). *„A svätý, nech sa posväťí ešte!“* (Zjav 22:11).

Preto otázka - či ja a ty budeme súčasťou slávnej a víťaznej Cirkvi? - je oprávnená.

Totíž ako môžeme vidieť, DNEŠNÉ TZV. KREŠŤANSTVO JE „MNOHORAKÉ“!

Dnes je mnoho „kresťanov“ (formálnych, matričných, sviatočných, atď.) neznovuzrodených, ktorí vlastne v biblickom zmysle slova kresťanmi nie sú. Asi 80% obyvateľov Slovenska sa vydáva za kresťanov, ale koľko je opravdivých, znovuzrodených kresťanov? To pozná len Pán! Hovorí sa o kresťanských kultúrnych, historických hodnotách, o kresťanskej tradícii..., atď., avšak boli by sme veľmi šokovaní, keby nám Svätý Duch zjavil, koľko tzv. sv. obrázkov a iných „kultúrnych hodnôt“ má okultistické pozadie alebo koľko percent tzv. „kresťanskej“ hudby bolo komponovaných inšpiráciou priamo z pekla. Často sa aj v oblasti etiky mnohé tradície, názory a zvyky, ktoré majú zjavný pohanský pôvod, považujú za kresťanské, hoci sú priam v rozpore s učením Biblie.

ALE KTO JE SKUTOČNÝM KREŠŤANOM? Čo je merítkom toho, kto je kresťan a kto nie je alebo čo je kresťanské? Čo je základným dekrétom kresťanskej viery? Božie slovo, Biblia.

SEDEM TYPICKÝCH OBRAZOV CIRKVI

Apoštol Ján v knihe Zjavenia (2. a 3. kap.) dostal príkaz od Pána Ježiša napísať listy do siedmich zborov v Malej Ázii (na území dnešného Turecka): do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Tyatír, do Sárd, do Filadelfie a do Laodície. Tieto listy obsahovali rôzne odkazy od Pána pre vtedajšie konkrétne zbory v malej Ázii, ktoré sa nachádzali v rôznom duchovnom stave. Keď študujeme tieto listy, môžeme vytvoriť sedem typických obrazov duchovného stavu, ktoré tieto zbory charakterizovali. Sú to posolstvá „o duchu“, ktorý v tom ktorom zbore vládol, teda o duchovnom stave zboru.

Zároveň tieto listy môžu zobrazit' aj duchovný stav rôznych kresťanov, ktorí sa nachádzali v rôznom duchovnom stave vtedy, alebo dnes sa nachádzajú.

Taktiež môžu znázorniť rôzne zbory, ktoré sa nachádzali v rôznom duchovnom stave vtedy, a tiež sa nachádzajú i dnes.

Pred Bohom na zemi nie je niekoľko sto druhov cirkvi či denominácií, len sedem.

KAŽDÝ ZBOR, CIRKEV, DENOMINÁCIA SA PODOBÁ JEDNÉMU Z TÝCH SIEDMYCH ZBOROV. NIE JE ÔSMA KATEGÓRIA.

Keď študujeme tieto odkazy, môžeme vidieť, že Pán každému zboru sa predstavuje inak..., každému zboru hovorí: „*Znám tvoje skutky...*“, ku každému zboru má nejakú pochvalu (okrem Laodície!), každému zboru má nejaké výčitky, pokarhanie, výzvu k pokániu (okrem Smyrny a Filadelfie), pre každý zbor má povzbudenie, všetkým hovorí: „*Kto má uši, nech počuje, čo hovorí Duch zborom...*“ a všetkým dáva zaslúbenie, ktoré je podmienené víťazstvom: „*Ten, kto víťazí...*“

ZBOR V EFEZE charakterizuje smutné konštatovanie Pána Ježiša: „*Opustil si prvú lásku*“. Najprv pochvala: „*Znám tvoje skutky aj tvoju prácu aj tvoju trpezlivosť..., že máš trpezlivosť a pracoval si pre moje meno... Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.*“

SMYRNA predstavuje chudobnú, trpiacu, prenasledovanú, ale vernú cirkev – BEZ VÝČITIEK: „*Znám tvoje skutky... aj tvoje súženie aj tvoju chudobu – ale si bohatý! Nič sa neboj toho, čo máš trpieť.*“

PERGAMUM charakterizuje výrok Pána Ježiša: „*toleruješ falošné učenie Balámovo a nikolaitov*“. „*Znám tvoje skutky aj to, kde bývaš, kde je trón satanov, a držíš moje meno a nezaprel si vieru... Ale mám niečo málo proti tebe: že tam máš tých, ktorí držia učenie Balámovo... aj ty takých, ktorí držia učenie nikolaitov, čo nenávidím.*“

TYATÍRU charakterizuje Pánov výrok: „*Necháš ženu Jezábel, ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou, učíť a zvádzať mojich služobníkov, aby smilnili a jedli obetované modlám.*“ Tyatíra mala aj zásluhu: „*Znám tvoje skutky aj tvoju lásku aj službu aj vernosť aj trpezlivosť aj tvoje skutky, aj tie posledné, ktorých je viac ako prvých, ale...*“

SARDIS charakterizuje výrok: „Znám tvoje skutky, že máš meno, že žiješ, ale si mŕtvy...“ „...nenašiel som tvoje skutky úplných pred svojím Bohom. Máš však v Sardách niekoľko málo osôb, ktoré nepoškvrnili svojho rúcha, a budú sa prechádzať so mnou v bielom rúchu, pretože sú hodní.“

FILADELFII Pán hovorí – BEZ VÝČITIEK: „Viem, že máš málo sily, ale si zachoval slovo mojej trpezlivosti. Hľa, dal som pred teba otvorené dvere, ktoré nikto nemôže zavrieť... Preto, že si zachoval slovo mojej trpezlivosti, i ja ťa zachránim a vytrhnem ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi.“

Na adresu LAODÍCIE Pán má len výčitky: „Nie si ani studený ani horúci! Si vlažný..., vyplujem ťa z úst! Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.“

Na základe týchto charakteristík môžeme zoradiť aj dnešných kresťanov, dnešné zbory a cirkvi. Aj samých seba. Keď sa postavíme do Božieho svetla, na základe týchto charakteristík môžeme, aj ty aj ja, zhodnotiť samých seba a zoradiť sa do jednej z kategórií týchto zborov.

PÁN VŠAK KAŽDEJ KATEGÓRII DÁVA ŠANCU, ABY ZVÍŤAZILI A BOLI S NÍM, KEĎ ON PRÍDE.

Keďže kniha Zjavenia je prorocká kniha, obrazy týchto siedmich zborov znázorňujú aj sedem rôznych období cirkevných dejín, keď cirkvi sa nachádzala v rôznom duchovnom stave, ktoré tieto maloázijské zbory ako predobrazy predstavujú. Z pohľadu Jána je to dopredu premietnutý prorocký obraz siedmich období cirkevných dejín, ktoré my môžeme vidieť ako naplnené proroctvo a na to obdobie už hľadáme späť ako na cirkevné dejiny.

PROROCKY A HISTORICKY VÝZNAM TÝCHTO ZBOROV

EFEZ – Prorocky a historicky predstavuje poapoštolskú dobu v druhej polovici prvého storočia, keď v zboroch boli badateľné znaky ochladnutia prvej lásky (1Kor 3:3, Gal 5:15).

SMYRNA – Prorocky predstavuje dobu veľkých prenasledovaní prvých kresťanov (2.-3. storočia).

PERGAMUM – Predstavuje obdobie odklonu od biblického kresťanstva. Dobu, keď kresťanstvo sa stalo povinným štátnym náboženstvom v Rímskej ríši, a do cirkvi sa dostali pohanské modly a filozofie – Rímska štátna cirkev. Tento náhly obrat spôsobil veľké odpadnutie v živote cirkvi a zároveň aj stratu jej v ohni preskúšanej pôvodnej hodnoty.

TYATÍRA – V dejinách cirkvi je predobrazom obdobia ešte väčšieho odklonu od pôvodného stavu. To, čo začal Pergamum, dokončila Tyatíra. V tomto období bol založený (na svete jediný!) cirkevný štát v Ríme – Vatikán.

SARDIS – Je predobrazom obdobia reformácie a reformovaných, protestantských cirkví. Reformácia dobre začala, ale Pán hovorí: „Nenašiel som tvojich skutkov úplných pred Bohom!“ Bola to reforma neúplná. Neúplný, len čiastočný návrat k Božiemu Slovu a pôvodnej praxe prvých kresťanov. Ponechali krst nemluvniat, a preto cirkev rástla len s neznovuzrozenými, duchovne mŕtvymi členmi. Taký zbor, cirkev môže mať síce krásne meno „reformovaný“, ale Pán hovorí: „Máš meno že žiješ, ale si mŕtvy.“ Reformáciou vznikali národné protestantské cirkvi, ktoré viac demonštrujú svoju národnú hrdosť a cirkevnú príslušnosť, tradíciu než biblické pravdy o ceste spasenia: nemecká, slovenská, škandinávská evanjelická (luteránska) cirkev, holandská, maďarská reformovaná (kalvínska), švajčiarska (zwinglianska) cirkev..., anglická anglikánska cirkev, česká husitská cirkev... atď. Ako sa hovorí, Martin Luther „by sa otočil vo svojom hrobe“, keby videl, že v jeho cirkvi dnes sobášia homosexuálnych párov.

Avšak, aj v týchto protestantských cirkvách sú aj úprimní, znovuzrodení kresťania, ako Pán povedal: „Máš však v Sardách niekoľko málo osôb, ktoré nepoškvrnili svoje rúcha, a budú sa prechádzať so mnou v bielom rúchu, pretože sú hodní.“

FILADELFIA – Znázorňuje dobu poreformačných prebudeneckých a misijných hnutí 18. a 19. storočia, ktoré reformáciou začatý návrat k pôvodným biblickým hodnotám niesli ďalej. Toto sa začalo už v dobe reformácie hnutím tzv. anabaptistov, ktorí dospeli k poznaniu, že krst nemluvniat je nebiblický, a pokračovalo reťazcom ďalších prebudeneckých hnutí (puritáni, pietisti, metodisti, Moravskí bratia). Tieto prebudenecké hnutia zdôrazňovali osobnú vieru, posvätenie a potrebu misie. K tomuto obdobiu patrí aj pre nás významné veľké letničné hnutie na začiatku 20. storočia.

LAODÍCIA – Tomuto zboru Pán hovorí: „*Si vlažný..., vyplujem ťa z úst!*“ – Je to posledná doba pred príchodom Pána Ježiša. Doba oddelenia múdrych a bláznivých panien, doba oddelenia pšenice od plevy. Dnešná doba je tak odlišná od filadelfskej a podobá sa skôr stavu Laodície. Zápal pre evanjelium dnes je len ťažko možné porovnávať s vekom Filadelfie. Kde je ten zápal a oheň? Aká premena nastala?!

Ako sa stala z Filadelfie Laodícia?

(O tom najbližšie 😊).

Milí Priatelia!

V poslednej časti mojich zamyslení sme hovorili o poslaní Kristovej Cirkvi, ktorá je slávna a víťazná, a BUDE pripravená na nebeskú svadbu! Avšak sme videli, že dnešné kresťanstvo je veľmi „rôznorodé“. Navyše ešte sme hovorili aj o siedmych typoch cirkvi... – ktoré počas stáročia tiež boli „rôznorodé“. Ktorá je teda tá „slávna a víťazná“ Cirkev?

Možno, aj my sa pýtame, ako učeníci Pána Ježiša pri jednej príležitosti: „*Ktože potom môže byť spasený?*“ (Mt 19:25).

Túto otázku predovšetkým musíš si zodpovedať TY! TY musíš vedieť, či si spasený a mať o tom istotu!
ODKIAL' VŠAK MÔŽEM VEDIEŤ?

Traja svedčia o tejto istote: Písmo, Svätý Duch a Tvoj duch.

Písmo HOVORÍ o podmienkach spasenia, Svätý Duch SVEDČÍ nášmu duchu o istote spasenia, a Tvoj duch VIE, čo si už prežil s Bohom.

Ty musíš vedieť, čo si prežil! Ty musíš vedieť, či si znovuzrodený! Ty musíš mať v svojom srdci istotu spasenia! Ty musíš vedieť, či patríš do Kristovej Cirkvi! Keď si prešiel cez tresnú bránu a kráčaš po úzkej ceste, si na dobrej ceste, si na ceste spasenia.

ČO JE TÁ TESNÁ BRÁNA? Pán Ježiš povedal: „*Vojdite tesnou bránou; lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú; lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.*“ (Mt 7:13-14).

Ako som už dávnejšie písal, všetci sme sa narodili na širokej ceste, ktorá vedie do večného zatratenia. Keď chceme byť spasení, potrebujeme sa dostať na cestu úzku, ktorá vedie do večného života. Zo širokej cesty pri golgotskom kríži je jedna odbočka, je jedna tesná brána, brána pokánia a viery, ktorá je prechodom na úzku cestu.

PÍSMO HOVORÍ O PODMIENKACH SPASENIA, ktorými sú: Pokánie a viera. „*Čiňte pokánie a verte v evanjelium!*“ (Mk 1:15).

JE TO MEDZNÍK, na ktorý nikdy nemôžeme zabudnúť. Keď som prichádzal k Bohu ako hriešnik, najprv som vo svetle Božieho Slova, ako v zrkadle skúmal, čo hovorí Boh o hriechu. Pretože ľudské názory sú rôzne a zvodné, ja som úprimne stal pred Bohom a skúmal, čo je hriech podľa Boha, podľa Božieho Slova? Potom, keď som činil pokánie, oľutoval a vyznával som svoje hriechy, a keď som sa rozhodol skončiť so svojim hriešnym spôsobom života, pre zásluhy Pána Ježiša som prijal a prežil Božie odpustenie. Bremeno hriechu mi pod golgotským krížom zo srdca spadlo. Prijal som Ježiša Krista za svojho Spasiteľa a za Pána svojho života.

ZÁKLADOM ISTOTY SPASENIA je vykupiteľské dielo Pána Ježiša Krista, Jeho za nás preliata krv, A **ZÁRUKOU JE** Božia vernosť a Jeho Slovo. Keď je v tomto svete niečo, čo je pravdivé, čo je pravdou, na ktorú sa dá spoľahnúť, to je Biblia. Pretože Pán Ježiš povedal: „*Nebo a zem pomínú, ale moje slová nikdy nepomínú.*“ (Mt 24:35, Mk 13:31, Lk 21:33). Táto pravda v dnešnom svete vždy viac a viac sa potvrdzuje.

Keď teda slová Biblie sú pravdivé – a sú pravdivé! – s istotou môžeme tvrdiť, že Boh je verný!

Keď je pravdou to, že Boh je verný, – a je pravdou! – tak, keď my splníme Božie podmienky, aj On splní svoje zaslúbenia!

A BIBLIA HOVORÍ TOTO:

1Jn 1:9 „*Keď vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistí nás od každej nepravosti!*“ – Keď som činil úprimné pokánie a vyznával som svoje hriechy, **SPLNIL SOM BOŽIE PODMIENKY, AJ ON SPLNIL SVOJE ZASLÚBENIA!** Pretože On je verný Boh! – **A TO MI DÁVA ISTOTU!** Je to pevná skala, na ktorú sa môžeš postaviť aj v chvíľach pochybovania a satanských útokov!

PÍSMO ĎALEJ HOVORÍ:

1Jn 5:12-13 „*Ten, kto má Syna, má život; kto nemá Syna Božieho, nemá života. To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, ABY STE VEDELI, ŽE MÁTE VEČNÝ ŽIVOT a aby ste verili v meno Syna Božieho.*”

1Jn 3:14 „*MY VIEME, že sme prešli zo smrti do života.*“

Jn 1:12 „*...všetkým, KTORÍ HO PRIJALI, DAL PRÁVO A MOC stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno.*”

Jn 3:16 „*Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, ABY NIKTO, KTO VERÍ V NEHO, NEZAHYNUL, ale mal večný život.*”

Jn 5:24 „*Amen, amen vám hovorím, že TEN, KTO ČUJE MOJE SLOVO A VERÍ tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepôjde na súd, ale PREŠIEL ZO SMRTI DO ŽIVOTA.*”

Jn 11:25 „*Ja som vzkriesenie i život; TEN, KTO VERÍ VO MŇA, AJ KEBY ZOMREL, ŽIŤ BUDE.*”
Máš istotu spasenia? Si znovuzrodený? Prešiel si cez tesnú bránu?

Tieto otázky sú pre život človeka najdôležitejšie, ktoré si každý musí vyjasniť a zodpovedať!

Tesnú bránu pokánia nie je možné obísť! Nikto nemôže sa dostať do Božieho kráľovstva „cez plot“, iba cez /tesnú/ bránu! Pán Ježiš hovorí, že On je dvere do ovčince, a „*ten, kto nevchádza dverami do ovčince, ale prechádza inokade /cez plot!/, je zlodej a zbojník...*“ (Jn 10:1,9).

Apoštol Pavol život kresťana prirovnáva k behu na bežeckej dráhe (1Kor 9:24). Je to duchovný beh viery o víťazný veniec. Kresťanský život, ako aj beh, potrebuje dobrý, regulárny štart. Veľmi záleží na dobrom štarte, na dobrom začiatku. Štart, začiatok musí byť regulárny. Regulárne znovuzrodenie.

Raz deti v škole dostali domácu úlohu, aby napísali slohovú prácu na tému: Ako prichádzajú deti na svet? Mali sa o tom v rodine porozprávať a napísať na záver konklúziu, výsledok zistenia. Jeden chlapec sa pýta svojej mamy: „*Mami, ako som prišiel na svet?*“ Mama odpovedala: „*Dieťa, teba priniesol bocian.*“ – „*A ty ako si prišla na svet?*“ – „*Aj mňa priniesol bocian.*“ Chlapec ide za svojím dedkom: „*Dedko, ako si prišiel na svet?*“ – Dedko odpovedal: „*Dieťa, priniesol ma bocian.*“ Potom chlapec si sadol k stolu a na záver ankety napísal: „*V našej rodine už cez tri generácie nebolo regulárne narodenie!*“

Do Božieho kráľovstva je možno sa dostať len cez regulárne znovuzrodenie!

Štart teda musí byť regulárny. Avšak aj beh musí byť regulárny. Pretože, „*keď aj niekto zápasí nebude korunovaný, keby nezápasil zákonite /regulárne, podľa pravidiel/.*“ (2Tim 2:5). Teda bude diskvalifikovaný.

Písmo HOVORÍ o podmienkach spasenia, a keď si tieto podmienky splnil, Svätý Duch SVEDČÍ Tvojmu duchu o Božom synovstve (Rim 8:16), a tak, pretože Tvoj duch VIE, čo si už so svojim Bohom prežil, MÔŽEŠ MAŤ ISTOTU spasenia, istotu o tom, že patríš do Kristovej Cirkvi.

V TOMTO NEISTOM A CHAOTICKOM ČASE ČLOVEK POTREBUJE MAŤ POD SVOJIMI NOHAMI PEVNÚ PÔDU, ISTOTU! Musí existovať jeden pevný bod, na ktorý sa človek môže postaviť, a na ktorom, ako na pevnej skale, môže budovať svoj duchovný dom a mať istotu. Takáto pevná skala existuje, je to spoľahlivé Božie Slovo, Biblia. A Biblia svedčí o Ježišovi Kristovi, o nepohyblivej večnej Skale, v Ktorom, ako v Jedinom, je spasenie a večný život!

V dnešnom náboženskom svete, vo svete nesprávne chápaného humanizmu, v čase veľkých kompromisov, falošnej tolerancie a synkretizmu je veľmi populárne heslo: „*Každé náboženstvo vedie do neba, len s rôznymi cestami, a to moslimovia nazývajú rajom, budhisti Nirvánou. Preto musíme byť navzájom tolerantní!*“

A taktiež: „*Každé náboženstvo vedie k tomuto istému Bohu! Lenže každé náboženstvo Ho volá inak. Jedni Mu hovoria Jahve, Boh, iní Krišna, Višna, Alah..., Veľký duch... Nie je jedno, v koho a čo verím?*“

V určitom zmysle je pravda, každé náboženstvo vedie k tomuto istému Bohu, avšak nie je jedno, či ten jediný pravý Boh je mojím nebeským Otcem, alebo raz mi bude Sudcom!

PREČO PRÁVE KRISTUS?

Pán Ježiš odmieta každý synkretizmus. Jednoznačne a nekompromisne prehlasuje: „*Ja som cesta i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa.*“ (Ján 14:6).

Dnešný náboženský svet je ako veľké bludisko, labyrint, v ktorom je veľmi ťažko orientovať sa. Hovorili sme, že aj samotné kresťanstvo je veľmi „rôznorodé“, a k tomu spasiteľné nároky majú dokonca aj iné náboženské smery, pre ktoré toto prehlásenie Pána Ježiša znie veľmi pohoršujúco.

Má Pán Ježiš Kristus oprávnenie na takéto prehlásenie? Prečo? Ak by niekto tvrdil o sebe niečo také, ten by bol buď klamár, buď blázon alebo skutočne ten, za ktorého sa vydáva. Jeho rovesníci aj nepriatelia uznali, že On nebol ani klamár, ani blázon, teda bol skutočne tým, za ktorého sa vyhlasoval. Ani Jeho nepriatelia nedokázali Ho obviňovať zo žiadneho hriechu. Jeho morálna veľkosť vysoko presiahla každú normu a autoritu. On žil tak, ako učil.

Náboženstvá učia, že človek má schopnosť seba pomôcť, aby seba zachránil, spasil, polepšil, len tie schopnosti musí objaviť a aplikovať sám. Taktiež zmierenie s Bohom (bohmi) môže a musí dosiahnuť sám, zaslúžiť si s dobrými skutkami, obetovaním, rituálmi, sebatrýznením alebo meditáciou, a tak sa dostať do kontaktu s nadprirodzeným svetom.

Biblia však učí, a reálny život to potvrdzuje, že človek je hriechom skazený, beznádejne stratený, a preto medzi svätým Bohom a človekom je neprekonateľná priepasť. Hriešny človek zo svojej sily nemá možnosť túto priepasť premostiť a zdola dosiahnuť obnovenie vzťahu s Bohom. ALE svätý Boh sa sklonil k hriešnemu človeku, aby túto priepasť premostil, a tak obetovaním svojho Syna, Pána Ježiša Krista preňho priniesol záchranu, spasenie a pripravil cestu späť k sebe, k nebeskému Otcovi. Preto nie je iná cesta, len JEŽIŠ!

A TO Z NIEKOLKÝCH DÔVODOV:

a) Ani Budha, ani Mohamed, ani Konfucius netvrdil o sebe, že je Bohom, len Pán Ježiš Kristus.

b) V osobe Pána Ježiša Krista sa naplnili proroctvá Starého Zákona (miesto a okolnosti Jeho narodenia, účinkovanie, Jeho charakter, čas a podrobnosti Jeho utrpenia, smrti a vzkriesenia atď.). O zakladateľoch náboženstiev neboli žiadne proroctvá. Také požiadavky náboženstvá ani nenárokujejú.

c) Ani jedno náboženstvo nedáva riešenie na problém hriechu a odpustenie. V každom náboženstve človek musí seba samého zachrániť, spasiť, polepšiť, priazeň božstva si musí získať s rôznymi náboženskými výkonmi, a tak si zaslúžiť posmrtné večné blaho, čo prakticky nie je možné.

d) Ani Budha, ani Mohamed, ani Konfucius nezomrel za Tvoje hriechy, len Pán Ježiš Kristus.

e) Ani Budha, ani Mohamed, ani Konfucius nevstal z mŕtvych, len Pán Ježiš Kristus, potvrdzujúc tým, že je Bohom. Jeho život, Jeho ukrižovanie, ale aj Jeho vzkriesenie je historicky fakt, na dokazovanie ktorého na tomto mieste nie je dost' priestoru. Hrob a kosti Budhu a Mohameda sa našli, ale Ježišov hrob je prázdny. Keby vtedajší náboženský vodcovia chceli dokázať, že Jeho telo bolo ukradnuté, mohli to urobiť. Určite by boli poprevracali celý Jeruzalem a okolie, aby mŕtvolu našli, ale nič nedokázali urobiť.

f) Väčšina náboženstiev vlastne ani nie je náboženstvom, len určitou životnou filozofiou, lebo v nich žiadny osobný Boh nefiguruje (napr. konfucianizmus, budhizmus, taoizmus).

g) V islame síce figuruje osobný boh, ale porovnaj ho s Bohom Biblie, s Otcom Ježiša Krista, a uvidíš medzi nimi rozdiel. Biblické kresťanstvo nie je náboženstvom, ale osobným vzťahom so živým Bohom, skrze vieru v Pána Ježiša Krista.

h) O hinduizme a o iných polyteistických a animistických náboženstvách ani nehovorím, pretože len predstava existencie ich mnoho miliónov božstiev a ich uctievanie je pre triezvy ľudský rozum úplne neprijateľné. Žiaľ, mnoho miliónov ľudí v nich verí, ale ich životné podmienky potvrdzujú absurditu týchto božstiev.

i) Učenie a životný príklad Ježiša Krista vysoko presahuje učenie, život a morálku zakladateľov náboženstiev.

j) Filozofické systémy náboženstiev (budhizmus, hinduizmus atď.) sú neporovnateľne komplikovanejšie než jednoduchosť evanjelia Ježiša Krista.

Obťažnosť orientácie v dnešnom náboženskom svete ešte priťažujú obrovské organizačné snahy, ktoré v znamení tolerancie a na preklenutie rozdielov, sa usilujú zjednotiť všetkých kresťanov, všetky denominácie, ba pohanské náboženstvá – za cenu veľkých kompromisov – so zámerom vytvoriť jedinú povolenú celosvetovú „supercirkev, ktorú Biblia nazýva Babylonom (Zj 17:5). Kristova Cirkev nemôže sa stať súčasťou tejto jednoty, pretože pevne sa drží pravdy, že do nebeského kráľovstva ku Otcovi nie je žiadna iná cesta, len JEDINÝ KRISTUS. Voda s olejom, hlina so železom organicky sa nikdy nedokáže spojiť. Preto je potrebné, aby znovuzrodení kresťania bdeli a mali schopnosť poznávať znamenia doby a rozlišovať dobrého a zlého.

Túto iniciatívu začal ešte pápež Ján Pavol II. v roku 1986 (neskôr aj v 1993, 1994 a 2002), keď v meste Assisi organizoval stretnutia zástupcov rôznych, i nekresťanských náboženstiev. Benedikt XVI. v tomto duchu pokračoval. V roku 2011 na jeho pozvanie sa zišlo 300 vodcov svetových náboženstiev: islamskí klerici, rabíni, duchovní vodcovia hlavných indických náboženstiev, hinduizmu, budhizmu, džinizmu a sikhizmu, predstavitelia zarathuštrizmu, baháizmu, taoizmu, konfucianizmu a tradičných afrických i amerických animistických náboženstiev. V roku 2012 prvýkrát sa stretnutia zúčastnili aj štyria ateisti. Pápež František v roku 2016 tieto synkretistické stretnutia zorganizoval už pre 500 predstaviteľov týchto náboženstiev.

V tejto poslednej dobe duchovný boj sa vyostruje aj na iných frontoch.

Na oblasti duchovna. Počas uplynulých desaťročí spoločnosť bola silno poznačená s ideológiou tzv. „vedeckého“ ateizmu, materializmu a Darwinovej evolúcie. Materialistický svetonázor však neuspokojuje duchovné potreby človeka, a preto, podľa môjho pozorovania, ľudia zrazu sú viac otvorení pre každý druh nadprirodzeného a bez selekcie hltajú všetko, čo je duchovne zaujímavé, od ktorých vecí očakávajú pomoc. Sú to rôzne staronové východné náboženstvá, filozofie, povery, veštenie, horoskopy, mágia, okultizmus, špiritizmus, psychotronika, prírodné liečiteľstvo a iné. Žiaľ, táto tendencia nevedie k jedinému živému Bohu, ale k synkretickej zmesi panteizmu, mystiky, ezoteriky, pohanských a východných náboženstiev, ktoré zastrešuje hnutie NEW AGE, ktoré učí, že boh, človek a príroda spolu tvoria kozmickú duchovnú jednotu. Človek je boh, časťou božstva, len musí v sebe objaviť a rozvíjať svoje božské vlastnosti.

Ďalší front duchovného boja je na morálnej oblasti v rámci politického boja o tzv. „konzervatívne“ hodnoty, ktoré sú napádané politickým ultra-liberalizmom, ktoré v znamení demokracie a tolerancie bojuje za práva tzv. menšín. Za práva LGBTI komunity umožniť im uzavrieť manželstvo, adaptovať deti, za práva žien legálne zabíjať svoje deti pred narodením, za tzv. gender-ideológiu... a iné, ktoré sú priam v rozpore s biblickými morálnymi princípmi. Na Slovensku je to aktuálna téma, lebo vo víre koronavírusu kresťanskí parlamentní poslanci a nová vláda sú vystavení ostrým útokom zo strany ultra-liberalistov. Zvlášť minister zdravotníctva, brat Marek Krajčí, ktorý je terčom útokov aj na odbornej oblasti /interrupcia je lekárska problematika/, aj na duchovnej oblasti, kde – pretože je kresťan – hlavne zo strany bulvárnej médií, dostáva údery aj „pod pás“.

Preto potrebujú naše modlitby!

Najbližšie už skutočne pokračujeme s témou: Ako Boh jedná so svojou Cirkvou v období epidémie COVID-19?

(Pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Priatelia!

Čím ďalej pokračujem v písaní týchto úvah, tým viac si uvedomujem vážnosť úlohy, ktorú som na začiatku korona-krízy pre seba prijal. Čím ďalej, tým viac si uvedomujem zodpovednosť pred Bohom za to, čo píšem. Počas mojej kazateľskej služby, keď som sa pripravoval na kázanie, príprava niekedy išla hladko, niekedy však kázeň som musel ťažko „rodiť“. Možno preto, lebo niektoré témy sú ľahším, iné sú ťažším „pokrmom“, ktoré najprv kazateľ musí stráviť. Viete, nie je to jedno, čo kazateľ káže! Výrečný kazateľ dokáže hovoriť na hocijakú tému – alebo len tak, aj bez témy, na povzbudenie či na zábavu. Niektorí mnoho rozprávajú, ale nehovoria nič. Ja nie som výrečný, ale možno, kdekoľvek by som otvoril Bibliu, vedel by som z nej niečo rozprávať. To však nemuselo by byť aktuálnym a relevantným posolstvom od Boha. Za Slovo od Boha je potrebné zápasiť: „*Pane, čo chceš hovoriť svojmu ľudu?*“ Každý Boží služobník si uvedomuje (mal by si uvedomiť!) svoju zodpovednosť pred Bohom, aby mal sluch počuť hlas Svätého Ducha a zboru odovzdať nie svoje myšlienky a názory, ale Boží odkaz, kázať Božie Slovo! A to niekedy nie je ľahké. Nie je ľahké ani od Pána prijať, porozumieť a stráviť, ale ani odovzdať.

Najmä, keď kazateľ má kázať, tak ako Ezechiel mal prorokovať, tvrdošijným ľuďom. Pri svojom povolaní do služby dostal úlohu: „*Vezmi a zjedz tú knihu!*“ (Ez 2:3-3:11). V Zj 10:8-10 čítame, že aj apoštol Ján dostal raz podobnú úlohu: „*Vezmi a zjedz tú knihu! V tvojich ústach bude sladká ako med, ale v bruchu ti spôsobí horkosť.*“

Čo to znamená? Keď prorok či kazateľ počuje slovo od Boha, je to sladký pocit. Boh ma pocítil tým, že ku mne hovoril. Keď som bol kazateľom, mnohokrát sa stálo, že som od pondelka sa modlil, aby mi Pán dal Slovo na ďalšiu nedeľu, a to Slovo neprichádzalo, len niekedy sobotu poobede. Aký som bol šťastný! Pán mi dal Slovo, haleluja! Slovo od Hospodina je sladké ako med. Ale to Slovo niekedy bolo tvrdé a nebolo to príjemné ani prijať, ani odovzdať. Najprv bolo potrebné ho prežívať, stráviť a v žalúdku to zhorklo tak, že sa mi zvieral žalúdok: „*Pane, naozaj, je to Slovo od Teba?*“

Božie Slovo je príjemne počúvať, čítať, (napr. o Božej láske, o zázrakoch), aj kázať, keď je to slovo povzbudenia. Ale keď Božie Slovo má spôsobiť zmenu v našom živote, tak je to niekedy ako skalpel chirurga. Zraňuje, a to je nepríjemné, ale prináša život, odstraňuje rakovinu. „*Lebo Slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a spôsobné posúdiť myšlienky a mysle srdca.*“ (Žid 4:12).

Podobne prežíval aj prorok Jeremiáš. Najprv Božie Slovo mu „chutilo“: „*Keď som počul tvoje slová, zjedol som ich, tvoje slová mi boli rozkošou a radosťou srdca.*“ (Jer 15:16). Neskôr však, keď narazil na odpor a tvrdohlavosť Božieho ľudu, narieka Hospodinovi: „*Nahováral si ma, Hospodine, a dal som sa nahovoriť; bol si mocnejší ako ja a premohol si. Som za posmech každého dňa, každý z nich sa mi posmieva. Lebo kedykoľvek hovorím, kričím. Násilie a zhuba! volám. Lebo mi je slovo Hospodinovo na potupu a na útržku každého dňa. A povedal som: Nebudem ho spomínať ani nebudem viacej hovoriť v jeho mene. Ale je to v mojom srdci ako horiaci oheň, zavretý v mojich kostiach, a ustal som zdržať ani nevládzem.*“ (Jer 20:7-9). Neskôr mu Pán povedal: „*Či nie je moje slovo ako oheň? - hovorí Hospodin, a ako kladivo, ktoré rozráža skalú?*“ (Jer 23:29).

Aj ja som sa snažil „vykľučkovať“, a možno preto som sa ešte nezaoberal s avizovanou témou: „*Ako sa stala z Filadelfie Laodícia?*“ Táto téma totiž je už „tvrdší pokrm“. Napriek tomu však mojou motiváciou je láska. Láska k môjmu Pánovi a Spasiteľovi a láska k Jeho ľudu. Slovo pravdy v láske, ktoré síce nie je vždy príjemné, ale keď ju prijmete do srdca, prináša nám záchranu! Ako ap. Jakub hovorí: „*Preto v tichej krotkosti prijmite vsadené slovo, ktoré má moc spasíť vaše duše.*“ (Jak 1:21).

Dnes teda trocha „pritvrdzujeme“?!

Ako sme videli v 16. časti, apoštol Ján dostal úlohu od Pána Ježiša napísať sedem listov „anjelom“ siedmich zborov v Malej Ázii. ADRESÁTMI TÝCHTO LISTOV SÚ JEDNOTLIVÍ „ANJELI ZBOROV“. Podľa niektorých vykladačov každý zbor má svojho anjela. Tu však sa nejedná sa o duchovných anjelských bytostí, ale o /fyzických/ bytostí zodpovedných za stav zborov. Adresáti sú teda pastori zborov, obsah však hovorí „o duchu“, ktorý v tom ktorom zbore vládol.

Ján mal zodpovednosť počuť Boží hlas, a pastori zborov mali zodpovednosť odkazy Pána Ježiša prečítať, obsah listov prijať, uvedomiť si a podľa odkazu sa chovať, resp. urobiť nápravu.

Keď Pán Ježiš Jánovi listy diktoval, možno sám sa divil tomu, aký je Pánov názor na duchovný stav niektorých zborov. Možno, ľahšie by mu bolo napísať povzbudzujúce listy rovnakým obsahom všetkým zborom, než to, čo Pán mu diktoval.

Iste bolo mu ľahké písať do Filadelfii a do Smyrny, ktoré dostali od Pána samé pochvaly, ale do zboru v Efeze, kde podľa tradície Ján pred vyhnanstvom pôsobil, nebolo mu príjemné počúvať Pánove výčitky: „Opustil si prvú lásku.“

PASTOR ZBORU – anjel zboru MÁ VEĽKÚ ZODPOVEDNOSŤ za duchovný stav zboru, teda za to, aký duch panuje v zbore. Mohli by sme povedať, že PASTOR ZBORU JE „STRÁŽNYM ANJELOM“ ZBORU, ktorý stráži čistotu učenia, morálky a vzťahov v zbore. V STAROM ZÁKONE TAKÝMI „STRÁŽNYMI ANJELMI“ BOLI PROROCI. Volali ich aj „vidiaci“-mi.

Prorokovi Ezechielovi Pán povedal: „Synu človeka, dal som ťa za strážcu domu Izraelovmu, aby si počujúc slovo z mojich úst napomenul ich odo mňa.“ (Ez 3:17). Potom ho varuje, že keby strážca uvidel nebezpečenstvo a zatrúbil by na trúbu a napomenul by ľud, ale keby niekto počul zvuk trúby a nedal by sa napomenúť, a preto by zahynul, jeho krv bude na jeho hlavu. Pretože, keby sa bol dal napomenúť, bol by zachránil svoju dušu. A zase strážca, keby uvidel prichádzajúce nebezpečenstvo, a nezatrúbil by na trúbu, a ľud by nebol napomenutý, a nepriateľ by prišiel a vzal by niektorú dušu z nich, jeho krv Boh bude vyhľadávať z ruky strážcu. (Ez 33:2-7).

PROROK JE OKO. Vidí aj to, čo ostatní nevidia. Strážca má veľkú zodpovednosť. Potrebuje dobré oči, svedomitosť a bdelosť. Pre jeho zlyhanie sa celé mesto mohlo dostať do smrteľného nebezpečenstva. Ale keď včas zbadal nepriateľa, zatrúbil a tak napomenul ľud, a ľud mohol byť zachránený. Prorok užitočnú službu môže vykonať, keď skrz Svätého Ducha včas oznamuje nebezpečenstvo budúcnosti a včas vyzýva, aby Boží ľud sa pripravil, načerpal silu, zhromaždil olej. Povzbudzuje zomdlených a na modlitbách stráži, možno aj cez noci a bojuje za tých, ktorým hrozí stroskotanie duše.

PROROCKÁ SLUŽBA JE VODCOVSKÁ SLUŽBA V CIRKVI. Niektorí ľudia medzi prorokom a veštom dávajú znamienko rovnosti. Prorok nie je veštec. Veštec pomocou nečistých duchov sa snaží niečo dozvedieť z budúcnosti. Boh veštenie prísne zakazuje. Prorok neskúma budúcnosť, ale od Boha zjavené veci oznamuje ľuďom. Keď prorok niečo predpovedá z budúcnosti, robí to preto, lebo Boh sa rozhodol svojmu ľudu niečo oznámiť z toho, čo chce urobiť a chce svoj ľud nato pripraviť.

Podľa Ef 4:11-16 Boh dal cirkvi niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, niektorých za evanjelistov, niektorých za pastora a učiteľov na budovanie cirkvi a na vystrojenie svätých ku službe. Medzi nimi je súlad, spolupráca.

Architektom cirkvi je Boh, ktorý nám dal projekt stavby, Bibliu. Službu apoštola by sme mohli pripodobniť stavbyvedúcemu, ktorý má širší prehľad nad celou stavbou a v určitej oblasti riadi stavbu. Prorok je ako stavebný dozor, ktorý má oči vidieť a korigovať odchýlky od Božieho projektu.

Prorok vidí aj stav Božieho ľudu s Božími očami, ktorý nie vždy je potešujúci a musí hovoriť Božie Slovo konkrétne do situácie, čo často vyvolá nepochopenie a odpor. Evanjelista je ten, skrz službu ktorého Boh mŕtve kamene premení na živé a ktorý tie oživené kamene, akoby „nákladiakom“, nahromadil do zhromaždenia. V zbere pôsobí pastor a učiteľ, ktorí majú za úlohu tieto nahromadené živé kamene zabudovať do zboru, kým spojivom medzi kameňmi je láska. Toto je Boží plán. Cirkvev, zbor nie je hromada kameňov, nie klub, ale podľa Božích plánov, v krásnom Božom poriadku postavený duchovný chrám.

DNES CHCEM HOVORIŤ K SIEDMIM ZBOROM. To znamená: zborom, ktoré zahrňujú veriaciach Kristovej Cirkvi. Ako sme videli – napriek tomu, že kresťanstvo je veľmi „rôznorodé“ – pred Bohom na zemi nie je niekoľko sto druhov cirkvi, zborov či denominácií, iba sedem. Nie je ôsma kategória. Sedem je v Biblii často opakujúce číslo, ktoré znázorňuje plnosť.

Videli sme, že na základe charakteristík jednotlivých zborov môžeme zoradiť aj dnešných kresťanov, dnešné zbory aj samých seba do jednej z tých siedmich kategórií. Postavme sa teda do Božieho svetla, aj ty aj ja, a skúmajme svoj život, kde sa nachádzame?

Hovorili sme, že sme kresťania, teda nie sme Židia. Boh s Izraelom bude sa zaoberať osobitne.

Hovorili sme o dnešnom náboženskom svete, o rôznych pohanských náboženstvách, a sme konštatovali, že k živému Bohu, k nebeskému Otcovi vedie len jedna cesta skrze Pána Ježiša Krista. Hovorili sme, že Boh jedná a bude jednať aj s tými pohanskými národmi osobitne. Boh tento svet bude spravodlivo súdiť. Avšak, pretože miluje svet, chce ho zachrániť. Chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy. Vo svojom Synovi, v Ježišovi Kristovi pripravil záchranu pre všetkých ľudí.

Hovorili sme, že do Kristovej Cirkvi môžu patriť len znovuzrodení ľudia, a tak k celku „siedmich zborov“ nepatria formálni kresťania, ani náboženské spoločnosti, ktoré majú evidentné nebiblické, falošné učenie. Denominácie, ktoré možno sa považujú za kresťanské, ale napríklad neuznávajú Božiu trojjedinosť, či božskú podstatu Pána Ježiša Krista, alebo uctieávajú modly.

Prepáčte, Boh ma vidí, že nechcem súdiť nikoho, aj ja som spasení len z milosti a bola to veľká Božia milosť, ktorá ma ako veľkého hriešnika zachránila. Avšak pre objasnenie tejto témy potrebujeme sa naučiť veci rozlišovať, *distingvovať*. Na strednej škole som mal profesora, ktorého obľúbeným slovným zvratom bolo: „*Musíte sa naučiť distingvovať!*“ Ja som len teraz (po 60. rokoch), pri písaní týchto riadkov sa rozpamätal a si uvedomujem, čo to vlastne znamená (rozlišovať, rozpoznať, diferencovať) a aké je to dôležité. Ja nemienim rozlišovať, súdiť ľudí. Dokonca **POZNÁM ĽUDÍ, KTORÍ BY PODĽA MÔJHO NÁZORU ZASLÚŽILI SPASENIE, KEBY TO BOLO PRE ZÁSLUHY.** Tak ako ja ich poznám, sú takmer dokonalí ľudia! Mám ich veľmi rád! Avšak nie ja určujem cestu spasenia do neba. Tou cestou je Pán Ježiš Kristus. Pretože „*všetci zhrešili a postrádajú sláva Božej!*“

Zvyknem hovoriť, že v nebi budú tri zázraky. Prvý zázrak bude, že budú tam ľudia, o ktorých sme nikdy nemysleli, že sa dostanú do neba, pretože sme ich považovali za príliš veľkých hriešnikov. Druhý zázrak bude, že nebudú tam tí, o ktorých sme boli presvedčení, že si zaslúžia neba, pretože sme ich poznali ako dobrých pobožných ľudí. Tretí a najväčší zázrak bude, keď z Božej milosti aj ja tam budem! Z milosti Božej a pre zásluhy Pána Ježiša Krista!

Takže, keď odpočítame Židov, príslušníkov iných náboženstiev a formálnych kresťanov, okruh skupiny „siedmich zborov“ sa zužuje. Zostane na scéne Efez, Smyrna, Pergamum, Tyatíra, Sárdis, Filadelfia a Laodícia.

Do ktorej skupiny by si sa zariadil?

(Pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Priatelia!

Skôr než by som pokračoval našu hlavnú tému: Ako Boh jedná so svojou Cirkvou? – potrebujeme pochopiť dnešný stav Cirkvi a dať si otázku: Potrebuje Cirkev, aby Boh s ňou ešte jednal, alebo Cirkev už je pripravená na Pánov príchod? Plní, či už splnila Cirkev svoje poslanie? Je Cirkev tá slávna a víťazná, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, je svätá a bezvadná (Ef 5:27), akú Pán ju chce vidieť? Alebo, taká nikdy ani nebude?

Verím, že Cirkev Ježiša Krista bude svätá a bezvadná a bude pripravená na nebeskú oslavu, avšak otázkou je, či ty a ja budeme jej súčasťou? Pán ešte čaká, možno kvôli Tebe, ale keď sa naplní čas, On príde, či už budeme hotoví alebo nie.

V predošlej časti sme v súvislosti s odkazmi „anjelom“ siedmich zborov hovorili, že adresátom každého listu je pastor zboru, ako „strážny anjel“, ktorý je zodpovedný za duchovný stav zboru.

Hovorili sme, že okruh skupiny „siedmich zborov“ zahrňuje veriacich Kristovej Cirkvi. Na základe týchto charakteristík zborov môžeme zoradiť do niektorej skupiny aj dnešných kresťanov, dnešné zbory aj cirkev. Aj samých seba.

ZOBERME TERAZ POD DROBNOHĽAD TIETO ZBORY S FÓKUSOM NA DNEŠNÚ DOBU, a postavme sa do Božieho svetla, aj ty aj ja, aby sme zhodnotili svoj život a skúmali, do ktorej kategórie by sme mohli byť pred Bohom zoradení. Je však ešte čas na zmenu, na pokánie, na nápravu a Pán každej kategórii dáva šancu, aby zvíťazili a boli s Ním, keď On príde.

NESĽUBUJEM TERAZ ĽAHKÉ ČÍTANIE. Ale aj tu musíme vedieť „distingvovať“! Určite sú medzi čitateľmi vo viere ešte začiatočníci, duchovné bábätká, Božie deti, ktorí ešte potrebujú mlieko, a je to samozrejmosť. Avšak, myslím si, že väčšina čitateľov je už dlhoroční veriaci, ktorí by už mali byť schopní – keď ale nie sú 40 ročné bábätká! – stráviť aj tvrďší pokrm. (Žid 5:12-14, 1Pt 2:2).

Teda, teraz ešte je čas na zmenu, na pokánie, je to ešte čas Božej milosti. Pred príchodom Pána Ježiša však nastane rozdelenie, oddelenie pšenice od plevy (Mt 3:12), oddelenie múdrych panien od bláznivých (Mt 25:1-13). Múdre a bláznivé panny dnes sú spolu, pšenica a kúkoľ rastú spolu, ani pleva nie je oddelená od čistej pšenice. Ľudia vo svete hľadajú na kresťanstvo cez prizmu vlastných – zväčša negatívnych – skúseností s cirkvou, na základe nelichotivých historických faktov, alebo poloprávd, resp. skreslených informácií bulvárnych médií. **POPRITOM VŠETKÝCH KREŠŤANOV „DÁVAJÚ DO JEDNÉHO VRECA“.** Spoločnosť hľadá na kresťanstvo tak ako kresťanstvo sa správalo počas stáročia, hlavne v stredoveku, cez inkvizíciu a križiacke výpravy. Je pravdou, že v minulosti pod rúškom „cirkvi“ sa konali veci, ktoré spôsobili hanbu pre celé kresťanstvo a znehodnotili jeho kredit. Žiaľ, ani v dnešnej dobe nemá cirkev dobré meno. Aj dnes sa dejú škandály, ktoré odrádzajú ľudí nielen od cirkvi, ale aj od Boha. Kresťanstvo ako ceremoniálna inštitúcia, zlyhala. Ako soľ, ktorá stratila svoju slaň, pre spoločnosť nemôže ponúknuť relevantnú alternatívu zmyslu života, a preto – podľa podobenstva Pána Ježiša – „*na nič viacej sa nehodí, len aby bola von vyhodená a pošliapaná od ľudí.*“ (Mt 5,13). **TO VŠAK NEZNAMENÁ, ŽE DOBRÁ SOĽ UŽ NEEXISTUJE!**

My tu vidíme samých seba, aj ľudia nás vidia, poznajú a zoraďujú nás podľa toho čo vidia a aké skúsenosti majú s cirkvou – aj s nami! Určite vidia, že sú tu nejaké ceremoniálne cirkvi – to sa nedá prehliadnuť – ako Pergamum a Thiatýra. (Vid' 16. časť.) Niektoré denominácie vidia tak ako Pán: „*Máš meno, že žiješ, ale si mŕtvý!*“ – to je ten skostnatený Sardis. Možno poznajú kresťanov, ktorí kedysi boli vrúcni, dokonca ich považovali za fanatikov, ale teraz už ich láska ochladla, ako v Eféze. Možno, majú vedomosti o tom, že v niektorých častiach sveta kresťania sú prenasledovaní, ako kedysi v Smyrne. Nevieť, či ľudia okolo nás poznajú aj veriacich, alebo zbor s charakteristikou Filadelfie, či skôr Laodíciu so svojou vlažnosťou?

My tu vidíme samých seba, aj ľudia nás vidia a posudzujú nás nejako, aj spoločnosť vidí kresťanstvo nejako, ale najdôležitejšou otázkou je: AKO VIDÍ CIRKEV BOH?

I keď aj my sami vidíme nedostatky v Cirkvi, i keď aj výhrady spoločnosti sú sčasti oprávnené, predsa môžeme povedať, že BOH HLADÍ NA CIRKEV SKRZ KRV PÁNA JEŽIŠA ako na dokonalé dielo. V spektre večnosti. Pre Cirkev to však je výzva, ktorá znamená, že to Božie videnie Cirkvi a realita, skutočný stav Cirkvi musí sa doladiť. A preto Pán jedná a ešte bude jednáť so svojou Cirkvou, „*aby ju posvätil, očistil..., aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná.*“ (Ef 5:27). A keď to pochopíme, musíme pripustiť, že Boh aj cez koronakrízu má zámer pre formovanie a prípravu Cirkvi na stretnutie s nebeským Ženíchom.

Pretože – ako som už povedal – COVID-19 je Božie klopanie pre svet, ale aj pre Cirkev.

Pán vidí Cirkev v spektre týchto siedmich kategórií: Efez, Smyrna, Pergamum, Tyatíra, Sárdis, Filadelfia a Laodícia.

Ako sme v 16. časti videli, a v nasledujúcich stránkach ešte podrobnejšie rozoberieme, k väčšine týchto zborov Pán mal, resp. aj dnes má nejaké výhrady a napomenutia, a len k zborom typu Smyrna a Filadelfia nemá. Momentálne túto skupinu bezúhonných by sme mohli nazvať tým „malým stádočkom“, ktorým Otec zaslúbil dať kráľovstvo. „*Neboj sa, malé stádočko! Lebo sa zaľúbilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo!*“ (Lk 12:32). S ostatnými Pán ešte má prácu, a so svojou Cirkvou ešte bude jednáť. Pretože svoju nevestu chce pripraviť na svadbu Baránkovu.

JE TU EFEZ. Efez charakterizuje smutné konštatovanie Pána Ježiša: „*Opustil si prvú lásku.*“ Najprv pochvala: „*Znám tvoje skutky aj tvoju prácu aj tvoju trpezlivosť..., že máš trpezlivosť a pracoval si pre moje meno... Ale mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.*“

Tento pastor „anjel zboru“ bol obdivuhodne neúnavný. Trpezlivo pracoval a sa neunavil. Mal obdarovania duchovných darov, zvlášť dar rozoznania duchov. Nemohol zničiť zlých, falošných apoštolov, skúsil ich a odhalil ich. Zabránil tomu, aby sa vlci dostali do stáda a rozbili stádo. Tento pastor ich odhalil, že sú falošní apoštolovia.

S dojatým srdcom by sme mohli povedať, že pred nami stojí jeden verný, ba dokonalý človek. Keby sme dnes počuli o niekom takéto zhodnotenie od Boha, boli by sme užasnutí. Môže mať tento „anjel“ nejaké nedostatky? Dokonalý pastor, dokonalý zbor!? Aké kvality! – No predsa: „*Mám však niečo – veľmi závažné – proti tebe, že si opustil prvú lásku!*“ Je to možné? Ako mohol robiť ten pastor to všetko bez prvej lásky? Mal obdarovania, schopnosti, výkony, avšak obdarovania ani duchovné dary nespasia nikoho.

„*Mám proti tebe to, že si opustil svoju prvú lásku.*“ – To čo robíš, robíš z rutiny, z povinnosti, pre výkon či pre získanie uznania, ale nie z lásky! Tvoje výkony nie sú motivované s láskou a takéto služba nemá cenu. Je to stav ochladnutia, odklon od pôvodného stavu, ktorý niekedy bol úplne preniknutý s vrúcnu láskou.

Pamätáš sa na svoju veľkú „prvú lásku“? V stave prvej lásky človek nemyslí na nič a na nikoho iného, len na tú milovanú osobu. Mnohí kresťania snád' nikdy neboli v stave prvej lásky ako nevesta voči ženíchovi. Je to podobné, ako keď sa dievča vydá, ale skutočne nikdy nebola zaľúbená do svojho muža. Tak isto mnohí kresťania v skutočnosti nikdy tak naozaj nezamilovali si svojho nebeského Ženícha. Možno zamilovali si nejaké kresťanské programy, piesne, chvály, spoločenstvo, kamarátov v zbere, ale nie Pána a Jeho Slovo. Nerobia zlé už len kvôli svojej cti, alebo pretože sa boja trestu, ale nikdy neboli zamilovaní do Pána Ježiša.

Iní na začiatku Pána vrúcne milovali, ale neskôr pre nejakú príčinu táto láska ochladla. Stav ochladnutia prvej lásky najviac charakterizuje nedostatok túžby po Bohu, po Božom Slove a po obecenstve. Chýba vášeň a túžba.

V stave prvej lásky v mojom živote na prvom mieste je Kristus. Aj v ťažkých časoch vyznávam ako Pavol: „Ktože ma môže odlúčiť od lásky Kristovej?“ (Rim 8:35-39). V stave ochladnutia prvej lásky človeka môže odlúčiť od zboru, ba aj „od lásky Kristovej“ aj malička urážka.

Čo je príčinou toho stavu, keď táto láska ochladne? – Konkurencie. Ten „tretí“ ako v manželstve. Nejaký sok, nejaká modla. Niečo, čo si človek uprednostňuje, viac si zamiluje. Tak ako Démas zamiloval tento svet a apoštolu Pavla opustil. (2Tim 4:10).

Mnohí sa modlia: „*Pane, navráť mi prvú lásku!*“ – Neobviňuj Pána! On ti nezobral prvú lásku! Tu nie je napísané ani to, že si „stratil“ prvú lásku. Človek môže niečo stratiť náhodou, pre svoju nepozornosť. Ale je napísané, že si prvú lásku „opustil“. To nie je náhoda, ale je to vedomé rozhodnutie. Tak ako panenstvo nie je možné náhodou stratiť, len niekomu vedome a nenávratne dať. Prvú lásku však je možné získať späť. Keď ju naozaj chceš, vráť sa k tomu bodu, kde si ju opustil!

Pán tu veľmi prísne hovorí: „*Pamätaj teda odkiaľ si vypadol, a čiň pokánie a čiň prvé skutky.*“

Vidíme, že otázka prvej lásky, zaľúbenosti voči Pánovi, či túto prvú lásku máme alebo nemáme, nemôže byť pre nás ľahostajná. Lebo „*prídem proti tebe a pohnem tvoj svietnik z jeho miesta, keď neučiníš pokánie.*“ A to je súd!

SMYRNA predstavuje chudobnú, trpiacu, prenasledovanú, ale vernú cirkev – bez výčitiek: „*Znám tvoje skutky... aj tvoje súženie aj tvoju chudobu – ale si bohatý! Nič sa neboj toho, čo máš trpieť.*“

SÚŽENIE, UTRPENIE, CHUDOBA – ALE SI BOHATÝ!

Nikto nemá rád utrpenie. Najradšej by sme sa mu vyhli. Utrpenia však prichádzajú (fyzické bolesti, nemoc, obavy, problémy, sklamania).

INÉ JE VŠAK UTRPENIE PRE PÁNA JEŽIŠA! On povedal: „*Blahoslavení budete, keď vás budú haníť a prenasledovať a luhajúc hovoriť na vás všetko zlé, pre mňa. Radujte sa a plesajte, lebo je mnohá vaša odplata v nebesiach.*“ (Mt 5:11-12). Keď nerobíš kompromisy, aj to je utrpenie, ale máš pokoj s Bohom. Keď urobíš kompromisy so svetom, na chvíľu ti dá pokoj, ale potom musíš urobiť ďalšie kompromisy, čo pôsobí nepokoj s Bohom a výčitky svedomia: „*ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím.*“ (Jk 4:4). Pilát chcel byť priateľom cisára a preto Ježiša vydal na smrť. (Jn 19:12). Nakoniec stratil aj priateľstvo cisára a zomrel vo vyhnanstve.

Veriaci v Smyrne boli kruto prenasledovaní. Smyrna je obrazom prenasledovaného zboru všetkých čias.

Dnes u nás nie je fyzické prenasledovanie, ale skôr sú psychické tlaky. Je to duchovný boj v sebe o zásadovosť, o vernosť k Písmu, o poslušnosť Bohu, o nekompromisné stanovisko, o rozhodnutia podľa Božej vôle. Ďalej sú to pokušenia, lákania zo strany sveta. Ak sa prispôbiš, svet ťa bude mať rád, pretože svet miluje to, čo je jeho. Ale „*vy nie ste z tohto sveta. Keby ste boli z tohto sveta, svet by vás mal rád.*“ (Jn 15:19). „*Nemilujte tento svet ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej. Lebo nič z toho, čo je na svete - žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbná pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. A svet ide ta /do zahynutia/ i jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá na veky.*“ (1Jn 2:15-17)

Pred nami je cesta vernosti aj za cenu života. K tomu však je potrebné položiť svoj život dnes. Pán Ježiš Kristus hovorí: „*Ten, kto chce zachrániť svoj život, stratí ho, ale ak niekto položí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni ho pre večnosť. Lebo čože to osoží človekovi, keby získal hoci aj celý svet a svoju dušu utratil?*“ (Mt 16:25-26)

„*Nič sa neboj toho, čo máš trpieť!*“ – Lebo Smyrna, ty si dostala tú milosť... trpieť. „*Lebo vám je z milosti daná za Krista, nie len aby ste v neho verili, ale aj aby ste za neho trpeli.*“ (Fil 1:29).

1Pt 4:12-16 „*Milovaní, nedivte sa ohňu, ktorý prišiel na vás pre vaše skúšanie, ako čo by sa vám diala čudná vec. Ale nakoľko máte účasť na utrpeniach Kristových, radujte sa, aby ste sa aj pri zjavení jeho slávy radovali plesajúc. Ak vás hanobia pre meno Kristovo, blahoslavení ste, lebo Duch slávy a Duch Boží odpočíva na vás, ktorému sa u nich rúhajú, ale u vás ho oslavujú. Lebo nech nikto z vás netrpí ako vrah alebo zlodej alebo ako taký, ktorý robí zlé,... ale ak trpí ako kresťan, nech sa nehanbí, ale nech oslavuje Boha.*“

Prenasledovanie a fyzické utrpenie kresťanov dnes je na mnohých častiach sveta (arabské štáty, Inda, Čína).

Prenasledovanie cirkvi nikdy neškodila, len ju zjednocovala a udržala v čistote, aby cirkev o toľko mocnejšie a efektívnejšie niesla posolstvo evanjelia. Krv svätých je sejba.

Prenasledovanie „nehrozí“, iba tým, ktorí budú chcieť žiť pobožné, ktorí neurobia kompromisy a neberú na seba pečať šelmy. *„Ale aj všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať.“* (2Tim 3:12). Veriacim polovičným srdcom to „nehrozí“, ale hrozí niečo iné. Pavol hovorí, že trpieť pre Krista je milosť: *„Je vám daná tá milosť...“* (Fil 1:29). Teda „nehrozí“..., – nie je to hrozba, ale milosť byť hodný na mučenie. Predpokladám, že ešte aj my okúsime aj túto „milosť“. Budme na to /aj psychicky/ pripravení!

„Bud' verný až do smrti, a dám ti korunu života!“ (Zj 2:10).

PERGAMUM charakterizuje výrok Pána Ježiša: *„Znám tvoje skutky aj to, kde bývaš, kde je trón satanov, a držíš moje meno a nezaprel si vieru... Ale mám niečo málo proti tebe: že tam máš tých, ktorí držia učenie Balámovo... aj ty takých, ktorí držia učenie nikolaitov, čo nenávidím.“*

Najprv je pochvala: *„Držíš moje meno a nezaprel si moju vieru ani vo dňoch, Antipasa, ktorého zabili u vás.“*

Nie je ľahké byť verným tam, kde je pevnosť satana. Pán to vie. Tento pastor a zbor žil v ťažkých podmienkach, kde bola koncentrovaná modloslužba, trón satanov. On tento diabolský vplyv odhalil, vieru zachoval. Zbor mal aj mučeníka.

Pán predsa mal nejaké výčitky: *„...že tam máš tých, ktorí držia učenie Balámovo, ktorý učil Baláka, ako položiť úraz pred synov Izraelových, aby jedli obetované modlám a smilnili.“*

Čo je to „učenie Balámovo“?

Príbeh je napísaný v 4M 25:1-9 a 31:16. Keď snaha Moabského kráľa Baláka zlorečiť izraelskému národu skrz Baláma sa nepodarila, Balák na Balámovu radu zmenil taktiku. Balám nemohol Izraelovi zlorečiť, pretože Hospodin Izraela chcel požeňať. Baláma však lákala odmena, lákalo ho zlato, ktoré nechcel nechať ujsť. Preto zo ziskuchtivosti vymyslel, že keby moábske ženy dokázali zviešť Izraelitov k modlárstvu a nemorálnosti, nebolo by potrebné ich viac prekliatť, lebo sám Boh by na nich poslal súd. Balák si teda vybral atraktívne moábske ženy, ktoré vedeli ako treba omámiť a poškvriť fyzicky aj duchovne synov Izraelových. A tak zahynulo mečom 24000 Izraelitov.

Takéto počínanie Boh nazýva Balámovou cestou. Je to dobrovoľná odchýlka od Božieho Slova, kompromis, znásilnenie svedomia pre vidinu finančného zisku či uznania. Učenie Balámovo je učenie o kompromise pre ziskuchtivosť, prosperitu a popularitu – mzda neprávosti, mzda Balámova. (2Pt 2:15 Júda v. 11.).

Tento pastor nebol dost' obozretný a aby nestratil svoju popularitu, podvolil sa nátlaku ľudí, možno pre nejaké „módne trendy“ a pre mrzký zisk zavrel svoje oči, vzdal sa svojich biblických zásad, nechal sa podplatiť a zaslepiť. Do zboru sa dostal duch tohto sveta, duch nemravnosti a mamonárstva.

Balám je kombináciou služobníka nadprirodzeným obdarovaním a skazeným charakterom. V dnešnej cirkvi vidíme čím ďalej tým viac služieb a služobníkov s podobnou kombináciou a skrytou motiváciou. Málokto z nich však to prizná, pretože *„najľstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť.“* (Jer 17:9). Balám bol pokúšaný láskou k peniazom a túžbou po popularite, čo viedlo k jeho skaze. Kvôli tomuto bol ochotný zapredať svoje úžasné duchovné obdarovanie.

Pán Ježiš hovoril, že *„mnohí (takíto „Balámovia“) mi povedia tamtoho dňa: Pane, Pane, či sme neprorokovali v tvojom mene a v tvojom mene démonov vyhánali a v tvojom mene mnoho divov nečinili? A vtedy im vyznám: Nikdy som vás neznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti!“* (Mt 7:22-23).

(Pokračovanie najbližšie 😊).

V predošlej časti sme zobrali pod drobnohľad tri zbory s fókusom na dnešnú dobu: Efez, Smyrnu a Pergamum. Teraz pokračujeme s Tyatírou.

TYATÍRU charakterizuje Pánov výrok: „*Necháš ženu Jezábel, ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou, učíť a zvädzať mojich služobníkov, aby smilnili a jedli obetované modlám.*“

Tyatíra mala aj zásluhy: „*Znám tvoje skutky aj tvoju lásku aj službu aj vernosť aj trpezlivosť aj tvoje skutky, aj tie posledné, ktorých je viac ako prvých, ale...*“.

Znám tvoje skutky... Nie si lenivý, ja viem, vidím. Poznám tvoju vieru. Ty máš vieru, máš trpezlivosť.

Pastor blaženým pocitom hovorí: „*Pane, Ty vieš o mojej láske? O mojej službe? O mojej trpezlivosti?*“

Pán pokračuje: „*Ale mám niečo málo proti tebe: že necháš ženu Jezábel, ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou, učíť a zvädzať mojich sluhov, aby smilnili a jedli obetované modlám.*“

V Tyatíroch v zbore bola jedna žena, ktorú Pán Ježiš nazýva Jezabeľou. Pastor dovolil prorokovať žene, ktorú Pán porovnáva k Jezabeli. Tá falošná prorokyňa vládla nad kazateľom ako Jezábel nad kráľom Achabom a manipulovala so staršími zboru.

Jezábel bola starozákonná osoba, manželka kráľa Achaba, pohanka, dcéra sidonského kráľa. Nebola Židovka, nemala čo hľadať na Dávidovom tróne. Modlárika a vrahyňa. Priniesla so sebou svoje modly, svojich prorokov a zaviedla v Izraeli modloslužbu Bálovi, pritom vyvraždila Hospodinových prorokov.

V Tyatíroch bola žena, ktorá o sebe hovorila, že je prorokyňa, ale Pán tu o nej hovorí, že je Jezábel, ktorá „*učí a zvädza Božích služobníkov, aby smilnili a jedli obetované modlám.*“

Táto žena oklamala, zvedla nie obyčajných členov zboru, ale služobníkov. Akože pastor nevedel rozpoznať situáciu? Nemal dar rozoznávania? Alebo tá žena bola príbuzná pastorovi, či ho k nej viazala nejaká iná zaujatosť? Rodinné, príbuzenské, citové vzťahy často otvoria cestu pre hriech. Ako mohol pastor zatvoriť oči? Prečo nemal dosť odvahy ju napomínať, zastaviť?

Pre pastora zboru nestačí schopnosť reči, ale keď nie je dar rozoznávania, do zboru môžu sa dostať a uplatniť cudzie učenia, vplyvy. Keby tento pastor mal tento dar, tak by bola Jezábel odhalená.

Žijeme v dobe, kedy okolo nás je veľmi veľa rôznych vplyvov. Aj v nás prebiehajú rôzne myšlienky, túžby, pocity, vášne, reakcie. Ako máme reagovať, hovoriť alebo konať? Aké máme mať postoje, názory? Ako sa rozhodovať? Nie je to jedno, lebo každé rozhodovanie má následky: „*Čo človek seje, to bude aj žať!*“ (Gal 6:7).

V našej dobe v spoločnosti nastala veľká kríza autority morálnych noriem. Koho dnes vôbec zaujíma, čo je správne, dobré alebo krásne, slušné či neslušné? Každý hltá konzumne to, čo iní, pričom nerozoznáva ani nerozmýšľa, či je to dobré, užitočné, či to škodí, a aké to bude mať následky. Chýba schopnosť rozsudzovania.

To, čo bolo niekedy nenormálne, dnes sa stáva nielen normálnym, ale normou, ktorá tlačí na nás, aby sme aj my žili podľa noriem tohto sveta. Alebo nás zákony džungľa prevalcujú.

Žijeme v dobe, keď sa v duchovnej oblasti po celom svete šíri zlo ako vírus vo vzduchu. Proti rôznym epidémiám je možno nariadiť karanténu, ale tak ako sa nedá zachytiť vietor a zastaviť ho karanténou, ani zlo a hriech sa nedajú zastaviť. K dnešnej generácii vietor prináša smrteľný vírus s názvom relativizmus a individualizmus. Relativizmus vyznáva, že neexistuje v tomto svete žiadna absolútna pravda, všetko je len relatívne. Neexistujú žiadne pevné morálne hodnoty, pravidlá, s ktorými by človek mal svoj život riadiť. Individualizmus znamená, že morálne normy určuje každý individuálne pre seba podľa svojich záujmov, názorov, pocitov, nálad... atď.

V Cirkvi Pána Ježiša Krista však nerobí každý to, čo je správne v jeho očiach, ale to, čo je správne v JEHO očiach! Pretože On je Ten, Ktorý vo svojom Slove určuje to, čo je správne a nesprávne, dobré alebo nedobré, slušné alebo neslušné. Biblia sa nezaoberá konštatovaním a schvaľovaním toho „*ako sa to robí*“ medzi kresťanmi, v zboroch, ale hovorí „*ako to má byť!*“!

Výzva k pokániu: „*A dal som jej čas, aby učinila pokánie zo svojho smilstva, ale neučinila pokánia.*“

Dal som jej čas. Tú možnosť však Jezábel nevyužila. Už nemá čas, už nemá možnosť činiť pokánie. Už príde súd: „*Hodím ju na ložisko a tých, ktorí cudzoložia s ňou, do veľkého súženia, keď neučinia pokánia zo svojich skutkov.*“

„*Aj jej deti pobijem smrťou...*“ Nie jej fyzických synov, ale duchovných synov. Tých, ktorí ju nasledovali, podporovali, ktorí od nej neodstúpili. Verejne, aby zbory vedeli, že Boh je ten, ktorý súdi! „*Aj tých, ktorí cudzoložia s ňou, keď neučinia pokánie.*“ Tí ešte stále majú čas, ale oná už nie.

Povzbudenie: „*Ale vám hovorím, aj ostatným v Tyatíroch všetkým, ktorí nemajú toho učenia, a ktorí nepoznali hlbín satanových, ako hovoria: Nekladím na vás iné bremeno. Avšak čo máte, držte, dokiaľ neprídem.*“

Zbor bol zvedený, pastor bol zvedený, niektorí pracovníci boli zvedení, no predsa boli takí, ktorí tejto žene neverili. Aj v dobe Eliáša bolo 7000 duší, ktorí sa nesklonili Bálovi. Tomuto ostatku hovorí Pán: „*Držte to, čo máte!*“ Aké zadosťučinenie to bolo pre tých utláčaných, keď pastor čítal pred zborom: „*Držte to, čo máte! Dajte pozor na svoje čisté rúcho! Nenechajte sa poškvriť!*“

SARDIS charakterizuje výrok: „*Znám tvoje skutky, že máš meno, že žiješ, ale si mŕtvy...*“ „*...nenašiel som tvoje skutky úplných pred svojím Bohom. Máš však v Sardách niekoľko málo osôb, ktoré nepoškvrnili svojho rúcha, a budú sa prechádzať so mnou v bielom rúchu, pretože sú hodní.*“

„*Máš meno, že žiješ, ale si mŕtvy!*“ Máš povest', že si živý, vieš vzkriesiť mŕtvych, pritom sám si mŕtvy.

„*Máš meno, že žiješ...*“ – Žiaľ, skutočnosť v tomto zbore bola iná: „*...si mŕtvy.*“ – Ty o sebe si myslíš, že si živý, ale skutočnosť je iná. Pán hovorí, že si mŕtvy. „*Nenašiel som tvojich skutkov úplných pred svojím Bohom.*“

Bratia, sestry! Zaujíma nás, akú mienku má Pán o našom duchovnom stave?

Je tragédiou, keď niekto až pred Božím trónom sa dozvie, že celý život klamal seba.

Dnes je módne, že zbory si dajú rôzne zvučné mená: Zbor Agapé, zbor Filadelfia, Karmel, Elim atď. Môže to vyjadriť nejakú víziu, cieľ, snahu. Meno však nie vždy odzrkadľuje pravý duchovný stav zboru. Názov „Laodícia“ určite by si nedal ani jeden zbor. Čo by bolo, keby Pán sa zjavil medzi nami a povedal, či už zboru, alebo niektorým jednotlivcom: „*Máš meno, že žiješ, ale si mŕtvy.*“ Nebolo by to lichotivé, ale predsa by to bolo prejavom Božej milosti.

Rozmýšľaj sa: „*Čo svedčí o tom, že máš živý vzťah s Bohom?*“

Prerušenie osobného vzťahu s Bohom je postupný proces. V Sardách sú tí, ktorí už sú mŕtvi, sú tí, ktorí idú zomrieť, duchovne zomierajú, a sú takí, niekoľko málo osôb, ktorí sú živí, pretože nepoškvrnili svoje rúcho.

Prerušenie osobného vzťahu s Bohom má príčinu. Niektorí „*...nepoškvrnili svoje rúcho.*“ To sú tí živí kresťania. Z tohto môžeme usúdiť, že príčinou postupného umierania je „*poškvrenie rúcha.*“

Je však riešenie. Tým riešením je pokánie. Sardis ešte má šancu, keď má uši počuť, čo hovorí Duch zborom.

Výzva, varovanie: „*Bdej a upevňuj i všetko ostatné, čo ide zomrieť!*“ „*Pamätaj teda, ako si prijal a počul a ostríhaj a učiň pokánie. Keď teda nebudeš bdieť, prídem na teba ako zlodej, a nezvieš, v ktorú hodinu prídem na teba.*“

„*Upevňuj tých, ktorí zomierajú!*“ Apoštol Pavol to vyjadruje takto: „*Napomínajte neriadnych, posmeľujte malomyselných, ujímajte sa slabých...*“ (1Tes 5:14). Možno nejaká injekcia lásky im ešte pomôže.

Nieko by mohol namietnuť: „*Prečo toľko karhania? My sme nie takto poznali Pána! My sme poznali Pána Ježiša láskavého, pokorného, odpúšťajúceho... Brat kazateľ, ty zveličuješ!*“ Tieto slová pokarhania nemusia platiť práve pre teba, možno však, že niekomu pomôžu. Pozri sa do seba, si živým kresťanom? Nespíš? Žiješ? Ktoré sú známky života? Hlad po Bohu, túžba, služba, ovocie, čistota...

Mojou modlitbou je: „*Pane, zachráň ma od toho, aby moje obecenstvo s Tebou bolo prerušené!*“

FILADELFII Pán hovorí: „Viem, že máš málo sily, ale si zachoval slovo mojej trpezlivosti. Hľa, dal som pred teba otvorené dvere, ktoré nikto nemôže zavrieť... Preto, že si zachoval slovo mojej trpezlivosti, i ja ťa zachránim a vytrhnem ťa z hodiny pokušenia, ktorá príde na celý svet skúsiť tých, ktorí bývajú na zemi.“

Na adresu tohto zboru Pán nemá žiadne pokarhanie.

Tento zbor charakterizuje to, čo meno Filadelfia znamená: bratská láska.

„Znám tvoje skutky.“ – Laodícia sa neteší z toho, že Pán všetko vie, ale Filadelfia sa teší.

„Dal som pred teba otvorené dvere, ktoré nikto nemôže zavrieť.“ Máš možnosť vchádzať a vychádzať, máš možnosť stráviť čas v Božej prítomnosti. Máš pred sebou otvorené dvere, máš možnosť konať vo viere, Pán bude s tebou! „Blahoslavený muž..., - čokoľvek bude robiť, podarí sa mu“. (Žalm 1:1,3).

„Máš malú moc, málo sily, ale si verný!“ – hovorí Pán. Máš pocit slabosti, nedostatočnosti a preto si uvedomuješ svoju odkázanosť na Pána a neustále dávaš si pozor, kým iní, tí sebavedomí si nedávajú pozor a padajú.

Čo dojíma Hospodina? Naša sila, naše výkony? Naše chvály? ... V čom má Hospodin záľubu? „Nemá záľuby v sile koňa ani sa nekochá v lýtkach muža. Hospodin má záľubu v tých, ktorí sa boja, v tých, ktorí očakávajú na jeho milosť.“ (Žalm 147:10-11). A preto „ten, kto sa chváli, nech sa chváli tým, že rozumie a zná mňa, že ja som Hospodin, ktorý činím milosť, súd a spravodlivosť na zemi, lebo v tých veciach mám záľubu, hovorí Hospodin.“ (Jer 9:24).

„Máš málo sily, ale si zachoval moje slovo, slovo mojej trpezlivosti...“ Tento pastor napriek svojej malej sily zachoval slovo Pánovo, ale aj zbor. Pán nevyzdvihuje jeho silné stránky a schopnosti, ale jeho vernosť aj v slabosti.

Na adresu tohto zboru Pán nemá žiadne výčitky. Blahoslavený je zbor, ku ktorému Pán nemá žiadne výčitky. Blahoslavený je každý veriaci, o ktorom Pán vydáva takéto vysvedčenie ako o tomto pastorovi vo Filadelfii.

AKÉ MÁME VYSVEDČENIE MY OD PÁNA?

Na adresu LAODÍCIE Pán má len výčitky: „Nie si ani studený ani horúci! Si vlažný..., vyplujem ťa z úst! Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.“ Laodícia je verným obrazom tohto dnešného cirkevného veku, je obrazom cirkvi poslednej doby pred príchodom Pána Ježiša Krista. PRETO TOMUTO ZBORU BUDEME SA VENOVAŤ EŠTE PODROBNEJŠIE.

KAŽDÝ VERIACI MÔŽE PRECHÁDZAŤ VO SVOJOM KREŠŤANSKOM ŽIVOTE CEZ VŠETKY TIETO STAVY, AVŠAK DÔLEŽITÝ JE KONIEC. Na začiatku svojho kresťanského života človek je zapálený, horí od prvej lásky, ktorú neskôr možno opustí, ako zbor v Efeze. Potom príde nejaký oheň skúšok ako v Smyrne a veriaci sa prebudí z ochladnutia prvej lásky. Neskôr znovu príde nejaký odklon, ako v prípade Pergamu a Tyatíry, človek je už takmer vo svete, vzdialený od Boha. Potom možno vstúpi do seba a začne chodiť do kostola, do zhromaždenia. Avšak to môže byť len formálnosť bez života, stav Sardisu: „Máš meno, že žiješ, ale si mŕtvy.“ Z tohto stavu vedú dve cesty: Buď definitívny odklon do stavu Laodície, („Nie si ani studený ani horúci, vyplujem ťa zo svojich úst!“), alebo pokánie a úplný návrat k pôvodnej prvej láske, ktorej obrazom je zbor vo Filadelfii.

Kto má uši /nech/ čuje, čo hovorí Duch zborom!

Milý brat pastor, strážny „anjel zboru“! Brat, sestra! Zbor! Ktorý obraz je obrazom tvojho duchovného stavu?

(Pokračovanie najbližšie 😊).

Milý Priatelia!

Pomaly prichádzame k ukončeniu mojich úvah. (Táto dnešná ešte nie je tá posledná.) Veď pomaly aj epidémia sa už skončí. Aspoň u nás. Alebo, aspoň dočasne? Pretože vždy viac a viac sa skloňuje druhá vlna? V každom prípade, momentálne vyzerá tak, že postupne všetko sa vráti do starých koľají. Avšak po svete vírus ešte stále viac a viac sa šíri. Za 2 týždne (od 11.-25. júna) znovu pribudlo vo svete ďalšie 2,2 milióny (spolu už 9,7 miliónov) nakazených a 70 tisíc (spolu 490 tisíc) mŕtvych!

Teraz by som chcel pokračovať s otázkou: AKO BOH JEDNÁ SO SVOJOU CIRKVOU?

Potrebuje vôbec Cirkev, aby Boh ešte s ňou jednal, alebo Cirkev už je pripravená na Pánov príchod? Je Cirkev tá slávna a víťazná, nemajúca škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého? Je svätá a bezvadná (Ef 5:27), akú ju Pán chce vidieť? Myslím si, že súhlasíte s odpoveďou, že nie je!

V predošlých dvoch častiach sme hovorili, že okruh „siedmich zborov“ je obrazom Cirkvi Ježiša Krista v každej dobe. Zatiaľ sme podrobnejšie pozreli na šesť zborov s fókusom na dnešnú dobu. Zostala nám ešte Laodicea.

Teraz stručne zhrnieme CHARAKTERISTIKU týchto ZBOROV, potom pokračujeme s Laodiceou:

ZBOR V EFEZE charakterizuje konštatovanie Pána Ježiša: „Opustil si prvú lásku“. Aj dnes sú kresťania a zbory, ktoré kedysi boli vrúcni, ale prvú lásku opustili.

SMYRNA predstavuje chudobnú, trpiacu, prenasledovanú, ale vernú cirkev – BEZ VÝČITIEK. Dnes na mnohých častiach sveta kresťania sú kruto prenasledovaní, kým u nás zatiaľ fyzické prenasledovanie nie je. Skôr sú však duchovné boje a psychické tlaky.

PERGAMUM charakterizuje výrok Pána Ježiša: „toleruješ falošné učenie Balámovo“. Balám bol charizmatik s nadprirodzeným obdarovaním, ale skazeným charakterom. Poznáš dnes takých „služobníkov“?

TYATÍRU charakterizuje Pánov výrok: „Necháš ženu Jezábel, ktorá hovorí o sebe, že je prorokyňou, učiť a zväzdať mojich služobníkov, aby smilnili a jedli obetované modlám.“ Modloslužba a duchovné smilstvo v cirkvi.

SARDIS charakterizuje výrok: „Znám tvoje skutky, že máš meno, že žiješ (že si kresťan), ale si mŕtvy... Máš však v Sardách niekoľko málo osôb, ktoré nepoškvrnili svojho rúcha.“

FILADELFII Pán hovorí – BEZ VÝČITIEK: „Viem, že máš málo sily, ale si zachoval slovo mojej trpezlivosti.“

Z PROROCKÉHO hľadiska obrazy týchto zborov znázorňujú SEDEM OBDOBÍ cirkevných dejín.

Jednotlivé cirkevné hnutia, ktoré tie zbory prorocky predstavujú, postupne sa dostali na scénu cirkevných dejín, a v DNEŠNEJ DOBE SÚ PRÍTOMNÉ VŠETKY SEDEM KATEGÓRIÍ týchto zborov. Z knihy Skutkov apoštolov môžeme vidieť, ako žili a čo učili, čomu verili prví kresťania, aká bola ich prax. V druhej polovici prvého storočia však v zboroch už boli badateľné znaky ochladnutia prvej lásky (1Kor 3:3, Gal 5:15). Túto poapoštolskú dobu (z pohľadu apoštola Jána) prorocky a (z nášho pohľadu) historicky predstavuje EFEZ: „Opustil si prvú lásku!“ SMYRNA prorocky a historicky predstavuje dobu veľkých prenasledovaní prvých kresťanov 2.-3. storočia. Potom PERGAMUM predstavuje obdobie, keď kresťanstvo sa stalo povinným štátnym náboženstvom v Rímskej ríši, a do cirkvi sa dostali pohanské modly a filozofie – Rímska štátna cirkev. TYATÍRA v dejinách cirkvi je predobrazom obdobia ešte väčšieho odklonu od biblického kresťanstva k modloslužbe, keď bol založený cirkevný štát. Potom prišla reformácia, ktorej predobrazom bol SARDIS. Reformácia dobre začala, ale nebola úplná. Ďalší zbor FILADELFIA znázorňuje dobu poreformačných prebudeneckých a misijných hnutí 18. a 19. storočia, ktoré reformáciou začatý návrat k pôvodným biblickým hodnotám niesli ďalej. Ako sme hovorili, LAODICEA je obrazom dominantného prúdu Cirkvi poslednej doby pred príchodom Pána Ježiša Krista.

Apoštol Ján opisuje, že keď bol vo vyhnanstve na ostrove Pathmos, vo svojom vytržení videl Pána Ježiša chodiť medzi siedmimi zlatými svietnikmi, a vo svojej pravej ruke mal sedem hviezd. Pán Jánovi vysvetľuje, že sedem hviezd sú anjeli siedmich zborov, a sedem svietnikov sú sedem zborov, ktorým mal napísať tie odkazy. Pohľad na slávu Pána Ježiša bol taký mocný, že od úžasu Ján padol k Jeho nohám ako mŕtvy. (Zjav 1:12-20).

Náš obraz o Pánovi Ježišovi často je skreslený. Často Ho opisujeme len ako milého, láskavého, milosrdného sluhu a zabúdame, že On je svätý a vyžaduje od nás nič menej než svätosť a posvätenie. Jeho oči sú ako plameň ohňa. Prenikajú a skúmajú naše vnútro a poznajú, odhaľujú tajnosti našich srdc a naše motivácie. On prechádza medzi svietnikmi, On je prítomný. On je ten, Ktorý svietniky očisťuje, doplňuje olejom a orezáva knôt. Tlejúci knôt však nevyhasí (Iz 42:3, Mt 12:8).

Dnes môžeme mať rôzne názory, ale jedného dňa všetci budeme musieť pozrieť do Jeho očí, ktoré sú ako plameň ohňa. Pred Ním zamĺkne každý jazyk, pred Ním neobstojí žiadna výhovorka, žiadne ospravedlnenie a padneme pred Ním tak ako Ján. Ján padol pred Ním ako mŕtvy. Čím ďalej je človek od Pána, tým väčšiu dôveru má v sebe, tým viac obhajuje svoje pravdy, ale blesk Božej svätosti žiadny človek nemôže uniesť. Vo svetle Jeho svätosti nikto neobstojí a s tým raz aj my všetci budeme musieť konfrontovať.

On chodí medzi svietnikmi a pozoruje, všetko sleduje, vidí. Jeho oči sú ako plameň ohňa. On drží vo svojej pravej ruke sedem hviezd, „anjelov zboru“, pastorov, ale aj každého z nás, teba i mňa. Jedna staršia pieseň hovorí: „*Je to tak nádherne v Božích rukách byť.*“ – Ale pozor, aby z Božej milosti nikto nevypadol (Gal 5:4, Žid 12:15).

Tieto všetko prenikajúce oči Pána Ježiša preskúmali stav svojej Cirkvi v podobe týchto siedmich zborov, a skúmajú stav Cirkvi aj dnes. V tomto obraze sme zahrnutí aj my, tak pastor, ako zbor a každý jednotliviec. Aby zbory vedeli, že On je prítomný, všetko vidí, o všetkom vie a pred Ním nie je žiadne tajomstvo. Môžem mať tvárnosť náboženskosti, ale ma odhalí a ukáže mi môj skutočný stav. Môžem sa skrývať za svoje aktivity, môžem sa skrývať pred sebou alebo pred inými, môžem sa ukázať pekným a dobrým, pritom môžem byť pokrytcom, farizejom. Ten však, pred Ktorým nie je žiadne tajomstvo, strhne zo mňa masku, aby mi ukázal moju pravú tvár. A TO JE EŠTE MILOŠŤ! Blahoslavený je ten, v živote ktorého Pán nenájde nič, čo by mohol vyčítať, ako zbor v Smyrne a vo Filadelfii.

Teda pred nami je ešte Laodicea, ktorá dominantne najviac vyjadruje stav Cirkvi dnešnej poslednej doby.

Musím sa Vám priznať, že som pri písaní svojich úvah zasekol. Poviem úprimne, že odkaz Pána Ježiša zboru v Laodicei a tým pádom aj pre dominantnú časť dnešnej Cirkvi je taký vážny, že som sa zdráhal v písaní pokračovať.

Proti zboru v Laodicei Pán má veľmi vážne výhrady a obávam sa, že keď to aplikujem na dnešnú dobu, možno niektorí z Vás ma nepochopíte a moje slová budete považovať za súdenie. Ja však nikoho nesúdim. Keď so svojim ukazovákou poukazujem na niečo či na niekoho, tri prsty smerujú späť na mňa a môj palec hore. To znamená, že aj ja stojím pred Bohom a svoj život mám skúmať trikrát prísnejšie. Chcem Vám povedať, že každé slovo píšem s modliacim srdcom a túžim po tom, aby každé písmeno bolo preniknuté s láskou, ktorá prináša pravdu v láske.

Už apoštol Pavol písal Kolosenským, že má veľký boj za tých, ktorí sú v Laodicei (Kol 2:1). Aj ja mám veľký boj pre tých, ktorí „sú v Laodicei“, a preto mám dilemu, či mám pokračovať alebo nie!

Drahý brat, sestra! Keď nie si v Laodicei, kritické slová Pána Ježiša nie sú adresované Tebe a nemáš za čo sa uraziť. A keby si predsa nachádzal/-a v Laodicei, tak zamysli si nad výhradami Pána Ježiša. A keď sa uraziš, možno práve to svedčí o tom, že si v nedobrom duchovnom stave. Keď sa pohoršíš, musíš sa polepšiť!

Písal som, že každý veriaci, pastor a zbor sa nachádza v jednej z kategórií týchto siedmich zborov. Aj to, že Pán ešte každému dáva šancu na zmenu, aby zvíťazili a boli s Ním, keď On príde. Nech skúma teda každý seba v Božom svetle, kde sa nachádza? Ja to neviem, ani Ťa nepoznám ani Ťa nesúdím. Ty potrebuješ vedieť, kde si?

Možno sa nachádzaš v Efeze, pretože si opustil prvú lásku! Možno, medzi Teba a Pána sa dostal nejaký sok, nejaký tretí, ktorého si zamiloval tak ako Démas zamiloval svet. Pán je Ten (nie ja), ktorý Ťa vyzýva: „*Pamätaj teda odkiaľ si vypadol, a čiň pokánie!*“

Možno, sa nachádzaš v Smyrne a trpiš krivdu pre svoju vieru. Možno Ťa považujú za fanatika za Tvoju zásadovosť a pohrdajú s Tebou, pretože nerobíš kompromisy. Pán Ťa však povzbudzuje: „*Znám tvoje súženie aj tvoju chudobu – ale si bohatý! – aj rúhanie tých, ktorí hovoria o sebe, že sú kresťania, a nie sú, ale sú zhromaždením satanovým. Nič sa neboj toho, čo máš trpieť! Bud' verný až do smrti, a dám ti korunu života!*“

Pergamum a Tyatíra historicky boli kolískou falošných učení a modloslužieb v Cirkvi. Keď máš nejaké modly – kto sa však prizná?! – mal by si neľútostne odstrániť a dať na prvé miesto svojho života Pána Ježiša. Keď si v Pergame a možno si obdarovaný s duchovnými darmi ako Balám, nerob kompromisy pre mrzký zisk! Ak sa nachádzaš v Tyatíre, možno ako pastor, potrebuješ dar rozoznávania. Bud' strážcom Božieho ľudu, ktorý Ti zveril Pán! Stádo nie je Tvoje, ale Pánove. Nebud' nájomník, ale pastor. Nech Ťa vedie Svätý Duch a nie Tvoje sympatie, citové väzby či iné zaujatosti.

Keď si v Sardách, v nejakej tradičnej denominácii, neviem, či patríš medzi tých, ktorí len meno majú, že sú živými (kresťanmi), ale sú mŕtvi, alebo patríš medzi tých niekoľko málo osôb, ktoré nepoškvrnili svoje rúcha.

Keď si vo Filadelfii, si požehnaný, pretože Pán vie, že Ho vrúcne miluješ. Ty si ten, ktorý aj v tejto ťažkej poslednej dobe dokážeš, že sa dá milovať „Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysli a z celej svojej sily a milovať svojho blížneho ako samého seba!“ (Mk 12:30-31). Jednoducho, Ty si Filadelfia – bratská láska!

Na adresu LAODICEE Pán má iba výčitky. Odkaz Pána Ježiša pre Laodiceu znie: „*Nie si ani studený ani horúci! Pretože si vlažný..., vyplujem Ťa zo svojich úst! Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý. Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlata prečisteného v ohni, aby si zbohatol, a biele rúcho, aby si sa odial, aby sa neukázala hanba tvojej nahoty, a kollyrium pomazať svoje oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a otcovsky trescem. Rozhorlí sa teda a učiň pokánie. Hľa, stojím pri dverách a klopem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.*“ (Zj 3:14-20).

LAODICEA – Historicky je verným obrazom dnešného cirkevného veku, obrazom cirkvi poslednej doby pred príchodom Pána Ježiša Krista. Doba oddelenia múdrych a bláznivých panien, doba oddelenia pšenice od plevy. Tento vek Laodicee dominuje asi od druhej polovice minulého storočia. Východná časť Európy po druhej svetovej vojne bola silno poznačená ateistickou výchovou, evolucionizmom a „vedeckým“ materializmom, ktorého silný vplyv je možné vnímať aj dnes. Západný svet – tzv. „kresťanská“ Európa a Amerika – zas bol ovplyvnený liberalizmom a „konzumným“ materializmom, ktorého ovocím bol rast kriminality a nemorálnosti. Po zmene politických systémov tieto dva prúdy sa stretli a z obidvoch prúdov tie negatívne sily sa spojili a prevalcovali spoločnosť. Kým Cirkev v tzv. pohanských krajinách „tretieho sveta“ (Afrika, Južná Amerika) sa prebúdzala k životu, a za cenu „smyrňanského“ prenasledovania (Čína, India a islamské krajiny) množí sa a posväcuje, v tradičných kresťanských krajinách po krátkej vlne eufórie zo slobody zvestovania evanjelia Cirkev upadla do stagnácie a dostala sa pod silný vplyv ducha tohto sveta, do stavu Laodicee. Tento trend sa najintenzívnejšie prejavuje v tomto tisícročí v dobe „postmodernizmu“.

Nastal chaos aj politickom aj v náboženskom svete, v ktorom je veľmi ťažko sa orientovať. Spoločnosť neustále hľadá cestu pravej „demokracie“ medzi liberalizmom, anarchiou na jednej strane, a diktatúrou, totalitou na strane druhej. Tieto formy spoločenských zriadení sa vždy dookola striedajú. V náboženskom svete v dávnej minulosti monopol na „pravdu“ mala a – nielen náboženský, ale aj politický – smer udávala „neomylná“ cirkevná hierarchia Tyatíry, ktorá aj dnes nostalgiou túži získať späť svoj stratený vplyv a politickú moc. Dnes však má silnú konkurenciu v rôznych tlačiacich sa východných náboženstvách, filozofiách a sektách. Dnešní ľudia už nie sú ateisti, ale hľadajú to duchovno a nadprirodzené. Pretože sa mnohí sklamaní v tradičnom inštitucionálnom kresťanstve, na „kresťanského“ Boha pozerajú cez túto prizmu sklamaní a zranení, obracajú sa k mágie, ezoterike, čarodejníctvu, špiritizmu a k rôznym okultným praktikám, skrze ktoré diabol im ponúka „úžasné“ duchovné zážitky.

Laodicea je obrazom zosvetšenej cirkvi. Vytratila sa jednoduchosť a prostota, kresťania sa chcú prispôbiť, ba vyrovať sa svetu, vraj aby „zachránili nespasených“. Pergamum a Tyatíra chceli pokresťančiť vtedajší svet, Laodicea – tiež zámerom (alebo pod zámienkou?) „získať svet pre Krista“ – zosvetštila kresťanstvo. Tak ako v Laodicei, mnohí dnešní takzvaní kresťania sú podobní ľuďom tohto sveta. Nie je na nich nič zvláštneho, čo by ich oddeľovalo od sveta. Kresťan, ktorý sa chce držať Božieho Slova, je považovaný za fanatika a už vôbec nezapadá do ich spoločnosti.

V Laodicei Pán stojí vonku: „*Hľa, stojím pri dverách a klepem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vjdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.*“ (Zjav 3:20).

(Pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Priatelia!

V poslednej časti som sa Vám priznal, že mal som dilemu, či mám v písaní pokračovať alebo nie! Pretože odkaz Pána Ježiša do Laodicee je taký vážny, že zdieľať sa oň a aplikovať ho na dnešnú dobu je veľká zodpovednosť a bremeno. Tak isto, aj nezdieľať! Ja som si vybral to prvé, teda pokračovať.

Toto bremeno prežívali aj starozákonní proroci, ktorí často mali veľmi nepopulárnu úlohu Boží ľud varovať, či napomínať. Ako sme videli v 18. časti, tú „knihu“, Božie poslanstvo mali zjesť, ktoré im v bruchu spôsobilo horkosť.

Toto bremeno prežíval aj Ján, ktorý dostal úlohu Pánove odkazy napísať. Ani jemu nebolo ľahké, ale po stretnutí so slávou vzkrieseného Ježiša Krista nemal na výber, len úlohu splniť.

Spomínal som, že aj apoštol Pavol prežíval veľký boj za tých, ktorí boli v Laodicei. Už vtedy. Áno, v druhej polovici prvého storočia tá prvá láska v Cirkvi už sa začala vychladnúť. Tak ako v Efeze, aj v Laodicei a v iných zboroch.

Apoštol Pavol mal obavy aj ohľadom veriacich v Korinte a písal im: *„Kiež by ste zniesli trochu mojej nerozumnosti! Áno, znášajte ma! Ved' horlím za vás Božou horlivosťou a zasnúbil som vás jednému mužovi, aby som vás odovzdal Kristovi ako čistú pannu. Bojím sa však, aby sa vaše zmýšľanie neodvrátilo od úprimnosti a čistoty voči Kristovi tak, ako zvedol had Evu svojou ľstivosťou.“* (2Kor 11:1-3).

Aj pre mňa je bremenom napísať, to čo som prijal od Pána, a ja tiež Vás prosím so slovami Pavla, *„...aby ste zniesli trochu mojej nerozumnosti! Áno, znášajte ma! Ved' horlím za vás Božou horlivosťou a zasnúbil som vás jednému mužovi, aby som vás odovzdal Kristovi ako čistú pannu...“* Viem, že ma aj tak znesiete a znášate, napriek mojím nedostatkom, niektorí (nesvadský zbor) už 35 rokov 😊 alebo (moja manželka a deti) aj dlhšie 😊.

Je možno, že už ma nebudete lájkovať 😊. Som rád, keď moje úvahy sú Vám na požehnanie, avšak ja o lájky nestojím. Pretože *„ak by mi ešte išlo o to, aby som sa ľúbil ľuďom, nebol by som služobníkom Kristovým.“* (Gal 1:10).

Znovu chcem však Vám pripomenúť, že aj teraz je potrebné „distingvovať“. Tieto úvahy sú adresované hlavne pre dlhoročných zreých kresťanov a nie pre duchovné bábätká. Lebo dospelým vo viere *„pokrmom je tvrdý pokrm, tých, ktorí pre zvyklosť majú vycvičené zmyslové ústroje a tak spôsobilé posúdiť, čo je dobré a čo zlé!“* (Žid 5:14). Duchovné bábätká ešte potrebujú mliečko, ale zreí synovia už by mali zniesť aj tvrdší pokrm. Synovia už na toľký čas mali byť učiteľmi a nie odkázaní na mlieko. (Žid 5:12).

Prezreli sme charakteristiku siedmich zborov, a sme videli, že k piatim z nich Pán Ježiš mal veľmi vážne výhrady a napomenutia, a len k zborom v Smyrne a vo Filadelfii nemal. Pred nami je Laodicea, ktorá je obrazom cirkvi dnešnej doby. Uznávam, že je dosť zaťažujúce toľko negatívy hovoriť a čítať o Laodicei, koľko sme už hovorili (a ešte budeme pokračovať!), pri tom viem, že mnohí z Vás, Čitateľov nepatríte do tejto kategórie. Určite najlepšie by bolo aj pre nás, keby Pán Ježiš, ktorého oči sú ako plameň ohňa, nás preskúmal a mal k nám len povzbudzujúce slová a pochvalu. Aspoň v ten posledný deň by som chcel počuť z Jeho úst aj ja: *„Dobre sluha, dobrý a verný, nad málom si bol verný, nad mnohom ťa ustanovím. Vojdi do radosti svojho pána!“* (Mt 25:21). Avšak sú len dva takéto zbory: Smyrna a Filadelfia. Hovorili sme, že Smyrna znázorňuje prenasledovaných kresťanov, a myslím si, že také prenasledovanie najradšej by sme si nevybrali. Tak druhá možnosť je Filadelfia. O Filadelfii sme dosť malo hovorili. Sú aj dnes takéto zbory?

Zdravý miestny zbor, FILADELFIA MILUJE BOHA, JEHO SLOVO, milujú JEDEN DRUHÉHO a majú lásku aj k neveriacim ľuďom. Zdravý miestny zbor má ZDRAVÉ BIBLICKÉ UČENIE aj na oblasti vierouky ako aj na oblasti etiky, morálky.

V knihe Skutky sv. apoštolov čítame, že po Letniciach prví kresťania „*zotrúvali v učení apoštolov.*“ (Sk 2:42). Vtedy ešte nebola Biblia, len židovský Starý Zákon, a apoštolovia vyučovali veriacich. Toto biblické vyučovanie je veľmi dôležité. Pretože mnohí kresťania nevedia, prečo veria tomu, čomu veria. Na otázku „*Čomu veríš?*“ – dávajú odpoveď: „*Ja verím tomu, čomu verí moja cirkev!*“ – „*A čomu verí tvoja cirkev?*“ – „*Moja cirkev verí tomu, čomu ja!*“ Najväčšia bieda kresťanov je, že nepoznajú Bibliu, Božie Slovo, ktoré je základným dekrétom kresťanskej viery. Možno, poznajú len niektoré biblické príbehy, niektoré dogmy, články cirkevnej tradície či katechizmu a možno, niektoré zaslúbenia. Nepoznajú však celkové učenie Biblie. Zdravom zbere je dobrý program biblického vyučovania. Keď apoštol Pavol išiel do Beree, našiel tam ľudí, ktorí „*boli šľachetnejší ako tí v Tesalonike a prijali slovo s celou ochotou a SKÚMALI PÍSMA KAŽDÝ DEŇ, ČI JE TOMU TAK.*“ (Sk 17:11). Filadelfia miluje Božie Slovo.

V zdravom miestnom zbere sú LÁSKAVÉ PRIATEĽSKÉ VZŤAHY. Filadelfia = bratská láska! Vo Filadelfii nie je miesto pre ohováranie, hnev a súdenie. Je však starostlivosť, povzbudenie a vyučovanie. V tejto láskavej atmosfére sú prijatí, uzdravení a premenení ľudia, ktorí prichádzajú zo sveta s rôznymi zraneniami, s rôznou /aj hroznou/ minulosťou.

Niektoré ďalšie vlastnosti zdravého zboru:

- 1) Zdraví – uzdravení – jednotlivci /radosť, obetavosť, ochota, osobný vzťah s Pánom/.
- 2) Zdravé vodcovstvo. Jednota, tímová spolupráca.
- 3) Morálna čistota života zboru.
- 4) Živé oslavovanie Pána a úprimné, vrúcne modlitby.
- 5) Prejav moci a darov Svätého Ducha v biblickom poriadku.
- 6) Misijný duch, túžba zachraňovať ľudí, evanjelizovať – životom a slovami.
- 7) Sociálna starostlivosť o ľudí v cirkvi, v zbere.
- 8) Sociálna a morálna zodpovednosť v spoločnosti

Takéto zborové obecnstvo chceme budovať. To je naša aj Božia vízia.

Túžim po tom, aby naše zbory boli takou Filadelfiou, aby mnohí noví veriaci mohli nájsť svoj duchovný domov v láskavom obecnstve.

Po takomto „predkrmu“ môžeme pokračovať s Laodiceou.

Kým Filadelfia je obrazom múdrych panien, Laodicea je obrazom bláznivých. (Vid' 9. časť – Prvé vzkriesenie).

Predchádzajúcu časť sme ukončili so smutným konštatovaním, že v Laodicei Pán stojí vonku: „*Hľa, stojím pri dverách a klepem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.*“ (Zjav 3:20).

Tento verš zvykneme používať na evanjelizáciách v tom zmysle, že Pán Ježiš klope na dvere srdca neveriaceho človeka, a keď Ho pustí dnu, On vojde do jeho života, bude jeho Spasiteľom a človek raz vo večnosti bude s Ním stolovať. Problémom je, že v Laodicei Pán nestojí pred dverami neveriaceho človeka, ale pred dverami zboru Jeho Cirkvi. Vo vnútri sa konajú veci, aktivity, ale Ježiš tam nie je. On stojí vonku a klope.

Nemám rád silné emocionálne, sentimentálne výrazy, nechcem hrať na city poslucháčov či čitateľov, ale môžeme si predstaviť Ježiša stáť vonku so zármutkom. Môžeš vnímať sklamanie a bolesti Jeho srdca? Tak ako u Izaiáša 5. kapitole sme videli Božie otcovské srdce, ako Otec žialil za svojou vinicou? Možno, otcove srdce pozná a pochopí len syn! Syn, zrelý vo viere! Ako aj Otec má radosť z toho, keď vidí, že jeho syn je zrelý vo viere. „*Nemám väčšiu radosť, ako keď počujem, že moje deti chodia v pravde.*“ (3Jn 4.v.).

Odkaz Pána Ježiša pre Laodiceu znie: „*Nie si ani studený ani horúci! Pretože si vlažný..., vyplujem ťa zo svojich úst! Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý. Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlata prečisteného v ohni, aby si zbohatol, a biele rúcho, aby si sa odial, aby sa neukázala hanba tvojej nahoty, a kollyrium pomazať svoje oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a otcovsky trescem. Rozhorli sa teda a učiň pokánie. Hľa, stojím pri dverách a klopem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.*“ (Zj 3:14-20).

Na adresu LAODICEE Pán má iba výčitky. Každý zbor – okrem napomenutí – dostal od Pána aj nejakú pochvalu, len Laodicea nie.

VOČI LAODICEI PÁN MÁ HLAVNE TRI VEĽMI VÁŽNE VÝHRADY:

- Vlažnosť, ľahostajnosť
- Nadutosť, pýchu, uspokojenie
- Nahotu a slepotu

PRVÁ VÝČITKA PÁNA JEŽIŠA TOMUTO ZBORU JE VLAŽNOSŤ, NEZÁUJEM: „*Nie si ani studený ani horúci! Si vlažný!*“

Poloha mesta mala nevýhodu, že pitnú vodu privádzali až zo 6 km vzdialeného Hierapolisa, kde bol terasovitý kopec, z ktorého vyvieral horúci prameň. Voda stekala po kaskádach dolu do koryta, pričom už čiastočne ochladla. Potom tiekla korytom až do Laodicee, kde už pritekala iba vlažná. Pán tento obraz používa, aby poukázal na duchovný stav zboru v Laodicei a v prorockom význame aj na stav posledného veku cirkvi.

Tento zbor niekedy bol vrúcny, neskôr však, v čase, keď apoštol Ján písal Zjavenie, nastal proces ochladnutia tak, ako s tou horúcou vodou na kopci. Pán Ježiš hovorí, že by bolo lepšie, keby si bol studený alebo horúci. Pretože ten, kto je horúci, je zapálený za Božie veci. Studený je síce bez iskry, no možno, tento svoj stav si uvedomuje a činí pokánie skôr, než ten, ktorý niekedy bol vrúcny a ochladol. On ani nehľadá riešenie, pretože ešte studený nie je. Skôr sa dá presvedčiť studeného /zlomeného/ hriešnika alebo ateistu než samospravodlivého nábožensky založeného človeka alebo ľahostajného, vlažného kresťana, ktorý stratil svoj zápal.

Laodicea – Veľa hovorí aj význam slova: „laos“ – ľud (z tohto koreňa pochádza aj slovo „laik“) a „dicea“ – pravda, názory, správny. V Laodicei Božie Slovo sa dostalo na vedľajšiu koľaj a za správne sa považovali ľudské názory, hlas ľudu. Podobný význam má aj demokracia. Božie kráľovstvo však nie je demokracia, ale teokracia (Božia vláda). V poslednom čase vnímam, že niektorí liberálni politici a novinári výslovne majú strach z toho, aby na Slovensku nenastala „teokracia“. Oni myslia na „klerokraciu“, na cirkevnú vládu, avšak za teokraciu sa modlíme aj v modlitbe Pána Ježiša (Otče náš): „*Nech príde Tvoje kráľovstvo!*“ Pre celé ľudstvo by bolo to najlepšie, aj bude najlepšie, keď na zemi sa uskutoční teokracia, tisícročné kráľovstvo Pána Ježiša! Teokracia, Božia vláda však už teraz má byť v živote kresťanov a v Cirkvi Pána Ježiša.

Keď ľudské názory, zvyky, hlas väčšiny vytlačia Slovo Pravdy, Cirkev, zbor sa dostane do stavu Laodicee. Nie názory ľudí, ale slová Toho Verného Svedka sú „*Áno a Amen*“.

V Laodicei pravda sa nepovažuje za absolútnu pravdu, za „*Áno a Amen*“. V Laodicei sú smerodajné (často neslušné a nemravné) módne trendy, osobné liberálne názory zhodné so svetským životným štýlom, a nie Božie Slovo. Hranica medzi dobrými a zlými, správnymi a nesprávnymi, pravdou a nepravdou, pojmami krásne a nepekne ... – nieže sa len posunula, ale sa vytratila. V Laodicei všetko je „super“ a všetko je „okej!“ Dominuje argument: „*Mne sa páči!*“ - I keď sa Bohu nepáči. Alebo: „*Možno, nie je to tvoj štýl, ale... teraz tento trend ide.*“ – I keď Božie Slovo má úplne iný názor! Žijeme v dobe, keď pravda je nepríjemná, ale upokojujúca lož je populárna! Aj „*Áno*“ aj „*Nie*“ sa považuje za Pravdu a hranica medzi Pravdou a Lžou je rozmazaná! – Je to smutné!

VLAŽNOSŤ LAODICEE SA PREJAVUJE AJ V JEJ LAHOSTAJNOM POSTOJI VOČI BOŽIEMU SLOVU. Laodicea nemá záujem o Božie Slovo. Bibliu nečíta, nemiluje ani ju nepozná. Má len aktivity, miluje hudbu a zábavné kresťanské programy. Ja nehovorím proti dobrým kresťanským programom, ale prioritne za poctivé poznanie, milovanie a rešpektovanie Božieho Slova.

Boh hovorí: „*Môj ľud hynie, bude vyhladený preto, že nieto známostí. Pretože si ty zavrhol známost', zavrhnem i ja teba, aby si mi nekonal kňazskej služby, a pretože si zabudol na zákon svojho Boha, zabudnem i ja na tvojich synov.*“ (Hoz 4:6).

Pán Ježiš náboženským vodcom izraelského ľudu povedal: „*Blúdite, pretože neznáte písem ani moci Božej.*“ (Mt 22:29). Bez poznania a milovania Božieho Slova Boží ľud hynie a blúdi.

Pamätám sa, ako starší ľudia, ktorí možno mali „vychodené“ len dve triedy ľudovej školy – aj to len v zime – po večeroch pri petrolejke čítali (slabikovali!) Bibliu. Pretože mali takú obrovskú túžbu, obrovský hlad po Božom Slove. Ved' dlhé stáročia Biblia bola – cirkevnými a straníckymi vrchnosťami – zakázaná kniha. A to, čo čítali a porozumeli, aj robili. Počul som jedného brata rozprávať, že dostal od Pána takú milosť, že mu stačilo, keď niečo raz prečítal, porozumel, alebo Svätý Duch ho o nejakú biblickú pravdu či požiadavku Božieho Slova usvedčil, on to aj urobil. Nič mu nemusel Boh dvakrát povedať. Verím, že povedal pravdu, lebo bol pokorným a požehnaným Božím služobníkom.

Je mnoho ľudí, ktorí začnú čítať Bibliu, ale po chvíli ju odložia z dôvodu, že vraj je v nej veľa vecí, ktorým nerozumejú. Nie je tomu tak! Jeden starec čítal Bibliu a zrazu ohromený zahundral: „*Počúvaj, ženo, keď to, čo tu je napísané, je pravda, tak my obidvaja na veky zahynieme!*“ S čítaním však neprestal, čítal ďalej a zrazu vykrikol: „*Počúvaj, ženo, keď to, čo tu je napísané, je pravda, tak sme zachránení!*“

Tí jednoduchí ľudia nielen čítali a milovali Bibliu, ale aj prežívali Božiu moc vo svojom živote. Boli vrúcní modlitebníci a keď sa stretli na modlitbách, Boh ich naplňoval Svätým Duchom tak ako prvých kresťanov v Jeruzaleme. Mali obrovský hlad a túžbu po Bohu. Boli ochotní ísť peši niekoľko kilometrov – aj v zime vo snehu po kolená – len aby sa dostali do zhromaždenia Božieho ľudu.

Počul som príbeh, že jeden starý brat počas bohoslužby žiaril, ba takmer vyskakoval od radosti a neustále opakoval: „*Stálo to za to! Oplatilo sa!*“ Kazateľ to zbadal, a po skončení sa ho opýtal: „*Čo to znamená, že sa oplatilo?*“ On mu vysvetlil, že sa mu oplatilo predať svoju obľúbenú kozičku, aby mal peniaze na vlak a mohol prísť do zhromaždenia.

Dnes už – výnimkou niekoľkých pamätníkov – petrolejku nepoznáme. Spolu s petrolejkou vyhasla aj láska Filadelfie k Božiemu Slovu a stala sa z nej Laodicea.

Laodicea! Nechceš sa navrátiť k Božiemu Slovu? Každé prebudenie v dejinách v Izraeli (aj v Cirkvi) sa začalo s tým, že Boží ľud znovu objavil Boží Zákon, Božie Slovo a postavil ho na patričné prvé miesto priorít svojho života.

Bez poznania, poctivého študovania a milovania Božieho Slova v zboroch rastie fluktuácia, povstávajú falošné učenia a bludy.

Bez poznania Božieho Slova nie je možné rozsudzovať žiadne prejavy, dary ani proroctvá. Pretože keď „prorok“ priloží formulku „*v mene Ježiš*“, alebo „*Svätý Duch povedal*“, či „*zjavil*“, proti tomu už nie je apelácia. Ved' nikto nechce hrešiť proti Svätému Duchu. Myslím si, že takáto prorokujúca osoba by mohla byť užitočnejšia a autentickjšia, keby bola viac zakorenená v Písme a dovolila by sa usmerňovať. Ved' „*duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom.*“ (1Kor 14:32).

Božie Slovo k rozsudzovaniu vyzýva: „*A proroci nech hovoria dvaja alebo traja, a druhí nech rozsudzujú.*“ (1Kor 14:29). „*Proroctvami nepohrdajte. Všetko skúšajte; dobré podržte.*“ (1Tes 5:20-21). „*Milovaní, neverte každému duchu, ale skúšajte duchov, či sú z Boha, pretože mnohí falošní proroci vyšli do sveta.*“ (1Jn 4:1).

Je to dôležité aj preto, lebo ako jeden môj priateľ zvykne hovoriť: „*Niektorí prorokujú z Ducha a niektorí z brucha. A niekedy aj z Ducha aj z brucha! A to je potrebné rozlíšiť, rozsudzovať, a to, čo je dobré podržať.*“ Myslím si, že ani jeden úprimný kresťan nemôže tvrdiť, že nadprirodzené prejavy, dary nepotrebujú rozsudzovanie. Boží služobníci sa nikdy neurazia ani sa neboja kontroly. To čo je od Boha, obstojí a to, čo nie je od Boha, nech je odstránené.

Keď prejavy „*Božej prítomnosti*“ nadradujeme Božiemu Slovu, zbavujeme Bibliu jej najvyššej authority, pretože Boh nikdy nepôsobí v rozpore so svojim Slovom. Keby tak pôsobil, nebolo by žiadne meradlo na rozsudzovanie, čo je Božie a čo nie!

Pán Ježiš všetkým siedmim zborom hovorí: „*Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom!*“

Máme uši počuť Boží hlas? Máme dobrý sluch rozlíšiť čisté tóny od falošných, disonančných? Možno, hovoríte, že nie ste hudobníci. No, svoj duchovný sluch aj tak potrebuješ vycvičiť. Je to možné.

Poviem jeden príbeh: Jeden veľký symfonický orchester bol na turné v cudzine. Večer mali koncert vo veľkej koncertnej sále, a jeden huslista sa pomýlil, namiesto „Fis“ zahral notu „F“. Aj to zbadal a pozrel sa hneď na dirigenta, ktorý bez mihnutia tváre dirigoval ďalej. Huslista vydýchol: „*Ach, dirigent to nezbadal.*“ A hral ďalej. Druhý deň doobeda mali voľno a išli do mesta na prechádzku. Tento náš huslista a dirigent sa stretli a dirigent mu tak diskkrétne zašepkal: „*Pán kolega, malo to byť Fis!*“ Dirigent to zbadal.

Áké je krásne, keď v Cirkvi je harmónia, súlad, jednota bez disonancie a falše. Tam Boh prikazuje svoje požehnanie (Žalm 133:3). K harmonickému zborového životu však potrebujeme dobre poznať noty, v našom prípade Božie Slovo, Bibliu.

Druhá podmienka je sledovať a poslúchať dirigenta, v našom prípade Svätého Ducha.

Tretia podmienka je vycvičený sluch. To trvá nejaký čas, ale je to možné. Každý môže zlepšiť svoj duchovný sluch.

Chcem to ilustrovať s jedným príkladom. V našom zbore sme kedysi mali spevokol. Nerobili sme prijímacie hlasové skúšky, ale sme prijali každého, kto mal túžbu spievať. Jeden milý brat, nemal ktovie aký hlas, sluch ešte menej, ani noty nepoznal, len toľko, že idú hore alebo dole, a podľa toho sa snažil intonovať a spievať. Raz na nácviku som zavolať k sebe, aby sa postavil predom mnou a som ho objal, pritiahol k sebe na hrud', takže naše hlasivky a bránice spolu rezonovali. Postupne vedel prevziať frekvencie mojich hlasiviek a celkom dobre sa naučil spievať tretí hlas, tenor.

Písal som, že ste moje úvahy mnohí lájkovali. Avšak, dostali sa ku mne signály aj o tom, že niektorí to, čo píšem, hlavne o Laodicei, považujú za súdenie. Teda niektorí ma súdia za to, že vraj, ja súdim 😊. Chcem znovu povedať, že ja nesúdim nikoho. Viem, že aj ja budem súdený. Nechcem byť však súdený za to, že som Vám nepovedal to, čo som mal povedať. Ja len konštatujem to, čo konštatoval aj Pán Ježiš. A to všetko hovorím s láskou a dávam Vám nám na rozsúdenie: „*Či je tomu tak?*“ (Sk 17:11).

Často mám zármutok a bolesť v srdci, keď vidím, koľko chorých vplyvov prináša duch tohto sveta sa do Cirkvi. Najradšej by som zostal neutrálny. Nech robí každý to, čo chce! Čo mi je do toho?! Nech žije každý tak, ako chce, veď každý bude žať to, čo seje. Niekedy už som si myslel, ako Jeremiáš si povedal, že nebude viac hovoriť v mene Hospodinovom, lebo vždy mal z toho len neprijemnosti. Vždy natrafí na odpor a nepochopenie. Ale hovorí, že nemôže mlčať, lebo Božie Slovo v jeho srdci je ako horiaci oheň, zavretý v kostiach, chcel zadržať, ale nemohol. (Jer 20:7-9).

Túžim po tom, aby ste skúsili pochopiť a vnímať, že moje slová sú motivované s láskou: „*...aby sme hovoriac pravdu v láske rástli v Neho v každej veci.*“ (Ef 4:15).

Konštatovanie a rozsudzovanie nie je súdenie. Rozsudzovanie je veľmi potrebné, pretože „*beda tým, ktorí hovoria zlému dobré a dobrému zlé, ktorí kladú tmu za svetlo a svetlo za tmu, ktorí kladú horké za sladké a sladké za horké!*“ (Iz 5:20).

1Jn 4:1 „*Milovaní, neverte každému duchu, ale SKÚŠAJTE DUCHOV, či sú z Boha, pretože mnohí falošní proroci vyšli do sveta.*“

Pán Ježiš povedal, že pred jeho príchodom „*povstanú falošní kristovia a falošní proroci a dajú veľké znamenia a budú robiť zázraky, takže by zvedli v blud, keby bolo možné, aj vyvolených.*“ (Mt 24:11). „*Po ich ovocí ich poznáte.*“ (Mt 7:16).

2Tes 2:10-12 „...*pretože neprijali lásky pravdy, aby boli spasení... Boh im pošle mocné pôsobenie bludu, aby uverili ľži, aby boli odsúdení všetci, ktorí neuverili pravde, ale si obľúbili nepravosť.*”

Rozsudzovanie je ako skalpel chirurga – oddeľuje zdravé bunky od chorých. Ako je napísané: „*Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kíbov a špikov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca.*“ (Žid 4:12).

Rozsudzovanie je veľmi potrebné a apoštol Pavol k tomu aj vyzýva: „*Všetko skúšajte; dobré podržte. Každého druhu zlého sa chráňte.*“ (1Tes 5:21-22).

K rozpoznávaniu falošných bankoviek je potrebné veľmi dobre poznať všetky poznávacie znaky pravých bankoviek. Každá bankovka, ktorá je v niečom odlišná, je falošná!

K otrave stačí do pohára vody len jedna kvapka JEDu, i keď na fľaštičke stojí nápis: MED!

Pavol k rozsudzovaniu dáva aj dobrý návod: „*Prosím vás teda, bratia, pre milosrdenstvo Božie, vydávajte svoje telá v živú, svätú, Bohu príjemnú obeť, vašu rozumnú službu Bohu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením mysle, ABY STE VEDELI ROZPOZNAŤ, čo je vôľa Božia, totiž, čo je dobré, ľúbe a dokonalé.*“ (Rim 12:1-2).

K schopnosti rozoznávania dobrého a zlého (podľa Boha), k rozpoznávaniu Božej vôle, ktorá je dobrá, ľúba a dokonalá, potrebujeme po prvé, znovuzrodené a Svätým Duchom posvätené svedomie.

Okrem toho na základe týchto slov apoštola Pavla:

- vydať sa Bohu v živú obeť účelom rozumnej bohoslužby,
- nepripodobňovať sa tomuto svetu,
- premenu obnovením svojho zmýšľania.

Pretože, keď sa nevydáme Bohu za Jemu príjemnú živú obeť, aby naša bohoslužba bola pred Ním „rozumná“, keď sa pripodobňujeme tomuto svetu, a keď sa nepremeníme obnovením svojho zmýšľania, NEBUDEME MÔCŤ ROZPOZNAŤ, čo je vôľa Božia, dobrá, ľúba a dokonalá.

K schopnosti rozoznávania je potrebný aj zdravý a tvrdý duchovný pokrm Božieho Slova.

Ap. Pavol píše Korint'anom, že: „...*ja som nemohol vám vraviť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelým v Kristu. Mliekom som vás napájal, a nemohol som vás kŕmiť ťažkým pokrmom, lebo ste ešte nemohli zniesť, ale ešte ani teraz nemôžete, lebo ste ešte vždy telesní.* (1Kor 3:1-3).

Apoštol Pavol vo svojich listoch rozlišuje telesného a duchovného kresťana. Telesný kresťan aj rozsudzovanie a láskavé varovanie považuje za súdenie. Lebo ešte je telesný!

Často citujeme verš Rim 8:1 – „*A tak teraz už nielo nijakého odsúdenia tým, ktorí sú v Kristu Ježišovi...*“ – a tu sa zastavíme. Haleluja, už žiadne odsúdenie! Avšak, Pavol tu ide ďalej a vysvetľuje: „...*tým, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha.*“ – Vysvetľuje aj to, že kto sú tí, ktorí chodia podľa tela, resp. podľa Ducha: 5.v.: „*Lebo tí, ktorí sú podľa tela, myslia na veci tela, a tí, ktorí sú podľa Ducha, na veci Ducha.*“

„...*telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať. Ale DUCHOVNÝ ČLOVEK POSUDZUJE VŠETKO a sám nie je posudzovaný od nikoho.* (1Kor 2:14-15).

V liste Žid 5:12-14 čítame o potrebe vycvičeného zmyslového ústrojenstva. „*Lebo namiesto toho, čo by ste už mali byť učiteľmi na toľký čas, zase potrebujete, aby vás niekto učil prvkom počiatku výrokov Božích, a stali ste sa potrebnými mlieka a nie tvrdého, pevného pokrmu. Lebo každý, kto má účasť na mlieku, je neskúsený v slove spravodlivosti, lebo je nedospelý. Ale dokonalých pokrmom je tvrdý pokrm, tých, ktorí pre zvyklosť majú vycvičené zmyslové ústroje a tak sú spôsobilí posúdiť, čo je dobré a čo zlé!*“

AKÉ SÚ TIE VYCVIČENÉ ZMYSLOVÉ ÚSTROJE?

Viete, čo to je?

Plynojem – zásobník – vysokopečného plynu v Košiciach v železiarňach. Ja som tu pracoval takmer 11 rokov ako strojník. Plynojem sme museli veľmi dobre poznať. Má výšku 112 metrov a priemer 67 metrov. Je to ako veľký hrniec, do ktorého „je spadnutá pokrievka“, a to je piest. Pod piestom je vysokopečný plyn, ktorý obsahuje kysličník uhoľnatý. Je to jedovatý plyn bez zápachu. My sme museli raz za každú smenu s výťahom ísť hore na strechu a potom s košovým výťahom dvaja sa pustiť dole na piest, kde sme museli vykonať kontrolu. Jeden zostal hore na plošine. Pred vstupom však sme sa museli presvedčiť, či náhodou nebol výron plynu, a preto sme museli s detektorom zmerať koncentráciu. Ten plyn však predsa mal nejaký slabý charakteristický pach, čo sme cítili len my, ktorí sme tam už dlhšie pracovali. Pretože sme mali „vycvičené nosové zmyslové ústroje“. Konflikt nastal vtedy, keď jeden cítil a druhý necítil. Detektor ukazoval nejaké hraničné hodnoty a ten menej skúsený chcel ísť dole na piest. Ten druhý, skúsenejší potom nasilu musel zabrániť, aby nešiel dole na piest a sa neotrúvil.

Čo si myslíte, bol taký radikálny zásah prejav zachraňujúcej lásky?

Takto raz sa otrúvil aj náš vedúci úseku. Bol síce vedúci, ktorý občas prišiel na kontrolu, ale nemal „vycvičený čuch“. Dokonca mal aj kyslíkové fľaše a masku, ale asi to podcenil a pretože bolo mu v nej obťažne dýchať, uvoľnil... a sa otrúvil. Tak ho museli znieť dole a na tráve oživovať.

Viete, aj v duchovnej oblasti konflikt nastane vtedy, keď jeden veriaci má vycvičené zmyslové ústroje a cíti pach nebezpečenstva, a druhý veriaci, možno preto, lebo „je telesný“, zmyslové ústroje nemá vycvičené, a preto nebezpečenstvo necíti.

Apoštol Pavol hovorí, že „sme Kristovou dobrou vôňou...“ (2Kor 2:15-16), Aká je vôňa Kristova? Vnímaš, ako vonia Jeho láska, Jeho pokora? On povedal: „*naučte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom...*“ (Mt 11:29). To je Kristova dobrá vôňa, ktorú máme okolo seba roznášať. Opakom je pach /smrad/ diablovej pýchy. Zároveň potrebujeme zmyslové ústroje mať vycvičené, aby sme tento rozdiel cítili, vnímali a obkľučujúce vplyvy vedeli rozsudzovať.

Jeden slávny maliar pracoval na maľbe klenby veľkej katedrály. Už krásne dielo takmer bolo hotové, keď – aby lepšie videl súlad celého obrazu – na svojom lešení začal cúvať dozadu. Zrazu jeho učeň priskočil k takmer hotovému obrazu a s farbou ho celý počmáral. Majster maliar na to vyskočil na učňa: „*Ty blázon, čo si mi to urobil? Zničil si moje celoživotné dielo!*“ Učeň pokorne odpovedal: „*Pán majster, zachránil som Vám život. Pozrite sa dozadu! Zachránil som Vás od pádu do priepasti.*“ Pretože, keď majster obdivoval svoje dielo a cúval dozadu na lešení, dostal sa úplne na okraj. Už len jeden krok chýbal k tomu, aby sa z lešenia zrútil do hĺbky. Učeň už nič iné nemohol urobiť, aby ho zachránil, len počmárať jeho maľbu.

Alebo uvediem druhý príklad. Čo by si robil, keby si videl, že tvojmu priateľovi horí dom a vieš, že on vo vnútri spí? Zobudil by si ho? Nebolo by to kruté? Ved' kto má rád budiček? Nemal by si ho skôr s „láskou“ pohladit' – „*Len sa vyspí!*“ – ...a ty by si rýchlo utiekol preč. Čo by ste si mysleli o mne, keby som sa ja takto správal? Keby som povedal: „*Čo mi do toho?*“ Samozrejme, že nemám lásku, že aký som ja kresťan! Všet' A právom! Keby som mal lásku, tú zachraňujúcu lásku, riskoval by som svoj život, vošiel by som do toho horiaceho domu a zobudil by som toho spiaceho človeka.

Verím, že Boh chce, aby sme boli dospelými vo viere a mali vycvičené zmyslové ústroje posúdiť, čo je dobré a čo je zlé. Nie podľa nás, ale podľa Boha!

(Pokračovanie najbližšie 😊).

DRUHÁ VÝČITKA PÁNA JEŽIŠA voči zboru v Laodicei je nadutosť, pýcha a uspokojenie.

Mesto Laodicia bolo bohaté priemyselno-obchodné centrum. K jeho bohatstvu prispieval predaj známej očnej masti, kollyria, ktorú v meste vyrábali. Obyvatelia boli tak bohatí, že keď ich v r. 60 po Kr. postihlo veľké zemetrasenie, odmietli aj cisárovu pomoc. Neboli však bohatí duchovne, a to im Pán vyčíta: „*Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a (ALE) nevieš, že si biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.*“ Boli na tom opačne ako kresťania v Smyrne. Tí boli materiálne chudobní, ALE v Bohu boli bohatí. Pán im hovorí: „*Znám tvoje skutky, tvoje súženie aj tvoju chudobu – ALE si bohatý!*“

Laodicea sama si myslela, že je bohatá: „*Lebo hovoríš: Som bohatý...*“ – ALE Boží názor a realita bola iná: „*ani nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý!*“

Toto malé slovíčko „ALE“ v živote človeka má veľmi dôležitý význam.

V 2. knihe Kráľov v 5. kapitole čítame príbeh o Námánovi, o veliteľovi vojska sýrskeho kráľa, že bol vo veľkej úcte pred svojím pánom. Bol úspešný človek, generál. Rýchlo dosahoval vojenské výsledky a postupoval na rebríčku slávy. Mal krásnu uniformu a určite veľa vyznamenaní na jeho hrudi. Nikto však nevedel, čo tá krásna uniforma ukrýva. Viete, čo? Jedno hnisavé telo! Čítame, že tento muž bol udatným hrdinom, ALE bol malomocný. Čo mu osožila sláva, hodnosť, bohatstvo, krásna uniforma, keď bol odsúdený na smrť, jeho dni boli spočítané? Tento príbeh však skončil s happy endom, pretože Námán bol zázračne uzdravený, keď uveril a poslušol Božieho služobníka, proroka.

To malé slovíčko „ALE“ zmení náš hodnotový systém.

Pán Ježiš povedal: „*Lebo čo prospeje (osoží) človeku, keby získal hoci aj celý svet, ALE svoju dušu by ztratil?*“ (Mt 16:26).

Denne počúvame podobné správy: „*Počuli ste? Bol úspešný podnikateľ! Pritom každý deň mal čas ráno pobehať, chodil do fitnes centra, zdravo sa stravoval, trikrát denne si umýval zuby... – VČERA MAL POHREB!*“ Mal úspešný život, ALE na spásu svojej duše nemyslel. Toto krátke slovíčko ALE je deliacou čiarou medzi životom a smrťou, medzi večným životom a večným zatrateným.

Kde sú tí športovci, herci, celebrity, ktorí pred 20 či 50-mi rokmi mali veľkú slávu? Tí, ktorých tento svet stále oslavuje. Je rozšírený názor, že všetci ľudia sa dostanú do neba. Smrti sa netreba báť, pretože na konci tunela každého čaká úžasné svetlo. Je zvlášť „nebíčko“ pre celebrity, pre hercov, „nebíčko“ pre športovcov, ktorí „odtiaľ z hora“ fandia svojmu (hokejovému) družstvu, alebo „nebíčko“ pre rockových spevákov, ktorí „*už spievajú v nebeskej kapele*“, atď., – nezávisle na tom, aký (morálny či nemorálny) život žili počas svojho pozemského života. REALITA VŠAK JE INÁ!

„*Rozprávka o jasnom tuneli*“ je nebezpečný aj z toho dôvodu, že nenápadne láka na samovraždu. „*Keď si zunovaný životom alebo máš problémy, ukonč svoj život! Ved' smrť je úžasná skúsenosť, ukončí tvoje pozemské utrpenie a každého čaká večný pokoj a jas! Preto smrti sa netreba báť.*“ – Toto je najväčší klam diabla! Na samovrahov, ktorí už nemajú možnosť urobiť pokánie – znie to síce smutne a kruto, ale – žiaľ, čaká večné zatratenie. Aj vtedy, keď vo svojom živote boli populárni herci, speváci, športovci, alebo vážený politici či bohatí milionári.

V Lk 12:16-20 Pán Ježiš hovorí podobenstvo o jednom človeku, ktorému jeho pole prinieslo hojnú úrodu. A povedal si: „*Zborím si stodoly, postavím väčšie a tam si zhromaždím všetko, čo mám. Potom si poviem: Duša moja, máš dosť všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel sa!*“ ALE BOH MAL INÝ NÁZOR! Povedal mu: „*Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba; a čo si pripravil, komu to zostane?*“

Môžeme mať svoje plány, svoju pravdu, svoje názory, ALE Božie názory môžu byť úplne iné!

Možno, máš svoj názor o Biblii, o hriechu, o ceste spasenia..., ALE Božia pravda je iná!

Môžeme mať svoje mienky o ľuďoch aj ľudia o nás, ALE Božie názory sú dôležité!

Môžeš mať svoj názor o sebe, že si spravodlivý, ALE čo si o Teba myslí Boh?

Možno, tam vnútri niečo Ťa hryzie a nosíš masku, a ľudia Ti hovoria: „*Ako dobre vyzeráš!*“ – ALE Ty vieš, že to nie je tak, ALE inak. Možno, aj oni si v srdci myslia niečo iné!

Možno myslíš o sebe, že si neschopní ničoho, ľudia s tebou pohrdajú, ALE Boh vidí v tebe potenciál, v Jeho očiach si vzácny, Pán Ježiš za Teba svojim životom platil A TO JE DÔLEŽITÉ!

Už sme hovorili, že zboru v Sardách Pán Ježiš povedal: „*Máš meno, že žiješ, ALE si mŕtvý!*“ Alebo, zboru vo Filadelfii: „*Ty si myslíš o sebe, že máš málo sily, ALE ja vidím tvoju vernosť, si verný! Ty si silný!*“ Nie ľudské názory sú dôležité, ALE Boží názor! Preto je dôležité, aby sme mali správne seba hodnotenie, aby sme videli seba tak, ako nás vidí Boh.

Vráťme sa k Laodicei. Pán povedal: „*hovoríš o sebe: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a (ALE) nevieš, že si biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.*“

Myslím si, že Pán v prvom rade nie materiálne bohatstvo vyčíta tomuto zboru, ale duchovnú nadutosť, pýchou a uspokojenie.

Boh nie je proti materiálnom bohatstvu, dokonca bohatstvo, úspech, prosperita sa v Biblii považuje za Božie požehnanie. Jób bol bohatý muž, a po veľkej tragédii a skúške Boh ho požehnal a jeho stratu vynahradil. Boh požehnal Abraháma, darilo sa mu všetko, a mal veľký majetok. Tak ako čítame v 1. Žalme: „*Blahoslavený muž, ktorý... (tu sú podmienky), ...bude ako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojim časom, ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu.*“ Jakob dostal nápad od Boha, ako môže u Lábana rozmnožiť svoje stádo. Mohli by sme pokračovať: Dávid, Šalamún... – U Šalamúna však jeho bohatstvo už mal negatívne ovocie. Bohatstvo, ženy a cudzie božstvá odvrátili jeho srdce od Hospodina a to bolo začiatkom úpadku izraelského národa.

Božie Slovo nehovorí proti materiálnemu bohatstvu, len varuje pred nebezpečenstvami „*milovania peňazí*“. Nehovorí, že peniaze sú „*koreňom každého zla*“, ale hovorí, že „*milovanie peňazí je koreňom každého zla!*“ (1Tim 6:10). A naopak „*Požehnanie Hospodinovo je to, čo obohacuje, a nepridáva s ním trápenia.*“ (Prísl 10:22).

Ap. Pavol hovorí: „*Je naozaj veľkým ziskom (najväčším bohatstvom) pobožnosť so spokojnosťou. Lebo nedoniesli sme ničoho na svet, a je zrejmé, že ani nemôžeme nič odniesť. Ale keď máme pokrm a odev, tým sa uspokojíme. A tí, ktorí chcú byť bohatí, upadajú do pokušenia a osídla a do mnohých žiadostí nezmyselných a škodlivých, ktoré pohružujú ľudí do záhuby a do zatratenia. Lebo koreňom všetkého zlého je milovať peniaze, po čom niektorí zatúžili a tak zablúdili od viery a naplnili sami seba mnohými bolesťami. Ale ty, ó, človeče Boží, utekaj od takých vecí...!*“ (1Tim 6:6-11).

Peniaze sú potrebné k životu a ap. Peter píše, že Boh nám daroval všetko, čo je potrebné k životu a k pobožnosti (2Pt 1:3). Peniaze však môžu sa stať modlou, ak prirastú k srdcu človeka. Biblia varuje pred lakomstvom. (Kol 3:5).

Pán Ježiš nás vyzýva, aby sme zhromažďovali svoje poklady v nebi: „*Nezhromažďujte si pokladov na zemi, kde moľ a hrdza kazí, a kde sa zlodeji prekopávajú a kradnú; ale si zhromažďujte poklady v nebi, kde ani moľ ani hrdza nekazí, a kde sa zlodeji neprekopávajú ani nekradnú; lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce... Nemôžete slúžiť Bohu i mamonu.*“ (Mt 6:19-21,24).

Peniaze môžu sa stať aj pascou, hlavne pre tých, ktorý rýchlo chcú zbohatnúť a s nečestným spôsobom, lebo upadajú do diablovej pasce.

Jedného multimilionára sa opýtali, že koľko peniaze by potreboval, aby bol šťastný. On odpovedal: „*Vždy ešte o trocha viac!*“

Iný milionár sa obliekol do šiat z dolárových bankoviek a sa zastrelil. Nechal na papieriku odkaz: „*Zabílo ma zlato!*“

Jedna herečka povedala: „*Mám peniaze, som populárna, ľudia si myslia, že som najšťastnejšia žena na svete! Myslela som si, že za peniaze môžem kúpiť šťastie. Mýlila som sa! Keď som sama, vždy sa mi trasú ruky, mám žiaľ a mám túžbu po čistom živote, po pravom šťastí, ktoré som nikdy nenašla.*“

Božie Slovo nezavrhuje bohatstvo, ale ani chudobu neobhajuje. Dokonca v knihe Prísloví viackrát opisuje chudobu ako dôsledok lenivosti. To potvrdzuje aj apoštol Pavol, ktorý hovorí, že „*Kto nepracuje nech neje!*“ (2Tes 3:11). Viem, že dnes sú regióny, kde je ťažko nájsť zamestnanie. Tu však hovoríme o lenivosti.

V podobenstve Pána Ježiša o boháčovi a Lazárovi (Lk 16:19-31) Lazár nie preto sa dostal na lono Abraháma, lebo bol chudobný. Tento žobrák bol nemocný, určite však bol bohabojný. Chudoba nikoho neoprávňuje na spasenie. Mnohí sú chudobní preto, lebo sú leniví pracovať, sú nezodpovední, nevedia šetriť, hospodáriť, nevedia zadeliť si to málo, čo majú. Často premárnia, prepijú, prefajčia, prehrávajú svoje peniaze i zdravie a život.

Nie je teraz priestor na to, aby sme rozoberali obrovský sociálny problém sveta, prečo je taký veľký rozdiel medzi niekoľkými najbohatšími ľuďmi a medzi niekoľko miliardami chudobných ľudí sveta. Podľa štatistiky jedno percento ľudí vlastní taký majetok, ako 99 percent zvyšku sveta, a osem najbohatších miliardárov sveta vlastní toľko majetku ako 3,6 miliardy najchudobnejších ľudí na zemi. K chudobe však často prispeje aj ich primitívny náboženský systém ako africký šamanizmus alebo indický kastový systém, podľa ktorého chorému človeku netreba pomáhať, lebo trpí pre svoju zlú karmu. V hinduizme zvieratá sú uctievané ako sväté. Uctievajú aj muchy, komáre, dáždovku, potkany, opice a iné zvieratá, ktoré roznášajú epidémie, a o ktorých veria, že možno sú prevtelení princovia. Kravy sú tiež sväté zvieratá, od ktorých ani mlieko neprijímajú. Radšej hladujú. To je ich karma. Nejedia mäso preto, lebo veria, že do zvierat sú reinkarnované ľudské duše a zabitím zvierat a zhoršujú svoju vlastnú karmu. V krave môže žiť napr. svokra, a chcú mať s ňou „svätý pokoj“ 😊. Ich nádejou je, že možno, v druhom živote sa narodí ako princovia, ktorým nebude nič zakázané.

Boháč v podobenstve nie preto sa dostal do pekla, lebo bol bohatý, ale pretože žil bez Boha a nemal súcit s trpiacim žobrákom. Možno na jeho pohrebe kňaz ho ospevoval, koľko dával na potreby chrámu a posielal ho do raja, ALE realita bola iná! Biblia hovorí, že „*otvoril svoje oči v pekle.*“ (Lk 16:22-23).

Bohatí často nemajú súcit s chudobnými, ktorí sú často ako skúšobný kameň pre bohatších, aby mali možnosť prejaviť milosrdenstvo. To je pravá bohoslužba.

Je však mnoho znovuzrodených bohatých ľudí, ktorí rôznym spôsobom podporujú napredovanie Božieho kráľovstva a pomáhajú chudobným ľuďom. Je pravdou, že bohatým je ťažko vojsť do nebeského kráľovstva, nie je však nemožné.

Evanjeliá (Mt 19:16-30, Mk 10:17-30, Lk 18:18-30) opisujú stretnutie Pána Ježiša s jedným bohatým mládencom, ktorý prišiel za Ním s úžasnou otázkou, že čo má robiť, aby obdržal večný život? Pán mu odpovedal, aby zachoval Božie prikázania. Keďže on to všetko od mladosti zachoval, Pán ho volal, že keď chce byť dokonalý, nech rozdá svoj majetok chudobným a nasleduje Jeho. On však zarmútený odišiel. Na to Pán povedal svojim učeníkom: „*Deti, aké ťažké je vojsť do kráľovstva Božieho TÝM, KTORÍ DÚFAJÚ V MAJETOK!*“ Na to Peter sa ozval: „*A čo my, ktorí sme opustili všetko?*“ Pán odpovedal: „*Amen vám hovorím, že každý, kto opustil dom alebo bratov alebo rodičov alebo ženu alebo deti alebo polia pre mňa a pre evanjelium, už teraz v tomto čase dostane sto ráz toľko domov a bratov a sestier a materi a detí a polí, a v budúcom veku večný život.*“

Iný bohatý človek, Zacheus, reagoval úplne inak. On v prítomnosti Pána Ježiša bol v srdci usvedčený, že svoj majetok získal s nečestným spôsobom a bez Ježišovej výzvy bol ochotný polovicu svojho majetku rozdať, a každému, ktorému ukrivdil, štvornásobne vynahradiť škodu. **PRETOŽE SPOZNAL, KTO JE JEŽIŠ!** Bohatý mládenec Ho takto nespoznal.

Jeden príbeh hovorí o tom, že jeden bohobojný bohatý človek vo svojom paláci pohostil žobráka a rozprával mu o Božej láske. Potom prechádzali v parku, a žobrák sa znepokojil, keď zbadal, že boháčov palác začal horieť. Keď to povedal svojmu hostiteľovi, ten ho upokojil: „*Nestaraj sa o môj palác, ja mám v nebi krajší!*“ – „*Ale ja som tam zabudol svoju žobrácku kapsu!*“ Žobrákovi jeho žobrácka kapsa bola viac prirastená k srdcu než boháčovi jeho palác!

Prvým dolárovým milionárom bol mladý človek, ktorý už ako 23 ročný sa stal milionárom a ako 50 ročný miliardárom. Lenže ako 53 ročný ochorel, stratil svoju silu, vlasy mu úplne vypadli a vyzeral ako múmia. Neustále žil v strachu, na nočnom stolíku vždy mal nabitý revolver. Nevedel spať, nevedel sa usmievať, a ten, ktorý by mal možnosť kúpiť čokoľvek na svete, mohol jesť len keksíky a mlieko. Jeho lekár povedal, že má pred sebou len rok života. Pred uplynutím roka, raz v jednej noci prišiel na to, že svoje pozemské úspechy a majetok nemôže zobrať so sebou na druhý svet a urobil jedno rozhodnutie. Zavolať k sebe svojich právnikov a oznámil im svoje rozhodnutie, že veľkú časť svojich peňazí chce venovať na rozvoj nemocníc, na lekárske výskumy a na misiu. Toto jeho rozhodnutie pomohlo medzi ostatnými k objaveniu penicilínu a k možnostiam liečenia malárie a TBC. A navyše, keď svoj nazhromaždený majetok začal používať na dobré účely, jeho zdravie sa vrátilo. Nakoniec tento človek, ktorý podľa lekárov ako 54 ročný mal zomrieť, dožil sa 98 rokov: Jeho meno bolo John Rockefeller.

Ja úprimne sa teším vždy, keď vidím, že niekoho Boh požehná aj materiálne. Aj ja som spokojný s tým, čo máme. Vďaka Bohu, že máme všetko, čo potrebujeme. Ako ap. Pavol hovorí: „*Najväčším ziskom je pobožnosť so spokojnosťou... A keď máme pokrm a odev, tým sa uspokojíme.*“ (1Tim 6:6, 8).

Ako sme hovorili, Pán Ježiš zboru v Laodicei v prvom rade nie materiálne bohatstvo vyčíta, ale nadutosť, duchovnú pýchu a uspokojenie. „*Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho...*“

Mám všetko, nepotrebujem ničoho a nikoho, ani bratov, ani sestry, ani zbor, ani Boha, ani Bibliu, som nezávislý a sebestačný. Duchovná pýcha spočíva predovšetkým v tom, že človek už necíti svoju odkázanosť na Boha. Oproti tomu Pán Ježiš hovorí, že „*blahoslavení sú chudobní duchom, lebo ich je nebeské kráľovstvo.*“ (Mt 5:3).

Chudobní duchom sú tí, ktorí si o sebe nemyslia, že sú bohatí duchom, ale Pán o nich hovorí, že sú bohatí. Človek chudobný duchom si uvedomuje svoju neustálu odkázanosť na Boha. To však nevedie k pasivite, ale v dôvere v Pána a k hrdinským činom viery. Ja nič nemám, ale On mi dáva pravý čas múdrosti a silu. Bez Neho nič nemôžem činiť, ale ako Dávid hovorí: „*S Hospodínom preskočím aj múr a prejdem aj cez nepriateľský tábor.*“ (Žalm 18:30).

Človek chudobný duchom je stále napojený na Boha a tak skrze Svätého Ducha nadobúda vždy čerstvú silu a kráča pokorne krok za krokom k víťazstvu. „*Blahoslavený človek, ktorý má svoju silu v Tebe (Hospodine); blahoslavení, v ktorých srdci sú urovnané cesty. Tí, ktorí idú hoci dolinou Plaču, pokladajú si ju za prameň, i včasný dážď ju pokrýva rôznym požehnaním. Idú od sily k sile a ukazujú sa pred Bohom na Sione.*“ (Žalm 84:6-8).

„*On dáva ustalému silu a tomu, kto nemá vlády, hojne udeľuje moci. Mládenci ustávajú a zomdlievajú, a junáci ťažko klesajú; ale tí, ktorí očakávajú na Hospodina, nadobúdajú novej sily; vznášajú sa na perutiach ako orly; bežia a nezomdlievajú, chodia a neustávajú.*“ (Iz 40:29-31).

Túto dnešnú poslednú dobu, teda vek Laodicee, veľmi trefne charakterizuje výrok Pána Ježiša: „*Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho...*“

Ešte raz: Pán v prvom rade nie materiálne bohatstvo vyčíta Laodicii, ale nadutosť, duchovnú pýchu a uspokojenie so sebou.

(Pokračovanie najbližšie 😊).

Milí Priatelia!

Teraz keď sme už blízko k ukončeniu sérií mojich úvah, dostali sme sa pre mňa k najťažšej časti. Pretože to, čo teraz mám na srdci, je pre drvivú väčšinu kresťanov nielen tvrdým pokrmom, ale tvrdým orieškom. Modlím sa však, aby Svätý Duch mi dal dosť lásky, aby som to, čo prežívam a považujem za potrebné napísať, mohol zabaliť čo do najväčšej lásky a tak povedať pravdu v láske (Ef 4:15). Taktiež modlím sa za to, aby Svätý Duch usvedčil aj vzácnych Čitateľov, aby mali úprimné a pokorné srdce pochopiť a prijať láskavé varovanie a ochotu urobiť vo svojom živote eventuálne potrebné korekcie.

Aj teraz však apelujem na „distingvovanie“.

Ohľadom Cirkvi môžeme použiť rôzne prirovnanie: Cirkev je ako pôrodnica, kde sa rodia (znovuzrodia) bábätká, ktoré potrebujú starostlivosť, kŕmenie, prebaľovanie. Cirkev je aj ako nemocnica, kde sa liečia a uzdravujú rôzne zranenia z minulosti. Žiadne bábätko však nezostane 40 rokov v pôrodnici, ale v rodine vyrastie za zrelého a zodpovedného dospelého človeka. Nie je normálne, aby kresťan aj po 40 rokoch zostal duchovným bábätkom. Ani to nie je normálne, že po 40 rokoch stále potrebuje olizovať svoje staré rany, resp. chce, aby v nemocnici mu tie „bibiky“ fúkali iní. Nikoho nedržia v nemocnici dlhodobo, keď on sám nechce byť uzdravený. Možno, je urazený a nechce odpúšťať a na krivdy zabudnúť. Cirkev je ako rodina, kde vládne láska, rodičia sa o deti starajú a ich vychovávajú. Rodina je multigeneračná. V rodine sú prijaté aj deti aj starci. V rodine je zabezpečená starostlivosť aj o slabých, aj o starých. V rodine nikto, kto patrí do rodiny, nie je odmietnutý. Cirkev však je aj ako armáda, do ktorej sú povolani zrelí, silní a odvážni muži, ktorí sú ochotní bojovať za Božie kráľovstvo. Do armády už je výber, a preto niekto môže byť aj odmietnutý. Vojaci Kristovej armády nie sú žoldnieri, ale vlastenci! Nasledujúce slová neadresujem duchovným bábätkám, ale predovšetkým vojakom Ježiša Krista, o ktorých apoštol Pavol píše: *„Ty teda znášaj zlo ako dobrý vojak Ježiša Krista. Nikto, konajúci vojenskú službu, nezapletá sa do obchodov živnosti, aby sa ľúbil svojmu vojvodcovi. A keď aj niekto zápasí nebude korunovaný, keby nezápasil zákonite.“* (2Tim 2:3-5).

Hovorili sme, že Pán Ježiš Laodicei vyčíta PO PRVÉ jej vlačnosť a ľahostajnosť, ZA DRUHÉ jej nadutosť, pýchu a uspokojenie. Laodicea o sebe myslela, že je bohatá: *„Lebo hovoríš: Som bohatý...“* Pán jej nevyčíta materiálne bohatstvo, ale jej uspokojenie a duchovnú slepotu: *„...som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho... A ANI NEVIEŠ, že si biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý!“* Laodicea myslela o sebe, že je duchovne bohatá, ALE realita bola iná. Nebola bohatá v Bohu.

Najväčší omyl a sebaklam je, keď človek alebo zbor myslí o sebe, že je duchovne bohatý (*„mám všetko..., dary, moc, úspech...“*), ale Pán to odhalí a ukazuje sa pred všetkými v plnej nahote, že to všetko je ináč. Ukazuje sa, že to, čo máš, je seno, slama a drevotriesky, ktoré v ohni skúšok neobstoja a v okamžiku zhoria (1Kor 3:12-15).

Nie je väčšia chudoba než keď niekto myslí o sebe, že je dedičom milionára, pritom sa ukazuje, že zdedil len dlžoby. Nie je väčšia bieda než keď kresťan je namyslený a nepozná alebo nechce poznať pred Pánom svoj skutočný stav. Je podobný Samsonovi, ktorý si myslel, že sa z rúk Filištínov opäť vytrhne ako vždy, no nevedel, že Boh už od neho odišiel.

Neviem, či sa ešte pamätáte (zalistujte späť k 1. časti), na začiatku svojich úvah som písal o eufórii, ktorú sme pred 30.-mi rokmi príchodom slobody prežívali. Bolo nám tak, ako keby sa nám snivalo! (Žalm 126:1). Ktorí ste to nezažili, alebo vtedy ste ešte ani nežili, neviete si ani predstaviť. Ako ani to, aké boli podmienky pred tým, v komunistickom režime. Zrazu padli bariéry, reťaze, železná opona, otvorili sa hranice. Štátny dozor nad cirkvami a obávaný ŠTB zanikol, cirkevní tajomníci boli odvolaní.

Mali sme doteraz nepredstaviteľné možnosti zvestovať evanjelium na námestiach, uliciach, v kultúrnych domoch aj v stane. Mali sme veľké očakávania, veľké plány. Mysleli sme, že už to bude raj, Božie kráľovstvo na Zemi. Prišla sloboda, nové možnosti, avšak nielen pre evanjelium. Naše skromné plagáty sa postupne stratili medzi plagátmi politických strán a plagátmi, ktoré pozývali na disko party alebo ponúkali erotické či vešdecké služby. Tie boli väčšie a atraktívnejšie. Otvorili sa hranice, ale aj pre špinu, pre nemorálnosť a zlo. Zo Západu sa dostali k nám pornografické videokazety a drogy. Pred tým sme nevedeli, čo znamená byť nezamestnaným či bezdomovcom. Nevedeli sme, čo znamená slovo „výpalníctvo“, gamblerstvo alebo „PRIDE“. O mafii sme mysleli, že existuje len niekde na Sicílii. Čoskoro sme sa dozvedeli, čo je politická vražda, korupcia a iné „delikatesy“. Prišla sloboda, avšak nielen pre evanjelium, ale aj pre špinu, pre nemorálnosť a zlo. Naša eufória ochabla, a naše vnútro sklamané kričalo: „*NIE TOTO SME CHCELI!*“

POSTUPNE OHEŇ OCHLADOL AJ V CIRKVI. Nastala stagnácia alebo vlašnosť a veľké uspokojenie ako v Laodicei: „*Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho...!*“

Žijeme v dobe, keď veľa kresťanov podľahlo „konzumnému“ spôsobu života. Nehovorím o konzumom materializme ľudí všeobecne vo svete, ktorí si hľadajú užívať hedonistické rozkoše, i keď tie veci sú pokušením aj pre kresťanov. Hovorím O KONZUMNOM KREŠŤANSTVE, čo znamená: prijímať, prijímať a nič nedávať. Aj modlitby sú často egocentrické: „*Pane, daj..., Pane, daj...!*“ – Domnievali sme sa, že Pán Boh je ako automat na kávu, že stlačením gombíka a vyslovením hesla: „*v mene Ježiš*“, vyjde vypočutie mojich túžob. „*Pane, daj!*“ – „*Pane, daj uzdravenie, aby som mohol pokračovať v svojom egoistickom živote a v prehnanej práci.*“ – „*Daj, aby som dostal dobré platené zamestnanie.*“ Zo skúsenosti viem, že Pán mnohokrát vypočul aj takéto naše modlitby, avšak odvtedy naši drahí bratia a sestry zanedbávali účasť na bohoslužbách. Buď boli v práci alebo doma pracovali, či boli unavení alebo jednoducho leniví a mali rôzne výhovorky. „*Pane daj mi manželku, manžela...!*“ A keď Pán dal, tie medové týždne trvali roky, kým nevychladla láska voči Pánovi, voči zboru a neskôr aj v manželstve. Laodicea – tak ako ľudia vo svete – hľadá svoje výhody, má svoje práva, nároky, zaslúbenia, ale nepozná svoje povinnosti. Modlitby ako: „*Pane, nauč ma pokoriť sa pred Tebou, chcem viac poznať Tvoje Slovo, chcem poznať a konať Tvoju vôľu, ukáž, či je v mojom živote, v myslení niečo, čo nie je správne pred Tebou, posväť ma, používaj ma...!*“ – málokedy počuť.

Kresťania vyhľadávajú a organizujú rôzne zábavné programy, diskotéky, aktivity, senzácie a atrakcie, hľadajú recepty na prosperitu, prorokujú na pozdvihnutie svojho ega a sebavedomia, ako môžu byť populárny, úspešný, bohatý, zdravý, veselý a šťastný. Samozrejme, nechcem to všetko anulovať, pretože verím, že Božou vôľou je, aby Jeho deti boli šťastné a požehnané každým požehnaním, a aby zbory mali dobré programy pre záchranu nespasených ľudí. Avšak Laodicea svoju vieru chce používať len na svoje pozemské potreby a ciele s heslom: „*Uži si to! Užívaj si život!*“

Nevesta vo víre zábav zabudla na svoje poslanie a na posvätenie. Zabudla žiť s perspektívou večnosti a v očakávaní príchodu svojho Ženicha. Tak ako bolo za dní Noeho a vo dňoch Lotových, keď ľudia jedli, pili, ženili sa a vydávali, kupovali, predávali, sadili, stavali – môžeme pridať, že aj sa zabávali a Noemu určite aj sa vysmievali! – až do toho dňa, keď vošiel Noe do korábu, a nezvedeli /NEZBADALI NIČ!!!/, až prišla potopa a všetkých zachvátila. (Mt 24:37-39, Lk 17:28). Nezbadali nič... – až keď už bolo neskoro!

Aj rímski cisári poznali túto taktiku. Ich heslom bolo: „*Panem et circenses (Chlieb a hry)*“. To znamenalo, že keď vládca chcel odvrátiť pozornosť ľudí od ich skutočných problémov, mal im zabezpečiť každodenný CHLIEB A ZÁBAVU, cirkus. V týchto cirkusoch mnoho kresťanov prišlo o život medzi pazúrmí a zubami divých šeliem. Mnoho ľudí hľadá aj dnes len to, aby mal čo jesť, piť a aby mal zábavu. Každodenný chlieb nám dáva Boh, diabol zas sa postará o zábavu (žiaľ, často aj pre kresťanov – bez svedomitého výberu!). V nedeľu však spievame: „*Všetko čo mám, dám na oltár, svoj život nesiem pred Tvoju tvár!*“

Možno, niektorí mi vyčítate, že súdim a na to nemám právo. Prepáčte, po prvé, nie je to súdenie, ale nezabudnite, že nehovorím k bábätkám, ale k vojakom. Nie k žoldnierom, ale k vlastencom! Boh ma vidí, že nechcem súdiť nikoho. Za druhé, verím, že Pán má zármutok a plače nad Laodiceou, a s Ním spolu plače aj moje duša. Pretože som presvedčený, že **TAKÉTO KREŠŤANSTVO NEOBSTOJÍ V SKÚŠKACH**, ktoré do ich života prichádzajú! Tak ako už v minulosti sa to mnohokrát dokázalo. Jednou z mojich najväčších bolestí bolo, keď som videl veľkú fluktuáciu v zboroch, pretože ľudia nemali pre svoj duchovný život pevný základ. Mohli by sme analyzovať, čo bola príčina, možno (ako sme videli v 17. časti) nemali regulárny štart, regulárne znovuzrodenie, úprimné a dôkladné pokánie, radikálne obrátenie alebo ich beh nebol regulárny. Možno, v zbore neboli k tomu ani vedení a vyučovaní. Pán vie. Alebo, jednoducho ako Ezav, za misu šošovice, za chvíľkové rozkoše zapredali svoje dedičstvo a požehnanie, možno aj spasenie (1M 25:28-34). Mnohí kresťania stroskotali vo viere, pretože nikdy neboli zakorenení v Písme. Ako som už povedal, Laodicea nemá záujem o Božie Slovo. Bibliu nečíta, nemiluje ani ju nepozná. Svoj duchovný dom nestávali na skale, ale na piesku (Mt 7:24-27). Obľúbili si len nejaké programy, koncerty, spoločenstvo kamarátov, ale nie Pána a Jeho Slovo. A keď prichádzali búrky, ich dom – ako v podobenstve Pána Ježiša – sa zrútil ako hrad z kariat. **JE MI LÚTO ZA NICH!** Podľa slov Pána Ježiša skalou, resp. pieskom je **ČINENIE ALEBO NEČINENIE** Jeho slov.

Apoštol Pavol však vyznáva: „*Viem, komu som uveril...*“ (2Tim 1:12), a taktiež: „*Kto nás odlúči od lásky Kristovej? Či súženie alebo úzkosť alebo prenasledovanie alebo hlad alebo nahota alebo nebezpečenstvo alebo meč? ... Lebo som presvedčený, že ani smrť ani život ani anjeli ani vrchnosti ani moci ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hlbokosť ani niktoré iné stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.*“ (Rim 8:35, 38-39). **K TAKÉMUTO PRESVEDČENIU VŠAK VEDIE NEĽAHKÁ CESTA:** „*Každý, kto zápasí, zdŕža sa všetkého, a tamíi teda preto, aby dostali porušiteľnú korunu, ale my neporušiteľnú. Preto ja teda tak bežím, ako ten, kto nebeží na neisto; tak šermujem päšťou, ako nie čo by som bil do povetria, ale do tvári bijem svoje telo a podmaňujem ho, aby som snád' iným kážuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal.*“ (1Kor 9:25-27). A ako sme povedali o dobrom vojakovi: „*Nikto, konajúci vojenskú službu, nezapletá sa do obchodov živnosti, aby sa ľúbil svojmu vojvodcovi.*“ (2Tim 2:5).

Pán Ježiš teda stojí vonku a plače nad Laodiceou, **LAODICEA VŠAK SA ZABÁVA, JAŠÍ A TANCUJE OKOLO ZLATÉHO TELÁŤA**. Nevidí Pánove slzy, nepočuje Jeho plač ani Jeho klopanie: „*Hľa, stojím pri dverách a klopem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.*“ (Zj 3:20).

Laodicea nepozná názor Spasiteľa, ani sa o to nezaujíma. Len sa zabáva a tancuje ďalej. Čo, keď Pán raz prestane klopať? Alebo, čo, keď Pán príde uprostred takejto bujarej zábavy? Čo si myslíte, zoberie ju so sebou na svadbu? Čo si myslíte, je to obraz a správanie sa múdrych alebo bláznivých panien? „*Blahoslavený je sluha, ktorého, keď príde jeho pán, nájde v práci.*“ (Mt 24: 46).

Názor Spasiteľa je: „*Nikto nemôže slúžiť dvom pánom...*“ (Mt 6:24). Je to schizofrenický stav!

„*Nemilujte tento svet ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, NIE JE v ňom lásky Otcovej. Lebo nič z toho, čo je na svete - žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. A svet ide ta /do zahynutia/ i jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá na veky.*“ (1Jn 2:15-17).

„*Ktokoľvek by chcel byť priateľom sveta, stáva sa nepriateľom Božím.*“ (Jk 4:4).

„*A NEMAJTE ÚČASŤ s neposlušnými na jalových skutkoch tmy, ale ich radšej kárajte.*“ (Ef 5:11).

Nezabudnem na požehnaného amerického kazateľa, na Davida Wilkersona, ako raz vo veľkom zhromaždení v Rusku (na videu) horko sa rozplakal nad stavom západného zábavného kresťanstva.

Počul som jeden – neviem, či pravdivý – príbeh o jednom populárnom kazateľovi, ktorý vedel veľmi zaujímavo kázať. Na jeho kázňach nikto nezaspal ani sa nenudil, pretože v kázni používal veľa úsmevných príbehov a tak vedel ľudí dobre zabávať. Všimol si však raz, že vzadu, v poslednej lavici sedí jeden „ČLOVEK S JEŽIŠOVOU TVÁROU“, ktorý sa na jeho žartíkoch nesmiel, ale zostal vážny. Po skončení pri dverách, keď ľudia vychádzali, každý pochválil kazateľa, aká bola dobrá kázeň, nakoniec prišiel aj ten „človek s Ježišovou tvárou“. Kazateľ sa ho zastavil a sa opýtal: „Povedz mi, prečo si bol celý čas taký vážny, keď sa všetci smiali, ty si sa nesmiel?“ – „Keď sa pýtaš, tak ti odpoviem. Pretože ty hľadáš svoju popularitu, ale nie Božiu slávu. Nekážeš ľuďom to, čo by mali počuť, ale to, čo chcú počuť. Ty ľudí len zabávaš, ale nekážeš im pravdu. A tak na bežiacom páse vyrábaš bláznivé panny.“ – „Ale, keby som im kázal pravdu podľa Božieho Slova, odišli by všetci!“ – odpovedal kazateľ. A tak ten „človek s Ježišovou tvárou“ odišiel. Kazateľ však niekoľko noci nevedel spať a Svätý Duch ho usvedčil, že „človek s Ježišovou tvárou“ mal pravdu.

A sa rozhodol, že bude svojmu zboru kázať pravdy Božieho Slova. Ľudia sa tomu divili: „*Tento nie je náš pastor, tento je iný človek, čo sa mu stálo?*“ – A naozaj mnohí zo zboru aj odišli. Pretože pre mnohých burcujúca pravda je nepríjemná. Populárna polopravda je príjemnejšia! No, každý neodišiel. Boli aj takí, ktorí milovali pravdu a zostali. Dokonca, mnohí noví ľudia prišli do zboru, pretože úprimných pravda priťahuje. Široko-daleko sa dozvedelo, že v tom zbore kazateľ je ako vymenený, a nastalo veľké prebudenie.

Áno, burcujúca pravda môže byť niekedy nepríjemná, ale sú situácie, keď nie je čas na hladkanie. Zachraňujúca láska robí nepríjemný budičiek a spiaceho človeka vytrhne z horiaceho domu.

Laodicea hľadá svoju popularitu. Málokto z nich však to prizná, pretože „*najstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť.*“ (Jer 17:9). Keď kráľ Saula už Hospodin pre jeho neposlušnosť zavrhol, on ešte chcel, aby Samuel chránil jeho popularitu a uctil ho pred ľuďom a pred staršími ľuďmi s tým, že pôjde s ním pokloniť sa Hospodinovi, akoby sa nič nestálo. (1Sam 15:30). Balám bol pokúšaný túžbou po popularite a láskou k peniazom, čo viedlo k skaze izraelského ľudu, ako aj k jeho skaze.

Hovorili sme, že Pán Ježiš tieto odkazy adresuje zodpovedným „strážnym anjelom“ zborov. Verím a viem, že sú aj dnes mnohí /aj mladí!/ pastori, ktorí celý svoj život dali Pánovi na oltár, a slúžia s úprimnou láskou a oddanosťou Bohu a Božiemu ľudu, ako aj národu. Avšak varovanie pre pastorov izraelského ľudu je aj dnes aktuálne: „*Jeho pozorujúci strážni sú slepí, všetci, koľko ich je; nevedia ničoho; všetci sú nemými psami, ktorí nemôžu brechať, blúznivci, lehniaci, ktorí milujú driemotu, a pažraví psi, ktorí sa nevedia nasýtiť. A to sú pastieri, ktorí nevedia porozumieť! Všetci, koľko ich je, hľadajú na svoju vlastnú cestu, každý na svoj vlastný zisk od svojho konca.*“ (Iz 56:10-11). Brat môj, ak Ťa Boh povolal za svojho „strážneho psa“ – mňa povolal za svoje osliatko – nikdy nehľadaj na svoju vlastnú cestu a nikdy neprestaň „brechať“ kvôli vlastnému zisku, keď zbadáš prichádzajúce nebezpečenstvo!

KEĎ TY NEHĽADÁŠ SVOJU POPULARITU, ALE BOŽIU SLÁVU, TAK NEHOVORÍM O TEBE. HOVORÍM O LAODICEI.

V Laodicei kázať radikálne proti hriechu nie je populárne. Slová ako hriech, peklo, súd, pokánie sú príliš kruté slová, ktoré radšej ani nevyslovujú, aby neodradili poslucháčov. Z dôvodu, že je to vraj „archaizmus“, ktorým slovám ľudia nerozumejú. Tým tesnú bránu obchádzajú a ľudia bez pokánia sa nikdy nedostanú do Božieho kráľovstva. **PRETOŽE, TESNÚ BRÁNU POKÁNIA NIE JE MOŽNÉ OBÍŠŤ!** Nikto nemôže sa dostať do Božieho kráľovstva „cez plot“, iba cez /tesnú/ bránu! Pán Ježiš hovorí, že On je dvere do ovčince, a „*ten, kto nevchádza dverami do ovčince, ale prechádza inokade /cez plot!/, je zlodej a zbojník...*“ (Jn 10:1,9).

KEĎ TY AKO SLUŽOBNÍK, KÁŽEŠ POTREBU ÚPRIMNÉHO A DÔKLADNÉHO POKÁNIA A POSVÄTENIA, TAK NEHOVORÍM O TEBE, ALE O LAODICEI.

Laodicea toleruje zlo tak ako veľkňaz Éli hriechy svojich synov. Éliho synovia boli kňazmi, ale žili pohoršujúci život tak, že ľudia opovrhovali obetovaním Hospodinovi. Éli o tom vedel, napomínal ich, ale nezabránil im v tom. Biblia píše, že boli synmi beliala a neposlúchli svojho otca, lebo Hospodin ich chcel zabiť. Hospodin poslal aj proroka, ktorý Éliho varoval a zároveň mu oznamoval prichádzajúci súd, ktorý neskôr aj skrz malého Samuela potvrdil.

Laodicea však napriek tomu všetkému vyznáva: „*Aj my milujeme Pána Ježiša!*“ – John Bevere v knihe „*Dobro alebo Boh*“ opisuje svoje stretnutie s jedným slávnym teleevanjelistom vo väzení, ktorý za finančný podvod a sexuálne delikty bol odsúdený. Už takmer 5 rokov odsedel, keď John požiadal o návštevu. John sa ho spýtal, ako to bolo, že kedy prestal milovať Pána Ježiša. On odpovedal: „*Nikdy som neprestal milovať Ježiša. Miloval som Ho po celú tú dobu, lenže som nemal Božiu bázeň. John, milióny Američanov sú rovnakí ako ja. Milujú Ježiša, ale neboja sa Boha.*“

Vlastne, hovoria, že milujú Ježiša. Pán Ježiš však povie, kto je ten, ktorý Ho miluje: „*Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania... KTO MÁ (v mad. „pozná“) MOJE PRIKÁZANIA A ZACHOVÁVA ICH, TEN MA MILUJE... Ježiš mu odpovedal: Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo... Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová.*“ (Jn 14:15, 21,23-24).

KEĎ TY MILUJEŠ PÁNA JEŽIŠA Z CELÉHO SRDCA A ZACHOVÁVAŠ JEHO PRIKÁZANIA, TAK NEHOVORÍM O TEBE.

Pán Ježiš Laodicei vyčíta jej vlažnosť, ľahostajnosť, a jej pýchu, uspokojenie: „*Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a NEPOTREBUJEM NIKOHO...*“

LAODICEA nepotrebuje FILADELFIU. Mám všetko, nepotrebujem ničoho a nikoho, ani bratov, ani sestry, ani zbor, ani Boha, ani Bibliu, som nezávislý a sebestačný, nepotrebujem obecenstvo. Starí nepotrebujú mladých, a najmä mladí nepotrebujú – mali by potrebovať a budú potrebovať! – vzťahy so starými, ich rady a skúsenosti. Šalamúnov syn Rechabeám (Roboám) sa rozhodol ignorovať radu starších „*opustil radu starcov, ktorú mu dali, a radil sa s mládenkami, ktorí rástli s ním...*“ (1Kr 12:8) – a to viedlo k odtrhnutiu 10 pokolení Izraela od neho. Avšak Boh skrze proroka Malachiáša zaslúbil tento „generačný problém“ vyriešiť, tým, že: „*Hľa, ja vám pošlem proroka Eliáša, prv ako príde deň Hospodinov, veľký a strašný. A obráti srdce otcov na synov a srdce synov na ich otcov, aby som neprišiel a neranil zeme kľiatbou.*“ (Mal 4:5-6 – to sú posledné verše Starého Zákona). Myslím si, že ten „Eliáš“, v tomto kontexte je „Duch Eliášov“, Duch Svätý, ktorý prebýval aj v Eliášovi, ktorý ako jediný dokáže tento zázrak jednoty vykonať. Možno, ešte „*prv, ako príde deň Hospodinov, veľký a strašný!*“ Na ten deň Hospodinov Cirkev už bude „*slávna, svätá a bezvadná, nemajúca škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého.*“ (Ef 5:27). Už bude prepaľovaná a pripravená na stretnutie so Ženíchom. Myslím si, že v prenasledovanej podzemnej cirkvi v Číne tento „generačný problém“ neexistuje. Ich chudoba a súženie stmelila mladých a starých v jedno bez nejakých zvláštnych podmienok a nárokov.

KEĎ TY MILUJEŠ SVOJICH BRATOV, SESTRY, MLADÝCH A STARÝCH, TAK NEHOVORÍM O TEBE, ALE O LAODICEI.

Možno, my máme – najmä bohaté západné megazbory majú – všetko. Sme bohatí, máme perfektnú techniku, rôzne zázračné efekty, nič nám nechýba! Alebo predsa nám niečo chýba? Opravdivé pôsobenie Svätého Ducha! Uznávam, že moderná technika nevyklučuje moc a pôsobenie Svätého Ducha, avšak obávam sa, že vo víre hlučnej rytmickej hudby a svetelných efektov ľudia, hlavne mladí, atmosféru prežívajú skôr duševne než duchovne. No nejaké percento možno aj telesne. Uznávaný a skúsený biblický učiteľ, Derek Prince v jednej knihe upozorňuje na to, že duševné a duchovné sú často vo vzájomnom konflikte a sú vzájomne zameniteľné. Služba Bohu a uctievanie je duchovná záležitosť. Avšak pod vplyvom hudby a efektov je veľmi ľahko prejsť zo štádia duchovného do duševného, ba do telesného. A v okamihu, keď sa naše náboženstvo stáva hrou, sme na pokraji modlárstva.

Niekedy stačila jedna gitara, boli vrúcne modlitby z čistého srdca a bola prítomná aj moc Božia. Radosť v Svätom Duchu aj bez zvláštnych efektov. Videá na internete sú dostupné zovšadiaľ. Keď som už spomínal Čínu, mohli by sme spomenúť aj chudobnú Afriku alebo moslimský Pakistan či Indiu, alebo aj naše rómske zbory na Slovensku! – sú na tom opačné ako kresťania na Západe. Podobne ako Laodicea verzus Smyrna! Deň Hospodinov, ktorý sa zjaví v ohni, aj tento rozdiel ukáže.

Máme všetko, sme bohatí, máme duchovné dary, máme moc, a často zabúdame na to, že nie my disponujeme s darmi a mocou Božou, ale suverénny a svätý Boh. Svätý Duch dáva svoje dary „na spoločný úžitok“ a „tak ako On chce!“ (1Kor 12:7,11).

Niekedy sa mi zdá, že my sa správame tak, akoby sme my boli všemocní a suverénni. Povolávame, uvoľňujeme..., Božiu moc, uzdravenie a – aby to malo váhu – priložíme formulku: „v mene Ježiš“. TAKTO MENO JEŽIŠ SA DEVALVUJE ako premnožené papierové bankovky! Budme úprimní, vo väčšine prípadov je to len zvyk alebo kresťanská fráza bez ozajstnej inšpirácie Ducha. Alebo pre získanie autority, proti ktorej niet apelácia. A vo väčšine prípadov nič sa nestane. A keď sa stane, slávu často pripisujeme ľuďom. Verím, že v mene Ježiš je moc a PÁN SVOJIM UČENÍKOM DÁVA autoritu a moc, dáva dary a uzdravuje. Ale dajme si otázku: „Aké je to naše učeníctvo?“ Možno, s pokornými prosbami ako „chudobní duchom“ by sme viac dosiahli a mali by sme viac svedectiev. Ako som už raz napísal, že „keby kazatelia viac kázali pokánie a posvätenie, bolo by oveľa viac uzdravení. V mnohých prípadoch totiž podmienkou uzdravenia je pokánie.“

Božie kráľovstvo a každá služba, kázeň, proroctvo v Božom kráľovstve má svoje biblické hranice ako aj obsah, náplň. Žiadna služba nemôže prekročiť biblické hranice, nemôže protirečiť Písmu, pretože to by nebolo prácou Svätého Ducha. Svätý Duch rešpektuje Písmo, ktoré skrz Neho bolo vdýchnuté. Obsahom a náplňou každej služby zas je ten úžitok, ku ktorému dary sú dané. Kázeň je adekvátnym dobrým pokrmom, aby ľudia neodchádzali zo zboru nenasýtení, hladní. „Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vyučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonalý, ku každému dobrému skutku pripravený.“ (2Tim 3:16-17). Proroctvo je „na vzdelanie, napomenutie a potešenie.“ (1Kor 14:3). Obsahom Božieho kráľovstva je spravodlivosť, pokoj a radosť v Svätom Duchu (Rim 14:17), ako aj ovocie Svätého Ducha (Gal 5:22), ktoré je poznávacím znakom Božích služobníkov. „Po ovocí ich poznáte...“ (Mt 7:16).

Pre Laodiceu to bola milosť Božia, že Pán odhalil jej nahotu a vyviedol ju z falošného sebaubezpečenia, a dal jej šancu k pokániu a náprave. Aj dnes je to Božia milosť, keď Pán chodí medzi zlatými svietnikmi, a Jeho oči ako plameň ohňa, prenikajú naše myšlienky, srdcia, kosti a ľadviny.

Môžeme konštatovať, že k väčšine siedmich zborov Pán mal, resp. aj dnes má nejaké výhrady a napomenutia, a len k zborom typu Smyrna a Filadelfia nemá. S ostatnými Pán ešte má prácu, a so svojou Cirkvou ešte bude jednať. Pretože svoju nevestu chce pripraviť na svadbu Baránkovu.

Aj Laodicea má šancu: „Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlata prečisteného v ohni, aby si zbohatol, a biele rúcho, aby si sa odial, aby sa neukázala hanba tvojej nahoty, a kollyrium pomazať svoje oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a otcovsky trescem. Rozhorli sa teda a učiň pokánie.“

Kto má uši /nech/ čuje, čo hovorí Duch zborom.

Keď Ty nie si v Laodicii, to všetko sa nevzťahuje na Teba!

(Pokračovanie najbližšie 😊).

Milý Priatelia!

Tieto úvahy som začal písať pred štyrmi mesiacmi, kedy koronavírus už držal ľudí v strachu po celom svete. Začalo sa to v Číne ešte v januári, potom štafetu prevzalo Taliansko a odtiaľto celá Európa. Na Slovensku sme zaregistrovali prvé ochorenia 6. marca a prvé úmrtie 1. apríla. Naše vlády včas zakročili, urobili prísne opatrenia, a preto, vďaka Bohu, Slovensko patrí v Európe medzi krajín, ktoré najúspešnejšie obstáli proti epidémii.

Avšak po celom svete od tej doby, ZA ŠTYRI MESIACE (a tri dni) približne STONÁSOBNE NARÁSTOL POČET infikovaných (z 135 tisíc na 13,65 milióna) aj mŕtvych (z 5,5 tisíc 586 tisíc). A ešte nie je koniec. My vidíme len čísla, ale za číslami sú ľudia, utrpenia, bolesti, predčasne ukončené ľudské životy, plač a smútok.

NAŠA HLAVNÁ OTÁZKA BOLA: ODKIAL KORONAVÍRUS POCHÁDZA?

Je to Boží trest, Boží súd? Alebo Jeho varovanie, upozornenie? Väčšina veriacich na to hneď odpovie: „V žiadnom prípade! Koronavírus nie je od Boha! Boh je dobrý Boh, On je láska! Od Boha nemôže pochádzať nič zlého. A choroby, nešťastia, epidémie sú zlé veci! Je to dielo diabla, ktorý je vrahom od počiatku. Pretože Boh je dobrý Boh, diabol je zlý diabol!“ – A iné názory ani nepripúšťajú!

A preto niektorí „super duchovní“ služobníci na začiatku epidémie začali vyháňať démona koronavíru z teritórií, kde pôsobia. Ako som písal pri úvahách o Laodicei, niektorí si myslia, že sú všemocní a suverénni, najmä keď svojim zbožným túžbam priložia formulku: „v mene Ježiš“. Je to smutné, ale na konci marca viacerí známi populárni tele-služobníci megazborov zo svojich „takmer kráľovských“ rezidencií údajne „na pokyn Svätého Ducha“ vysielali modlitby, v ktorých zväzovali a vyhánali ducha koronavíru, niektorí z USA, niektorí však z národov celého sveta. Žiaľ, nič sa nestalo!!! Odvtedy v USA bolo nainfikovaných takmer 3,5 milióna (dovtedy 105 tisíc) a zomreli takmer 140 tisíc (dovtedy 2800) ľudí. Ak koronavírus je od diabla, týchto služobníkov v Ježišovom mene musel poslúchnuť. Alebo, podľa Starého Zákona falošných prorokov museli ukameňovať. Žiaľ, tento vzor prevzali a napodobňovali niektorí služobníci aj v našej krajine. Keď však vírus nie je od diabla, ale je poslaný nejakým zámerom od Boha, pred Bohom môže byť účinná len pokánia a pokorná prosba: „Keby sa zohnul, a tak sa pokoril môj ľud, nad ktorým je vzývané moje meno, a keby sa modlili a hľadali by moju tvár a odvrátili by sa od svojich zlých ciest, ja vyslyším z nebies, odpustím ich hriech a uzdravím ich zem.“ (2Par 7:14). „Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, a to v pôste, plači a v náreku. A roztrhnite svoje srdce a nie svoje rúcha a navráťte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu, lebo je milosrdný a ľútostivý, zhovievajúci a veľký čo do milosti a ľutuje zlé.“ (Joel 2:12).

My sme skúmali, čo hovorí Biblia, tak ako veriaci v Berei skúmali Písma: „Či je tomu tak?“ (Sk 17:11).

Skúmali sme Božie vlastnosti, Jeho charakter a spôsoby, ako spravuje svet, a – myslím si, že súhlasíte – došli sme k záveru, že Boh je suverénny Boh a môže dopustiť niekedy aj nejaké zlé, nepríjemné veci do života ľudí, jednotlivca, národa či ľudstva, ako napríklad prírodné katastrofy, nemoci alebo aj tento vírus. Nie však svojvoľne, ale vždy z nejakého dôvodu alebo s nejakým zámerom.

Prorok Ámos hovorí: „Či sa deje voľačo zlé v meste, a Hospodin neučinil?“ (Am 3:16).

Ja som napísal svoje presvedčenie, že je to Božie klopanie! Klopanie pre svet, ale klopanie aj pre Cirkev! Možno, to posledné! Možno je to jedna fáza predpôrodných bolestí sveta pred príchodom Pána Ježiša (Mt 24:8 Roháček). Predpôrodné kontrakcie – ako vieme – prichádzajú v rôznych intervaloch. Nie je vylúčené, že aj COVID-19 bude mať aj ďalšie fázy, druhú či tretiu vlnu. Teraz už vždy viac sa hovorí otvorene o takomto scenári aj u nás. Vo svete pandémie evidentne rapídne rastie. Nikto nevie, dokedy to ešte bude trvať, kedy sa skončí a aké budú dôsledky.

Ľudstvo zabudlo na Boha. Ap. Pavol v Rim 1:18 píše, že „Boží hnev sa zjavuje z neba na každú bezbožnosť a nepravosť ľudí.“ Ľudia sú bezbožní, žijú bez Boha, aj mnohí kresťania žijú bez Boha, rozmýšľajú, rozprávajú, konajú, plánujú bez Boha, bez Božej bázne, a preto oprávnený Boží hnev sa zjavuje z neba. Pavol píše, že ľudia síce mohli Boha poznať aj zo stvorenstva, napriek tomu však Ho neoslavovali a namiesto Stvoriteľovi vzdávali úctu stvorenstvu. Aj dnes sú ľudia voči Bohu ľahostajní, a žijú tak, akoby na tejto zemi si mali zabezpečiť večný blahobyť. Pokrokový svet, západná civilizácia už si myslela, že je na vrchole všetkých vymožeností. Ešte snáď len niečo málo chýba a budeme bohovia.

Preto ľudstvo potrebuje budíček, ktorý otrasie so svetom. Ako je napísané „ešte raz potrasiem zemou a nebom...“ (Žid 12:26). Boží zámer – aj s týmto vírusom – je, aby sa ľudia zobudili z ľahostajnosti, aby prehodnotili svoje životné priority, a začali hľadať Boha a svoje spasenie.

Vo veľkomestách sveta zaradom sa zastavil život. Pre obmedzenie alebo zákaz vychádzok sa vyprázdnil ulice. Stíchli diskotéky, zábavné parky, zatvorili sa školy, univerzity, kiná a divadlá, aj kostoly a modlitebne. Prázdne zostali športové haly a štadióny, dokonca zrušili sa aj celosvetové športové podujatia. Stíchol svet. Počuje však svet v tomto tichu láskavý hlas Stvoriteľa a Jeho klopanie? Dosiahne Boh niečo zo svojho zámeru alebo svet ide ďalej tak, ako keď pes vyjde z vody, otrasie sa a brechajúc ide ďalej? Niektoré štáty už obmedzenia postupne uvoľnili, skúsia oživiť, vzkriesiť svoje hospodárstvo, ale či sa vzkriesia aj ľudia k novému životu?

Hovorili sme, že Boh aj počas koronakrízy sedí na tróne a má všetko pod svojou kontrolou! On spravuje svet aj teraz mocou, múdrosťou aj láskou, a „dokočírúje“ ho až do slávneho, víťazného konca!

Sme preberali TRI OBLASTI BOŽIEHO SPRÁVOVANIA sveta:

1. Videli sme, AKO BOH JEDNÁ S NÁRODMI: Počiatok a vývoj ľudstva, prehľad dejín národov a budúcnosť sveta vo svetle biblických proroctiev. Hovorili sme, že pre hriech prvého človeka celé ľudstvo sa dostalo do stavu odlúčenosti od Boha. Konštatovali sme, že BOŽÍ HNEV VOČI ĽUDSTVU JE OPRÁVNENÝ a Boh má právo súdiť svet! Ale aj to, že BOH MILUJE SVET a chce ho zachrániť. Preto VO SVOJOM SYNOVI, v Ježišovi Kristovi PRIPRAVIL ZÁCHRANU pre tých, ktorí túto záchranu s pokáním a vierou prijímajú.

2. Videli sme tiež AKO BOH JEDNÁ S IZRAELOM: Vznik a prehľad dejín izraelského národa a proroctiev vzťahujúcich sa na ich budúcnosť. Videli sme, že izraelský národ často bol Bohu neverný, neposlušný a preto Boh poslal nepriateľa a dopustil na nich súženie, dokonca zajatie a rozptýlenie. Boh v budúcnosti pre Izraela má špeciálny plán, a v čase konca v ťažkom súžení bude bojovať za svoj ľud.

3. Nakoniec sme hovorili o tom, AKO BOH JEDNÁ SO SVOJOU CIRKVOU? Hovorili sme, čo je Cirkev a aké je jej poslanie. Božím plánom je pre Cirkev pripraviť ju na svadbu Baránkovu, na stretnutie so Ženíchom, „aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná!“ (Ef 5:25-27).

Z Knihy Zjavenia (2. a 3. kap.) sme videli SEDEM TYPICKÝCH OBRAZOV CIRKVI, ich charakter, a keďže Kniha Zjavenia je prorocká kniha, aj sedem rôznych období cirkevných dejín, ktoré obrazy týchto siedmich zborov znázorňujú.

Videli sme, že k väčšine týchto zborov Pán mal, resp. aj dnes má nejaké výhrady a napomenutia, a len k zborom typu Smyrna a Filadelfia nemá. S ostatnými Pán ešte má prácu, a s nimi ešte bude jednať. Pretože chce svoju Cirkev ako nevestu pripraviť na svadbu Baránkovu.

Podľa charakteristiky Pána Ježiša z tých zborov by som dal do páru SMYRNU s FILADELFIU, pretože k týmto dvom zborom Pán nemá žiadne výhrady.

EFEZ a SARDIS je druhá dvojica. Pán ich aj pochválil, ale mal voči nim vážne výhrady. Efez opustil prvú lásku, Sardis má meno, že žije, ale podľa Pána Ježiša je mŕtvy. Avšak sú medzi nimi takí, ktorí ktoré nepoškvrnili svoje rúcho. Pán obidva zbory podobným spôsobom vyzýva k pokániu a návratu.

Ďalšia dvojica je PERGAMUM a TYATÍRA, proti ktorým Pán mal najtvrdšie výčitky kvôli ich modloslužbe. To, čo začal Pergamum, dokončila Tyatíra.

LAODICEA je zvláštna kapitola. Najviac sme sa zaoberali práve s týmto zborom, pretože LAODICEA je obrazom dominantného prúdu Cirkvi poslednej doby pred príchodom Pána Ježiša Krista. Je to doba rozdelenia, oddelenia pšenice od plevy (Mt 3:12), oddelenia múdrych panien od bláznivých (Mt 25:1-13). Múdre a bláznivé panny dnes sú spolu, pšenica a kúkoľ rastú spolu, ani pleva nie je oddelená od čistej pšenice. Dnes ešte je čas na zmenu, na pokánie, je to ešte čas Božej milosti. Je ešte čas dostať sa do „lepšej kategórie“, do kategórie Smyrny alebo Filadelfie.

Do Smyrny asi nikto sa netúži dostať, no, príde čas, že ešte mnohí kresťania budú musieť pre svoju vieru trpieť.

SMYRNA ZOSTANE SMYRNOU. Pán jej hovoril: „Znám tvoje skutky... aj tvoje súženie aj tvoju chudobu – ALE SI BOHATÝ!“ Lebo Smyrna, ty si dostala tú milosť... trpieť. „Lebo vám je z milosti daná za Krista, nie len aby ste v neho verili, ale aj aby ste za neho trpeli.“ (Fil 1:29).

Pán ju aj povzbudzuje: „Nič sa neboj toho, čo máš trpieť.“ „Bud' verný až do smrti, a dám ti korunu života!“ (Zj 2:10).

Na svete dnes v mnohých krajinách je intenzívne prenasledovanie kresťanov, a myslím si, že postupom času ich počet mohutne narastie. Pretože verím, že zo skupiny EFEZ a SARDIS mnohí sa prebudia a budú prenasledovaní. Pretože „všetkých, ktorí chcú pobožne žiť v Kristu Ježišovi, budú prenasledovať.“ (2Tim 3:12). Taktiež zo skupiny PERGAMUM a TYATÍRA. To sú cirkevné denominácie, kde modloslužba najviac sa udomácnila. Je však aj medzi nimi mnoho úprimne Boha hľadajúcich ľudí, ktorí v čase, keď sa otrasie babylonský náboženský systém, tzv. veľký Babylon (Zjav 18. kap.) poslúchnu hlas: „Vyjdite z neho, môj ľude, aby ste sa nezúčastnili jeho hriechov a aby ste nedostali z jeho rán.“ – utečú von a budú prenasledovaní.

FILADELFIA MÁ ZOSTAŤ FILADELFIOU. Ideálny zbor pre múdre panny.

Sme povedali, že LAODICEA je verným obrazom tohto dnešného cirkevného veku, je obrazom cirkvi poslednej doby pred príchodom Pána Ježiša Krista. Preto sme tomuto zboru sa venovali podrobnejšie.

Na adresu LAODICEE Pán má iba výčitky: „Nie si ani studený ani horúci! Pretože si vlažný..., vyplujem ťa zo svojich úst! Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý. Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlata prečisteného v ohni, aby si zbohatol, a biele rúcho, aby si sa odial, aby sa neukázala hanba tvojej nahoty, a kollyrium pomazať svoje oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a otcovsky trescem. Rozhorli sa teda a učiň pokánie. Hľa, stojím pri dverách a klopem. Keby niekto počul môj hlas a otvoril by dvere, vojdem k nemu a budem večerať s ním a on so mnou.“ (Zj 3:14-20). Teda ešte aj Laodicea má šancu.

VOČI LAODICEI PÁN MAL HLAVNE TRI VEĽMI VÁŽNE VÝHRADY:

- Vlažnosť, ľahostajnosť.
- Nadutosť, pýchu, uspokojenie
- Nahotu a slepotu

PRVÁ VÝČITKA PÁNA JEŽIŠA VOČI ZBORU V LAODICEI je jej vlažnosť a ľahostajnosť voči pravde. Význam jej mena Laodicea (ľudské názory) vytlačil Slovo Pravdy. V Laodicei pravda sa nepovažuje za absolútnu. Jej postoj voči Božiemu Slovu je ľahostajný. Bibliu nečíta, nemiluje ani ju nepozná a preto v zboroch rastie fluktuácia, povstávajú falošné učenia a bludy. Bez poznania Božieho Slova Boží ľud hynie a blúdi a nie je možné rozsudzovať žiadne prejavy, dary ani proroctvá. Keď „prorok“ priloží formulku „v mene Ježiš“, proti tomu už nie je apelácia.

DRUHÁ VÝČITKA PÁNA JEŽIŠA VOČI LAODICEI. V prvom rade nie materiálne bohatstvo, ale duchovná nadutosť, pýcha a uspokojenie. Egoistické konzumné, zábavné kresťanstvo. Takéto kresťanstvo neobstojí v skúškach. Nadutosť znamená: Nepotrebujem ničoho a nikoho, ani bratov, ani sestry, ani zbor, ani Boha, ani Bibliu, som nezávislý a sebestačný, nepotrebujem obecenstvo. Starí nepotrebujú mladých, a najmä mladí nepotrebujú vzťahy so starými. Máme všetko, modernú techniku, sme bohatí, máme duchovné dary, máme moc, a často zabúdame na to, že nie my disponujeme s darmi a mocou Božou, ale suverénny a svätý Boh.

TRETIA VÝČITKA PÁNA JEŽIŠA VOČI ZBORU V LAODICEI JE jej nahota a slepota

Veriaci v Laodícii sú v Pánových očiach nahí. Nahota znamená, že nemáš biele rúcho očistené krvou Pána Ježiša. Nemáš svadobné rúcho a nemôžeš vojsť na svadbu Baránkovu. Pán hovorí, že nahota je hanbou. Okrem toho nahota predstavuje zraniteľnosť a bezbrannosť. Nedostatočné oblečené ženy sú zraniteľné pred násilníkmi. Nahota v dnešnej dobe je v móde! Cudnosť vymiera a nepriamou úmernosťou rastú sexuálne hriechy. Nový Zákon však učí o tom, aby *„ženy v rúchu zdobnom a slušnom, ozdobovať sa so cudnosťou (nie vyzývavo) a rozumnosťou, nie zápletami a zlatom alebo perlami alebo drahým rúchom...“* (1Tim 2:9).

Pre Laodiceu to bola milosť Božia, že Pán odhalil jej nahotu, vyviedol ju z falošného sebaubezpečenia, a dal jej šancu k pokániu a náprave: *„Radím ti, aby si si kúpil odo mňa zlata prečisteného v ohni, aby si zbohatol, a biele rúcho, aby si sa odial, aby sa neukázala hanba tvojej nahoty, a kollyrium pomazať svoje oči, aby si videl. Ja všetkých, ktorých milujem, karhám a otcovsky trescem. Rozhorli sa teda a učiň pokánie.“*

Často krát som uvažoval nad tým, že snáď tento trend Laodicee niekedy zastaví až Boží prepaľujúci oheň, keď Pán v poslednej dobe v ohni bude skúšať a prečisťovať vieru a život svojej Cirkvi. Pretože Nevesta Kristova musí byť *„slávna, svätá a bezvadná, nemajúca škvrny...“* (Ef 5:27). V tomto ohni sa ukáže, *„kde je trpezlivosť a viera svätých...“*, a kto sú *„tí, ktorí zachovávajú prikázania Božie a vieru Ježišovu.“* (Zjav 13:10, 14:12).

Ján Krstiteľ hovoril o Pánovi Ježišovi, *„Ktorý má svoju vejačku vo svojej ruke a prečistí svoje humno a zhromaždí svoju pšenicu do sypárne, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.“* (Mt 3:12).

Laodicea bude musieť prechádzať cez očisťujúci oheň! V ohni zhorí len pleva. V ohni zhorí každá zábava, každá aktivita, každá ľudská sláva ako pleva.

Laodicea musí byť prepaľovaná aj ako zlato. To presne ilustruje život kresťana, ktorý prechádza ohňami skúšok, aby jeho viera bola ako ap. Peter hovorí: *„drahocenná, ktorá je omnoho vzácnejšia, ako zlato, ktoré hynie, ale sa ohňom skúša.“* (1Pt 1:7). Aby sa v ohni z neho odstránila všetka troska, musí sa pretaviť v ohni. V ohni sa očistí a len to zlato zostane. Zlatu oheň neškodí.

Často krát som uvažoval nad tým, že Boh miluje svoju Cirkev. Pán Ježiš zomrel za svoju Cirkev. On čoskoro sa vráti pre svoju Nevestu a oná na svadbu nie je pripravená. Niečo sa musí ešte stať. Okrem toho verím, že mnohí ešte, ktorí ešte nie sú spasení, musia sa v pokánie k Bohu obrátiť a pridať sa k Neveste. Teda, nemôže všetko zostať tak ako je. Niečo musí prísť.

Tieto udalosti posledných mesiacov preskúšali a preskúšajú našu vieru, filozofiu, názory, službu, učenie, proroctvá, dielo každého jedného, či obstoja v skúške na základe Božieho Slova. Preskúšajú aj naše motivácie. Ukáže sa, že to, čo robíme, robíme z nezištnej lásky k Pánovi a Jeho ľudu, na Božiu slávu, alebo pre uznanie od ľudí, pre svoju popularitu, alebo z nevedomosti a z nedostatočnej známosti Boha a Biblie, alebo pod vplyvom falošného ducha.

„Lebo iný základ nemôže nikto položiť mimo toho, ktorý je položený, ktorým je Ježiš Kristus. A keď niekto stavia na ten základ zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, slamu - jedného každého dielo vyjde najavo, pretože to ten deň ukáže, lebo sa zjaví v ohni. A jedného každého dielo, aké ktoré je, sám ten oheň skúsi. Ak ostane niečie dielo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu; ak zhorí niečie dielo, bude mať škodu, a on sám bude zachránený, ale tak ako skrze oheň.“ (1Kor 3:11-15).

Tento verš je jeden z tých, na ktorý Rímskokatolícka cirkev zakladá svoje učenie o očistci, podľa ktorého tí pokrstení katolíci, ktorí nespáchali smrteľný hriech, avšak nežili tak, aby si zaslúžili spasenie v nebi, po smrti sa nedostanú do pekla, ale do očistca, kde určitý – lepšie povedané neurčitý – čas musia trpieť a neskôr sa môžu dostať do neba. Tento čas jeho príbuzní môžu skrátiť rôznymi úkonmi, ako modlitbami k Márie a svätým, platením zádušných omší, kúpením odpustiek a pod. V skutočnosti však nikto nevie povedať, kto je ten, ktorý sa dostane do neba a kto do očistca, a pre istotu tieto úkony praktizujú v prípade každého zosnulého katolíka, i v prípade smrti pápeža. Toto učenie je absurdné aj preto, lebo nikto, ani farár ani arcibiskup, ba ani pápež nevie povedať, kto aký dlhý čas musí trpieť v očistci, kedy bude vypustený a koľko rokov či desaťročí je potrebné za nich platiť zádušné, koľko modlitieb treba za ňu odrecitovať. Je to večný kolotoč, z ktorého sa nedá vystúpiť. Preto je to dobrý obchod pre RKC! Kto by nechcel, aby jeho príbuzný – manžel, manželka, matka, otec či dieťa – bol čím skôr prepustený, najmä, keď počas života si tých zomrelých znevažovali a po ich smrti majú výčitky svedomia? Či nie sú ochotní za nich dlhé roky a desaťročia urobiť všetko a platiť ťažké peniaze za prepustenie z neexistujúceho očistca? RKC tak obchoduje s ľudskými dušami ako veľký Babylon (Zjav 18:13).

Neverím v toto učenie pretože:

1. Po prvé preto, lebo nie je biblické. Biblia ako základný dekrét kresťanskej viery nepodporuje, neuznáva toto učenie RKC, nepozná pojem „očistec“ a neuznáva možnosť posmrtného očistenia. Toto učenie RKC nestojí na základoch učenia Svätého Písma, ale je v rozpore s ním. Je učením pochádzajúcim z pohanskej filozofie a je miešaninou pohanských filozofických a náboženských prvkov. Tie biblické miesta, na ktoré sa RKC odvoláva a ktorými sa snaží existenciu očistca dokázať, sa vzťahujú na úplne iné veci, ktoré pre nedostatok miesta v tejto úvahe nie je možné podrobné vysvetliť.

2. Toto učenie je diskriminačné, pretože chudobní nemajú z čoho zádušné omše zaplatiť len bohatí. Tiež opustení ľudia, ktorí nemajú príbuzných, nemajú nikoho, kto by za nich po ich smrti zádušné omše za ich „*prepustenie z očistca*“ zaplatil.

3. Učenie o očistci je učením čiastočného seabvykúpenia a tým znehodnocuje dokonalosť vykupiteľského diela Pána Ježiša Krista. Keby bola nejaká iná možnosť zachrániť človeka od večného zatratenia, keby človek mohol za peniaze kúpiť spasenie svoje alebo iného, Pán Ježiš Kristus nemusel prísť na zem, Boží Syn nemusel sa stať človekom a zomrieť na kríži ako obeť zmierenia za naše hriechy. Keďže On to urobil, Jeho vykupiteľské dielo je dokonalé a dostatočné.

4. Prví kresťania neverili v očistec. Do roku 600 v žiadnej cirkvi neučili túto náuku a len v roku 1459 RKC ustanovila ju za dogmu. Najväčšou tragédiou RKC je, že dogmy – i keď ich nepravdivosť a neaktuálnosť sa mnohokrát dokázala (napr. povinný celibát) – nie je možné zmeniť, pretože ich ustanovil nejaký „neomylný“ pápež. Druhá smutná skutočnosť je, že väčšina veriacich RKC nepozná učenie Božieho Slova, len učenie katechizmu. Preto RKC dlhé stáročia zakázala čítať veriacim Bibliu, aby svojich veriacich mohla držať v nevedomosti. Pán Ježiš Kristus však hovorí: „*Poznáte pravdu a pravda vás oslobodí!*“ (Jn 8:32).

5. Biblia hovorí: „*Dnes je deň spasenia!*“ Ku spaseniu nestačí „pokrstenie nemlúvať“, ale je potrebná osobná viera. Dnes je čas zmierenia s Bohom a s ľuďmi! Dnes je čas očisťovania a posvätenia sa! Dnes je čas, aby sme s úprimným pokáním a vierou prijali Ježiša Krista za svojho osobného Spasiteľa a Pána svojho života, osvojili si platnosť Jeho dokonalej obeti a stáli sa znovuzrodenými Božími deťmi. Po smrti už nie je možné činiť pokánie a prijať spasenie. Smrťou život človeka je uzavretý, jeho večný osud je definitívne spečatený a na tom nič nezmení žiadna modlitba, žiadna omša ani odpustky. Preto je to všetko úplne nezmyselné a zbytočné. Dnes je čas, aby sme žili v láske so svojimi bližnými a vážili si jeden druhého. Po ich smrti už je neskoro a nie je to možné!

Nech dá dobrotivý Boh, aby sa mnohým Boha úprimné hľadajúcim ľuďom v RKC otvorili oči a uverili pravde, ktorá oslobodí! Aby zbytočne neplatili za tie mnohé nezmyselné ceremónie!

„OČISTEC“ však je tu na tejto Zemi, V TOMTO ŽIVOTE!

Po prvé, verím v očistenie s krvou Pána Ježiša Krista! „*Keď chodíme vo svetle, ako je on vo svetle, máme obecenstvo jeden s druhým, a krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu... ..Keď vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.*“ (1Jn 1:7, 9).

Verím aj v to, že Boh nás – znovuzrodených kresťanov – vychováva, posväcuje a prečisťuje aj skrze rôzne životné situácie. V Božích očiach každý znovuzrodený veriaci je „svätý“. Svätými nie sú tí, ktorých ľudia /pápeži/ prehlasujú za svätých, ale tí, ktorých Boh prehlasuje za svätých. Svätosť znamená stav patričnosti k Bohu. Je to tzv. pozicionálne posvätenie, ktoré Pán Ježiš Kristus pre nás svojou jednorazovou a dokonalou obeťou vydobyl na kríži. On je našou spravodlivosťou i posvätením a vykúpením (1Kor 1:30). Avšak aj my, znovuzrodení kresťania potrebujeme každodenné, rastúce a praktické posvätenie. Preto nás Boh vychováva, posväcuje, prečisťuje aj prepaľuje rôznym spôsobom:

1. Očisťuje, orezáva ako letorast. „*Ja som ten pravý vinič, a môj Otec je vinár. Každý letorast, ktorý nenesie na mne ovocia, odrezuje, a každý, ktorý nesie ovocie, čistí, aby doniesol viacej ovocia. Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám hovoril. Zostaňte vo mne a ja vo vás; ako letorast nemôže niesť ovocie sám od seba, keby nezostal na viniči, tak ani vy, keby ste nezostali vo mne. Ja som vinič, vy ste letorasty. Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič robiť.*“ (Jn 15:1-5).

Pán Ježiš tu hovorí o praktickom, každodennom posväcovaní Jeho učeníkov v záujme plodného kresťanského života. Hovorí o tých, ktorí s znovuzrodením sú zaštepení do Neho. Ktorí sú s Ním organicky spojení a preniknutí životodarnou miazgou Svätého Ducha. Proces posväcovania je orezávanie neplodných výhonkov, aby letorast priniesol viac ovocia. Podmienkou je byť v ňom a zostať v ňom. „*Kto zostáva vo mne a ja v ňom, ten nesie mnoho ovocia, lebo bezo mňa nemôžete nič robiť. Keby niekto nezostal vo mne, vyhodí sa von ako letorast a uschne, a zoberú ich a hodia na oheň, a budú horieť.*“ (Jn 15:5-6). Tento oheň už nebude očisťujúci, ale zničujúci oheň. Podobne hovorí Ján Krstiteľ: „*A už aj je sekera priložená na koreň stromov; každý strom, ktorý nenesie dobrého ovocia, sa vytína a hádže na oheň.*“ (Mt 3:10).

2. Kázni svoje deti, aby sme neboli nedochôdčatá (Žid 12:4-11).

3. Božie Slovo hovorí aj to, že by sme sa vyzbrojili aj s tým zmýšľaním, že „*kto trpí v tele, prestane hrešiť.*“ (No nie vždy!) „...*aby nežil viac podľa ľudských žiadostí, ale podľa vôle Božej.*“ (1Pt 4:1).

4. Prepaľuje, očisťuje našu vieru a naše životy ako zlato sa prepaľuje (1Pt 1:7, 4:12, Zjav 3:18).

5. Oheň skúša životy a životné dielo každého človeka (1Kor 3:10-15). To sa deje v tomto živote.

6. Taktiež aj búrky života skúšajú, či naša viera je budovaná na skale alebo na piesku (Mt 7:24-27).

To všetko sa deje v tomto pozemskom živote.

„*Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!*“ (2Kor 6:2).

„*Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdce!*“ (Žid 3:7-8, 15, 4:7).

Kto má uši /nech/ čuje, čo hovorí Duch zborom.

Ukončím s jedným príbehom.

Jeden sedliak našiel orlie vajce a položil ho s ostatnými slepačiami vajcami pod kvočku. Po nejakej dobe sa z vajec vyľiahli mláďatá. Mladé kurence si so sliepkou rozumeli, len mladý orol sa tam necítil moc dobre. Nevedel pochopiť, načo to všetko kotkodákanie a hrabanie sa v hnoji je. Mal z toho všetkého veľký zmätok. Jedného dňa však orlica, ktorá zniesla to vajce, spozorovala zhora svoje mláďa. Zniesla sa dole a volala na neho mocným hlasom, aby vzlietol do výšky a odletel s ňou. Mladý orol nikdy predtým nepočul hlas orla, ale keď počul prvé zavolanie, niečo v ňom ožilo a on zatúžil vzlietnuť k nej. Báľ sa však urobiť prvý pokus, ale orlica na neho stále volala, aby to skúsil a tak začal mávať krídlami, až sa dostal do vzduchu a odletel k veľkému orlovi. On bol vždy orlom, aj keď sa nejakú dobu správal ako kura, predsa si však tento spôsob života nemohol osvojiť. A keď počul zavolanie veľkého orla, vedel, kam patrí. Takto je to s každým znovuzrodeným Božím dieťaťom, keď započuje hlas Ducha, zatúži byť s tým veľkým orlom, Pánom Ježišom Kristom.

Laodícia, máš uši počuť hlas Svätého Ducha? Prebud' sa z ľahostajnosti a vlažnosti!

Je to veľká milosť, že aj Laodícia má ešte stále šancu. (Pokračovanie najbližšie 😊).

MÔJ POHĽAD NA SITUÁCIU DNEŠNÝCH DNÍ (Posledná - 26. časť.) 25. 07. 2020

Milý Priatelia!

Dnes by som chcel ukončiť sériu svojich úvah počas epidémie COVID-19. Verím, že mnohým Vám boli na požehnanie. Ako ste videli, písal som hlavne o znameniach doby, v ktorej žijeme, z ktorých jedno je aj táto epidémia, ktorú považujem za Božie klopanie tak pre svet, ako aj pre Cirkev. Nevieť, či svet počuje toto klopanie? Či sa niečo zmení, či ľudia budú hľadať Boha viac než doteraz? Tiež neviem, či Cirkev počuje Božie klopanie, či sa bude posväcovať, alebo je všetko v poriadku? Na začiatku sme sa trocha zľakli, nasadili sme si hygienické masky, ktoré zakryli naše ozajstné alebo umelé tváre a boli sme rovnakí. Boli sme krásni, uniformovaní. Na obmedzenia sme si postupne zvykli, a teraz, keď už prišlo uvoľnenie, hygienické masky sa dostali dole, a umelé naspäť hore. Ale, či sme si nezobrali späť aj nejaké iné zbytočnosti, ktoré sme už zahodili?

Na začiatku niektorí ľudia nasadili nielen hygienické, ale aj náboženské masky. Hovorí sa, že v nebezpečenstve človek sa chytá každej slamky, alebo v rútiacom sa lietadle zrazu každý je veriaci.

Primátor istého mesta organizoval modlitby na námestí mesta pre všetkých veriacich (v hocičoho!) aj pre neveriacich, kde vypustili k nebu za symbol modlitby „balónový ruženec“ vo farbách mesta.

Inde zapalujú k modlitbám sviečky.

Jeden politik istého štátu v parlamente prečítal modlitbu: „*Daj nám, drahý Bože, silu ducha i silu duše k náprave vecí obecných. Daj nám, drahý Bože, silu dôverovať sebe. Verím múdrosti svojho fyzického tela... Tak je.*“

Ako som už písal, niektorí kazatelia megazborov sa pokúsili vyháňať démona koronavírusu z teritórií, kde pôsobia. Aj prehlasovali, že odišiel a Amerika už je uzdravená! Odvtedy v USA bolo nainfikovaných už takmer 4,2 milióna a zomrelo takmer 150 tisíc ľudí.

Pápež František na mesiac máj napísal dve modlitby k Panne Márii, ktoré odporúča všetkým veriacim. Biblia hovorí, že máme len jedného prostredníka u Otca (Jn 14:6, Sk 4:12, Rim 8:34, 1Tim 2:5, 1Jn 2:1). Prečo sa nemodlí k Bohu?

AKÉ MODLITBY MÔŽE BOH VYPOČUŤ? Čo dojíma Hospodina? Či azda Hospodina dojímajú naše balóny alebo sviečky? Či sa máme modliť za to, aby sme mali „silu dôverovať sebe“ a dôverovali „*múdrosti svojho fyzického tela*“? Biblia hovorí: „*Zlorečený muž, ktorý sa nadeje na človeka... a jeho srdce odstupuje od Hospodina!... Požehnaný muž, ktorý sa nadeje na Hospodina a ktorého nádejou je Hospodin!*“ (Jer 17:5,7).

V ČOM MÁ HOSPODIN ZÁĽUBU?

„*Či azda bude mať Hospodin záľubu v tisícoch baranov, v desiatkach tisícov potokov oleja?*“ (Mich 6:7).

„*Či azda má Hospodin takú záľubu v zápalných a v iných obetiach bitných, ako aby niekto poslúchal na hlas Hospodinov?*“ (1Sam 15:22).

„*Hospodin má záľubu v tých, ktorí sa ho boja, v tých, ktorí očakávajú na jeho milosť.*“ (Žalm 147:11).

Pred Bohom môže byť účinná len úprimné pokánie a pokorná prosba: „*Keby sa zohnul, a tak sa pokoril môj ľud, nad ktorým je vzývané moje meno, a keby sa modlili a hľadali by moju tvár a odvrátili by sa od svojich zlých ciest, ja vyslyším z nebies, odpustím ich hriech a uzdravím ich zem.*“ (2Par 7:14).

K odvrátenie sa od svojich zlých ciest patrí aj to, čo mal urobiť Gedeon. V knihe Sudcov čítame o tom, že keď Izrael znovu a znovu sa odvrátil od Hospodina k modlám, Boh poslal na nich nepriateľov, ktorí ich sužovali. On to dovoľil jednoducho s tým, že zobral od nich svoju ochraňujúcu ruku. Oni volali k Bohu, Ktorý ich vyslobodil a tak dočasu znovu slúžili svojmu Bohu. V 6.-ej kapitole čítame, že Boh poslal na nich Madianitov. Keď kričali k Bohu, On povolal Gedeona, skrz ktorého a s jeho 300 vojakmi Madianiti boli porazení. Tomu však predchádzalo to, že Gedeon najprv mal porozbijať všetky modly svojho otca, ktoré uctievali všetky muži mesta. To preňho bola veľká skúška. Keď však úlohu splnil, „*Duch Hospodinov obliekol na seba Gedeona*“, zatrúbil, išiel a zvíťazil (Sd 6:34). Boh môže vypočuť naše modlitby, keď odstránime aj svoje modly.

Boh môže vypočítať naše modlitby, ak sa modlíme podľa Božej vôle „...keď prosíme niečo podľa jeho vôle, čuje nás. A keď vieme, že nás čuje, za čokoľvek prosíme, vieme, že máme splnené svoje prosby, ktoré sme prosili od neho.“ (1Jn 5,14-15).

Tu sa žiada jedna otázka: Keď táto epidémia je od Boha, ako upozornenie, či môžeme sa modliť proti tomu? Áno, pokorne a s úprimným pokáním: „Obráťte sa ku mne celým svojím srdcom, a to v pôste, plačte a v náreku. A roztrhnite svoje srdce a nie svoje rúcha a navráťte sa k Hospodinovi, svojmu Bohu, lebo je milosrdný a ľútostivý, zhovievajúci a veľký čo do milosti a ľutuje zlé. KTO VIE? MOŽNO, ŽE SA OBRÁTI A BUDE ĽUTOVAŤ A TAK ZANECHÁ PO SEBE POŽEHNANIE, obilný dar obetný a liatu obeť Hospodinovi, vášmu Bohu. Trúbite na trúbu na Sione, zasväťte pôst, zvolajte zhromaždenie!“ (Joel 2:12-15).

A keď Hospodin ešte sa zmiluje nad ľudstvom, nech to nevedie svet k pýche! Jemu vzdávajme slávu a nepovedzme: „Hurá, sme porazili vírus!“ Zatiaľ však to tak nevyzerá. Štatistika hovorí, že počet nakazených vo svete vzrastá a denne láme rekordy. V Európe po cca. dvoch mesiacoch úľavy epidémia je znovu na vzostupe. Ani na Slovensku nemáme boj ešte vyhraný. Slovensko síce stále drží svoje prvé miesto v Európe, po dvoch mesiacoch počet infikovaných sa znovu približuje k marcovým hodnotám. Na takúto globálnu krízu, akú dnes celý svet pre koronavírus prežíva, nikto z dnešných ľudí sa nepamätá. Nikto nevie, dokedy to ešte bude trvať, kedy sa skončí a aká bude ešte strata na životoch a v hospodárstve štátov. Ani to nevieme, či to skončí príchodom Pána Ježiša. Ak áno, sláva Bohu! A to nemá byť strašenie – pre veriacich! A to nehovorím so škodoradosťou! Prorok Jeremiáš plakal, keď izraelskému národu oznamoval Božie rozhodnutie. (Jer 13:17).

Ešte by som chcel sa vrátiť k otázke: Čo koronavírus COVID-19 je?

Už sme sa asi naučili od epidemiológov, že vírus nie je živý mikroorganizmus, nejaký „bacil“ spôsobujúci chorobu, ale neživý a nebunkový mikroorganizmus prirodzeného (alebo umelého) pôvodu. Sú rôzne názory, podľa ktorých celá aféra je vymyslená a nafúknutá. Podľa niektorých Covid-19 ani neexistuje. Podľa iných je to umelý vírus, ktorý bol vyvinutý ako biologická zbraň. Zasiť sa domnievajú, že je to zdegenerovaný vírus, ktorý nedopatrením unikol (alebo naschvál bol vypustený) z nejakého laboratória pri výskumoch lieku na rakovinu. Nech je to hocijako, dávam si otázku: keď taký malý neživý vírus dokázal zastaviť celosvetové systémy, na akých „pevných“ nohách stojí tento svet? Veda, technika sa ľahko môže vymknúť z kontroly človeka!

Alebo celá aféra je len nejaká konšpirácia? Úprimne povedané, nezaoberám sa s tým, len poznamenávam, že nie každá konšpiračná teória je nezmyselná. Či to je „cvičenie obyvateľov Zeme k poslušnosti“ pre uskutočnenie budúcich veľkých plánov vodcov sveta k vytvoreniu nejakému novému svetového poriadku? Nosenie masky, zákaz vychádzania, eventuálne povinné očkovanie..., vsadenie mikro- či nano-čipov? Alebo spôsob radikálne preriediť obyvateľov premnoženej Zemegule? – Neviem. Možno, áno, možno, nie!

Na jedno však sa zapamätajme! To, čo Biblia hovorí, nie je konšpiračná teória! Pred zjavením antikrista druhá šelma, falošný prorok mu bude pripravovať cestu tým, že bude robiť „veľké divy, takže aj ohňu dáva zostupovať z neba na zem pred ľuďmi, a zvodí tých, ktorí bývajú na zemi, pre divy, ktoré sú jej dané urobiť pred šelmou, a káže obyvateľom zeme, aby spravili obraz šelme... A bolo jej dané, aby dala ducha obrazu šelmy, aby aj hovoril obraz šelmy..., aby všetci, ktorí by sa neklaňali obrazu šelmy, boli pobití. A pôsobí to, aby všetkým, malým i veľkým, bohatým i chudobným, slobodným i sluhom dali ryté znamenie NA ICH PRAVÚ RUKU ALEBO NA ICH ČELO, a aby nikto nemohol ani kúpiť ani predať iba ten, kto má znamenie alebo meno šelmy alebo počet jej mena. Tu je múdrosť. Kto má um, nech spočíta číslo šelmy, lebo je to číslo človeka. A jej číslo je šesťsto šesťdesiatšesť.“ (Zj 13:13-18). Znamenie šelmy bude spájané s jeho uctievaním za boha. Každý, kto to odmieta, bude prenasledovaný. Avšak každý, kto prijme na seba jeho znak, bude piť z kalichov Božieho hnevu (Zj 14:9-12), medzi inými budú mať na svojom tele zlé a odporné vedy (Zj 16:1-2).

My však nežijeme (ani nežime!) v očakávaní antikrista, ale v očakávaní nášho Pána Spasiteľa, nášho Ženicha! Podľa mnohých vykladačov Písma Pán Ježiš sa vráti pred zjavením antikrista. Ale, keby aj meškal, buďme ako múdre panny, ktorú si zabezpečili olej do svojich rezervných nádob aj pre prípad, že nastane tma. Keď žijeme s Pánom v živom vzťahu, On nám dáva silu k vernosti a keď príde, zoberie nás k sebe. Pretože On je verný!

Avšak sa očakáva, aby sme boli verní a slúžili. Aby nás našiel v službe. *„Ktože je teda tým verným sluhom a opatrným, ktorého ustanovil jeho Pán nad svojou čeladou, aby im dával pokrm na čas? Blahoslavený ten sluha, ktorého, keď príde jeho pán, nájde tak robiť.“* (Mt 24:45-46).

Pán očakáva, aby sme neboli neplodní a prinášali ovocie tak ako v jednom podobenstve povedal: *„Niektorí mali figovník, zasadený vo svojej vinici. A prišiel hľadať ovocie, ale nenašiel. Vtedy povedal vinárovi: Hľa, toto už po tri roky prichádzam hľadať ovocie na tomto fíku a nenachádzam. Vytni ho; načo ešte i tú zem kazí! A on odpovedal a riekol mu: Pane, ponechaj ho ešte i tento rok, až ho okopem a pohnojím, či by na budúce nedoniesol ovocia; a keď nie, potom ho vytnieš.“* (Lk 13:6-9).

Možno, Otec aj teraz hľadá ovocie na strome nášho života. Ten vinár (Pán Ježiš) však sa prihovára za nás, možno aj za svet, a žiada ešte čas zhovievavosti a milosti: *„Ponechaj ho ešte rok!“* Možno, nás aj orezáva a Jeho nožnice zasahujú aj do živého, a to bolí. Nech to robí! Pretože chcem byť očistený!

Možno, svet ešte dostane čas. Možno, rok, dva... – Nevie. Možno náš život ešte dostane čas. Možno, rok, dva... – Nevie. Ale, keď také klopanie nespôsobí v našom živote žiadnu zmenu, možno, príde ešte druhá, tretia... niekoľkátá vlna, a raz zaznie ortiel: *„Vytni ho! Načo kazí ešte i tú zem!“*

Na záver by som chcel hovoriť o štyroch búrkach, ktoré sú zaznamenané v Biblii. V určitom zmysle aj Covid-19 je ako búrka, ktorá skúša naše životy. Z týchto biblických búrkach sa môžeme niečo poučiť.

Plavba na mori dnes môže byť veľmi príjemný zážitok. Kto by nechcel ísť na okružnú plavbu po svete s luxusnou výletnou loďou? Avšak ľudia staroveku nemali o plavbe také romantické predstavy ako my dnes. Plavba mohla byť príjemná, kým neprišla nejaká búrka. Avšak búrky boli a budú. Búrky prichádzajú dokonca aj do nášho života. Možno, práve teraz nachádzaš v nejakej búrke a možno sa pýtaš, prečo? Alebo kedy sa to už skončí? Možno si už vo svojom živote neraz prešiel cez búrky, ale to neznamená, že už búrky viac neprídu...

Skúšky, búrky nemusia vždy byť problémom, ale môžu sa stať príležitosťou.

1. Prvá búrka je v Starom Zákone. Je to príbeh o prorokovi Jonášovi. **TÚTO BÚRKU MÔŽEME NAZVAŤ BÚRKOU NEPOSLEHNOSTI.** Jonáš bol Boží prorok a Boh mu prikázal, aby išiel do Ninive s posolstvom. *„A stalo sa slovo Hospodinovo k Jonášovi, povediac: VSTAŇ, IĎ DO NINIVE, toho veľkého mesta, a volaj proti nemu, lebo ich zloba vystúpila hore pred moju tvár. A Jonáš vstal, a išiel do Joppy, našiel loď, ktorá išla do Taršíša. Zaplatil cestovné a išiel do nej, aby SA ODPLAVIL S NIMI DO TARŠÍŠA spred tvári Hospodinovej.“*

Myslím si, že každý pozná tento príbeh, nechcem ho teraz porozprávať, stačí toľko, že povstala veľká búrka na mori, námorníci sa báli a kričali každý ku svojmu bohu, ale Jonáš si ľahol na odľahlé miesto lode a tvrdo zaspal (aspoň sa robil, že spí!). Námorníci ho zobudili, hodili losy, aby vedeli, pre koho prišlo na nich toto zlé. A los padol na Jonáša. Vtedy sa im Jonáš priznal, že kvôli jemu je tá veľká búrka. Vieme, že ho hodili do mora, búrka sa utišila a Jonáša prehltila jedna veľryba, ktorú k nemu poslal Hospodin. Jonáš potom v bruchu veľryby prežil stretnutie s Bohom. Brucho veľryby bolo jeho modlitebnou komôrkou, kde sa naučil Boha v pravde uctievať a poslúchať. **NEEXISTUJE TAKÁ HLBINA, KDE BY NEMOHOL BYŤ PÁN UCTIEVANÝ.** Jonáš tri dni a tri noci bol v bruchu veľryby a potom Hospodin prikázal rybe a Jonáša vyvrátila na sušinu. Potom išiel do Ninive a začal kázať. Bol však poriadne poznačený, pretože žalúdočné šťavy ako „Savo“ jeho pokožku poriadne vybielili.

Jonáš, Boží prorok! Aké privilegium. Mal povolanie, mal Božie Slovo, mal Svätého Ducha, ved' bol prorok. no predsa išiel opačným smerom. Ako je to možné? Prečo? Ninive je cca. 800 km na východ, Taršiš cca. 3500 km na Západ. Stratil orientácie? Mal mapu, mal kompas, no predsa nevedel, kde je sever? On úmyslene NECHCEL POSLÚCHAŤ Hospodina!

Čo je pre nás poučenie z tohto príbehu? Jonášova neposlušnosť predstavuje aj našu neposlušnosť. Keď sme neposlušní, aj náš život sa dostane do problémov a do búrky. Aj my máme mapu, Božie Slovo a kompas Svätého Ducha. A keď Ho neposlúchame, stratíme orientáciu. Žijeme v dobe, o ktorej ap. Pavol hovoril, že posledné časy, keď ľudia si podľa vlastnej žiadosti si budú vyberať učiteľov aj učenie, odvracajú sa od pravdy, lebo budú mať svrabľavé uši. Žijeme v dobe, keď Cirkev je vystavená rôznym vplyvom od tohto sveta. Internet ponúka široký spektrum rôznych módnych trendov, štýlov, zvykov, učení a spôsobov, ktoré tak sa tlačia, a tak rýchlo sa menia, že je veľmi ťažko sa orientovať. Raz fúka vietor zo západu, raz z východu. A veriaci hltajú všetko ako ryby návnady, aj s navijakom. Poznáte, čo je taký plechový veterný kohútik na štítoch striech? Smer vetra rôznych trendov tak rýchlo sa mení, že chudák veterný kohútik často nevie, kde je sever. Nevie odkiaľ fúka vietor, a tak sa roztočí, že má z toho závraty. Tu majú zvlášť zodpovednosť kazatelia, vodcovia, aby udávali smer. Nie podľa trendu tohto sveta, ale podľa mapy Božieho Slova a kompasu Svätého Ducha. Pretože ak trúba vydáva neistý zvuk, ktože sa chystá do boja? Viete, ak sme neposlušní, ako Jonáš, potom zostáva ešte stále aj pre nás len to brucho veľryby. Aj to je ešte stále milosť Božia!

2. Druhá búrka je BÚRKOU POSLUŠNOSTI, alebo skúškou dôvery (Mt 14:22-33, Mk 6:45-51, Jn 6:16-21). Keď Pán Ježiš nasýtil veľký zástup, prinútil svojich učeníkov, aby vstúpili do lode a prešli na druhú stranu, dokiaľ nerozpustí zástup. On potom vyšiel na vrch ešte modliť sa. Učeníci Ho poslúchli a veslovali na druhú stranu. Avšak začal fúkať silný a odporný vietor. A vietor fúkal oproti. Možno sa zhovárali, či by nebolo lepšie sa otočiť a veslovať späť aj s pomocou vetra? Avšak Majster povedal: „*Prejdite na druhý breh!*“ A oni Ho poslúchali. Keď ideš po Božích cestách poslušnosti, vietor vždy bude fúkať oproti. A keď bol večer, loďka už bola uprostred mori, zmietaná vlnami. Potom za štvrtej stráže v noci (to už bolo nadránom) prišiel k nim Ježiš po mori. A učeníci sa zľakli a vraveli, že je to nejaká obluda, a skríkli od strachu. Ale Ježiš hneď prehovoril k nim a povedal: *Dúfajte, ja som, nebojte sa!* A vošiel k nim do lode, a vietor utíchol. A tí, ktorí boli na lodi, pristúpili, klaňali sa mu a hovorili: „*Si naozaj Syn Boží!*“ Matúš ešte pridáva aj to, ako Peter tiež chodil po mori. BOLA TO BÚRKA – a je to skúška – POSLUŠNOSTI A DÔVERY. Kedy prestala búrka? Keď Ježiš vstúpil do loďky! Čo si myslíte, vedel Pán Ježiš, že učeníci bojujú s búrkou? Čo im povedal? „*Dúfajte, ja som, nebojte sa!*“ On nikdy nepríde príliš skoro ani príliš neskoro. Počul som svedectvo jedného kazateľa, ktorý učil plávať svojho malého synčeka. Už sa mu celkom dobre darilo preplávať krížom takmer celý bazén, keď zrazu sa začal topiť. Keď on rýchlo pod vodou priplával k synovi a vytiahol ho z vody, chlapček s anjelským pokojom a s úsmevom povedal: „*Ocko prišiel! Vedel som, že ocko príde!*“ Áno, Ocko príde! On príde vždy v pravej chvíli, práve vtedy, keď treba!

3. Tretia búrka je BÚRKA, ktorá je SPÔSOBENÁ SATANOM (Mt 8:23-27, Mk 4:35-41, Lk 8:22-25). A stalo sa, že raz večer, Pán Ježiš znovu povedal učeníkom: „*Prejdime na druhú stranu jazera!*“ Tento raz aj On bol na lodi, ale v zadnej časti lode spal na poduške. A povstala veľká búrka na mori, a vlny sa tak valili do lode, že sa až naplňovala. Učeníci mali strach, nakoniec Ho zobudili: „*Učiteľu, či nedbáš, že hynieme?*“ A on prebudiac sa pohrozil vetru a vlnám, a upokojili sa, a nastalo ticho. A povedal im: „*Čo ste takí bojzliví? Kde je vaša viera?*“ A oni sa divili a hovorili jeden druhému: „*Ktože je tento, že Ho i vietor i more poslúchajú?!*“ MYSLÍM SI, ŽE TÚTO BÚRKU SPÔSOBIL SATAN. Môže satan spôsobiť búrku? Satan Pána Ježiša chcel zlikvidovať už od narodenia. Kvôli nemu kráľ Herodes dal vyvraždiť všetky deti do dvoch rokov okolo Betlehema. Možno, aj teraz si myslel, že „*je to dobrá príležitosť, Ježiš spí, urobím jednu búrku a Ho potopím. Len aby Ježiš nešiel na kríž!*“

Pretože vedel, že to bude jeho, satanovo definitívne odsúdenie. Nemyslel však na to, že nemôže utopiť Toho, Ktorý aj more stvoril. Myslím si, že mnoho prírodné katastrofy, nešťastia, havárie spôsobí satan, ale najviac búrok spôsobí v duchovnej oblasti. Poznáte to? Niekedy ako blesk z jasného neba, a už je búrka. Žili sme v pokoji a láske a zrazu pokoj je preč. Je nepriateľstvo, hnev a nepokoj. Čo máme robiť v takejto situácii? Zobudiť Ježiša! Satan chce zničiť aj nás a chce, aby sme nebdeli a zaspali. Preto bdejte, aby ste sa nedostali do pokušenia! Bdejme a strážme pokoj a vzájomnú lásku!

4. Štvrtá búrka je tá, o ktorej čítame v knihe Sk. Ap. 27.-ej kapitole, keď apoštola Pavla ako väzňa prevážali do Ríma. Túto búrku by sme mohli nazvať BÚRKOU PÝCHY, TVRDOHLAVOSTI a pohrdania Božími služobníkmi. V tomto príbehu môžeme vidieť, ako sa v búrke správal Pavol, ako sa správali námorníci. Taktiež o tom, ako sa to skončilo, o stroskotaní lode a o ich záchrane. Čítame, že v Cezarei Pavol s ostatnými väzňami nastúpili na loď, ktorá mala plávať popri pobreží Malej Ázie. Stotník Július láskavo zaobchádzal s Pavlom, keďže vedel, že bol rímskym občanom, dovolil jeho priateľom, aby sa postarali o neho. Pavla sprevádzali dvaja jeho spolupracovníci, Lukáš, ktorý to všetko napísal a Aristarchus z Macedónie. Plavili sa pozdĺž pobrežia dnešného Turecka až do Myry. Tam prestúpili na alexandrijskú loď, ktorá viezla obilie z Egypta do Itálie. Plavba bola pomalá, pretože vietor fúkal oproti, a s námahou sa dostali na miesto, názvom Krásny prístav.

Keďže už bola neskoro jeseň, ďalšia plavba bola nebezpečná. PAVOL ICH VAROVAL, že plavba bude náročná a spojená s veľkou stratou nielen pre náklad a pre loď, ale ohrozí aj ich životy. ALE STOTNÍK VIAC VERIL KORMIDELNÍKOVI A MAJITEĽOVI LODE AKO SLOVÁM PAVLOVÝM. Pohrdal s ním: „Čo chce tento väzeň? On nám bude radiť?“ Pavlovi sa posmievali aj v Aténach: „Čože chce nám ten žvatláč povedať?“ Ale sa stálo tak, ako Pavol predpovedal. A keďže prístav nebol vhodný na prezimovanie, väčšina sa rozhodla odtiaľ vyplávať a podľa možnosti sa dostať asi 150 km ďalej do prístavu Fénix na Kréte a tam prezimovať. Na začiatku začal duť južný vietor, a SA DOMNIEVALI, ŽE SA IM PODARÍ DOSIAHNUŤ, ČO SI ZAUMIENILI, a plavili sa pozdĺž Kréty. Na začiatku často sa stáva, akoby všetko sa darilo, ale potom... Ale po krátkom čase sa strhol búrlivý vietor, zvaný Euroklydon, ktorý fúkal 14 dní a noci.

Nastal urputný boj o loď, o náklad, ktorý prevážali a o ich vlastne životy. Postupne urobili rôzne opatrenia, podpásali loď, stiahli plachty, aby nenarazili na plytčinu, na druhý deň VYHADZOVALI NÁKLAD, na tretí deň povyhadzovali aj LODNÉ NÁRADIE. UPROSTRED PROBLÉMOV SA UKAZUJÚ TVOJE PRIORITY, AKO AJ TO, KOLKO ZBYTOČNOSTI MÁŠ VO SVOJEJ LOĎKE. A VTEDY, ASPOŇ VTEDY JE NAJMÚDREJŠIE UŽ VŠETKO VYHADZOVAŤ. A keď ani slnko ani hviezdy sa neukazovali a búrka stále zúrila, začali strácať nádej na záchranu. Potom po mnohom hladovaní Pavol sa postavil medzi nimi do stredu a povedal: „*Mužovia, MALI STE MA POSLÚCHNUŤ a nepúšťať sa z Kréty, a boli by ste si usporili tohto trápenia, aj straty. Ale teraz vás NAPOMÍNAM, ABY STE SA NEBÁLI, LEBO ANI JEDEN Z VÁS NEZAHYNIÉ, okrem lode. Lebo TEJTO NOCI SA POSTAVIL VEDĽA MŇA ANJEL TOHO BOHA, KTORÉMU PATRÍM A KTORÉMU SLUŽÍM, a povedal: Neboj sa, Pavle, musíš stáť pred cisárom, a hľa, ja som ti daroval všetkých tých, ktorí sa plavia s tebou.*“ Keby Pavol nebol na lodi, určite by všetci zahynuli. Ale Pán povedal, že „*kvôli tebe ušetrím aj ostatných. Preto, mužovia, nebojte sa, lebo verím Bohu, že sa tak stane, ako mi bolo hovorené. Musíme však naraziť na akýsi ostrov.*“

Ešte búrka zúrila, ale Pavol hovorí: „*VERÍM ŽE BUDE TAK, AKO MI BOH POVEDAL.*“ A tak aj sa stálo! Tu po sebe znova a znova vidíme, že PRE PAVLA PROBLÉMY SA ZMENILI NA PRÍLEŽITOSŤ. A keď prišla štrnásť noc, okolo polnoci námorníci sa domnievali, že sa blížia k nejakej pevnine. V obave, aby nenarazili na úskalie, spustili zo zadnej časti lode štyri kotvy. Námorníci sa pokúšali ujsť z lode a spustili záchranný čln na more pod zámienkou, akoby išli spustiť kotvy aj z prednej časti lode. Pavol však ich úmysel vnímal a povedal stotníkovi a vojakom: „*Ak títo nezostanú na lodi, ani vy nemôžete byť zachránení.*“ Vtedy vojaci poodtínali povrazy člna a nechali ho padnúť do mora. UŽ NEMALI ANI ZÁCHRANNÉ ČLNY!

TERAZ ZNOVU PRIŠLA CHVÍĽA PRE PAVLA! A ešte pred svitaním Pavol NAPOMÍNAL VŠETKÝCH, ABY SI ZAJEDLI, a povedal: „Je tomu dnes štrnásť deň, čo vyčkáivate hladní a nič ste nejedli. Preto vás prosím, žeby ste si zajedli, veď to je potrebné na vašu záchranu, lebo sa nikomu z vás ani vlas z hlavy nestratí.“ A keď to povedal, vzal chlieb, poďakoval Bohu pred všetkými a lámal a začal jesť. Odkiaľ mal Pavol taký úžasný pokoj? Odtiaľ, že „Boh, ktorému patrí a ktorému slúžim, mi povedal. A ja verím, že bude tak!“ A keď sa tak všetci rozveselili, zajedli si aj oni. Aký úžasný vplyv má na ľudí, keď Boží služobník uprostred búrky má taký pokoj! „Blahoslavení, ktorí pôsobia pokoj...“ A bolo nás všetkých na lodi 276 duší. A keď sa nasýtili, odľahčili loď tým, že VYHÁDZALI DO MORA OBILIE.

A keď bol deň, nevedeli, kde sa nachádzajú, spozorovali iba akýsi záliv s vhodným pobrežím, a zaumienili sa, ak by bolo možné k nemu s loďou prísť. A POVYŤAHOVALI KOTVY DOOKOLA, ODSEKLI ICH A PUSTILI DO MORA. TO POSLEDNÉ OPATRENIE BOLO, ŽE UVOĽNILI POVRAZY NA KORMIDLÁCH, VYSTRELI PREDNÚ PLACHTU PO VETRE NECHALI SA NIEŠŤ. Predná časť lode sa zaborila a ostala nehybná, a zadná sa lámala a rozpadla pod silou vín. Vtedy vojaci radili väzňov pozabíjať, aby niektorí z nich neutiekli. Ale stotník chcel zachrániť Pavla, zabránil im vykonať ich úmysel. A tak sa stalo, že sa všetci sa šťastne zachránili. Tí, čo vedeli plávať, ako prví vyšli na breh, a ostatní buď na doskách, alebo na troskách lode vyplávali. A keď už boli zachránení, vtedy poznali, že sa ostrov volá Malta (Sk 28:1).

Drahí bratia a sestry! Drahí priatelia! Aj náš život sa podobá plavbe na rozbúranom mori. Aj pred nami je cieľ. Tým cieľom nie je Rím, ale nebeský Jeruzalem. Aj do nášho života prichádzajú búrky. Žiaľ, už mnohí – ako ap. Pavol hovorí – utrpeli stroskotanie viery (1Tim 1:19). Verím, že Pán má záchranu a riešenie aj pre tých stroskotancov života. Bárs by mnohí prišli k Pánovi a našli záchranu. Bárs by sme boli takým majákom pokoja, ako keď Pavol stal na stroskotanej lodi.

TO, ČO MUSÍME UROBIŤ, JE: 1) Rešpektovať varovanie Božieho Slova a zreých Božích služobníkov. Keď varovania ignorujeme, VÝSLEDKY NEMUSIA BYŤ HNEĎ VIDITEĽNÉ. Taktiež nemusia byť výsledky hneď viditeľné, ani vtedy, keď Božie Slovo rešpektujeme, ale príde čas, možno, pre niektorých bude neskoro, po vytržení Cirkvi, keď sa ukáže, kto komu slúžil ako aj to, že bol prorok medzi nimi. 2) Aspoň vtedy, keď prichádza búrka, musíme sa pozrieť do svojho života, či nemáme zbytočné veci, ktoré máme vyhadzovať. Poznal som bohatého človeka, ktorý v 2. svetovej vojne, keď sa dostal do ruského zajatia, mal na svojich prstoch zlaté prstene a vo vrecku zlaté hodinky. Bol však rozhodnutý tieto cennosti nenechať ruským vojakom zobrať, ale radšej stiahol dole z ruky a zašliapal do blata. Čítal som príbeh o človeku, ktorý pri zemetrasení zahynul preto, lebo sa vrátil do svojho domu pre svoje zlato, a tak sa naňho zrútila strecha. Viete, príde chvíľa v živote každého, keď pozemské hodnoty stratia svoju cenu. A vtedy, aspoň vtedy z lode svojho života musíme povyhadzovať všetky zbytočnosti, prekážky. 3) Nespoliehať sa na záchranné člny, na ľudské riešenia, na svoju rozumnosť, ale dvíhať kotvy, odovzdať, uvoľniť kormidlo pre Božie vedenie a vystrieť plachty pre vanutie Svätého Ducha, aby sme sa s Jeho silou boli hnaní dopredu do cieľa.

Cieľ je blízko! Prajem Vám požehnanú plavbu a víťazný beh! Komu ako!

(Pokračovanie už zatiaľ nebude 😊). Nech Vás Pán Ježiš požehná!